

உலக வரலாறு 1919-2020 கி.பி

நூலாசிரியர்

முனைவர் . பொ . ரமேஷ்

**உதவிப் பேராசிரியர், வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்.**

**வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்
(தொலைநெறி தொடர்கல்வி இயக்கம்)**

திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு – 627 012.

டிசம்பர்-2025

I	முதல் உலகப் போரின் தாக்கம் - நாடுகளின் சங்கம் - போருக்கு இடையிலான ஆண்டுகளில் சர்வதேச உறவுகள் - 1917 ரஷ்யப் புரட்சி - பெரும் மந்தநிலை மற்றும் அதன் தாக்கம் - பாசிசம் மற்றும் நாசிசம்	1-92
II	இரண்டாம் உலகப் போர் - காரணங்கள் - போக்கு - விளைவுகள் - ஐ.நா. - நோக்கங்கள் மற்றும் நோக்கங்கள் - அமைப்பு - சிறப்பு நிறுவனங்கள் - சாதனைகள் - உலகப் போருக்குப் பிந்தைய தீர்வுகள் - பனிப்போர்.	93-125
III	காலனித்துவ எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் - ஆசிய மற்றும் ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் காலனித்துவ நீக்க செயல்முறை - இந்தோனேசியா - இந்தோ-சீனா - பிலிப்பைன்ஸ் - மேற்கு ஆசியா & ஆப்பிரிக்கா.	126- 150
IV	1949 சீனப் புரட்சி - பனிப்போர் காலத்தில் அமெரிக்கா மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்கா - அரபு தேசியவாதம் மற்றும் இஸ்ரேல் - பாலஸ்தீனப் போர்கள்	151-183
V	சோவியத் ஒன்றியத்தின் வீழ்ச்சி: காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகள்	184-198

அலகு I

முதல் உலகப் போரின் தாக்கம் - நாடுகளின் சங்கம் - போருக்கு இடையிலான ஆண்டுகளில் சர்வதேச உறவுகள் - 1917 ரஷ்யப் புரட்சி - பெரும் மந்தநிலை மற்றும் அதன் தாக்கம் - பாசிசம் மற்றும் நாசிசம்.

நோக்கங்கள்

- ❖ முதலாம் உலகப் போரின் அரசியல், பொருளாதார மற்றும் சமூக விளைவுகளைப் புரிந்துகொள்வது.
- ❖ போருக்குப் பிறகு தேசிய எல்லைகள் மறுவரையறை செய்யப்பட்டதையும் பேரரசுகள் வீழ்ச்சியடைந்ததையும் பகுப்பாய்வு செய்தல்.
- ❖ முதலாம் உலகப் போர் எவ்வாறு எதிர்கால சர்வதேச மோதல்களுக்கு அடித்தளமிட்டது

முதல் உலகப் போரின் தாக்கம்

முதலாம் உலகப் போர் எவ்வளவு பயங்கரமானது என்பதையும், அது ஏற்படுத்திய உயிரிழப்புகளையும், உயிர்களின் அடிப்படையில் மட்டுமல்ல, பல விஷயங்களிலும், உங்களில் பெரும்பாலோருக்குத் தெரிந்திருக்கும். பொதுவாக, கறுப்புக் கை என்ற ஒரு நிலத்தடி பயங்கரவாத அமைப்பின் உறுப்பினரால் பேராயர் பிரான்சிஸ் பெர்டினாண்ட் படுகொலை செய்யப்பட்டதே போருக்கு முக்கிய காரணம் என்று நம்பப்படுகிறது. இருப்பினும், இந்தப் பிரிவைப் படிக்கும்போது, இது அவ்வாறு இல்லை என்பதை நீங்கள் உணர்வீர்கள். முதல் உலகப் போருக்கான

காரணங்கள் இரண்டாம் உலகப் போரைப் போல தெளிவாகவும் நேரடியாகவும் இல்லாததால், அதைப் படிக்க முயற்சிப்பவர்களின் மனதில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும். இருபதாம் நூற்றாண்டின் திருப்பம் உலக வரலாற்றின் வரலாற்றில் ஒரு புதிய தொடக்கத்தைக் குறித்தது. இது உலக வரலாற்றை ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வழிகளில் மாற்றி மறுவரையறை செய்தது மற்றும் மாற்றம் சீராக இல்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முன்னேற்றங்கள் ஏற்கனவே அத்தகைய எழுச்சிக்கான தளத்தைத் தயாரித்திருந்தன. ஐரோப்பாவில் தொழில்துறை புரட்சி இதற்கு வழிவகுத்தது: புதிய சந்தைகளைத் தேடுதல், மூலப்பொருட்களின் சிறந்த ஆதாரங்களைத் தேடுதல், தேசியவாதத்தின் எழுச்சி மற்றும் வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம் பரவுவதால் கடுமையான போட்டி. இந்த நிகழ்வுகளின் மையமாக ஐரோப்பா இருந்தது , மேலும் முக்கிய ஐரோப்பிய சக்திகள் ஒருவருக்கொருவர் ஒரே மாதிரியான வளங்கள் மற்றும் சந்தைகளுக்கான போட்டியாளர்களாகப் பார்க்கத் தொடங்கின. ஆசியா மற்றும் ஆப்பிரிக்காவின் பெரும் பகுதிகளின் மீது தங்கள் மேலாதிக்கத்தை நிலைநாட்டவும் கட்டுப்பாட்டைத் தக்கவைக்கவும் அவர்கள் மோதல் கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டனர். போட்டியிடும் நாடுகள் விரைவில் தங்கள் பொதுவான நலன்களுக்கு சேவை செய்யவும், போட்டி சக்திகளிடமிருந்து தங்கள் பிரதேசங்களைப் பாதுகாக்கவும் கூட்டணிகளை உருவாக்கத் தொடங்கின. பொருளாதார நலன்களை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்ட தனித்துவமான நிகழ்வுகளாகத் தொடங்கியவை, விரைவில்

வலுவான படைகளை உருவாக்குதல் மற்றும் புதிதாகக் கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசங்கள் மற்றும் சந்தைகளைப் பாதுகாக்க பெரிய இராணுவக் கட்டமைப்புகள் வரை நீட்டிக்கப்பட்டன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், முக்கிய மேற்கத்திய சக்திகளுக்கு இடையே ஒரு நேரடிப் போருக்கு மேடை அமைக்கப்பட்டது, அவை இப்போது இரண்டு தனித்தனி தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒரு போர் உடனடியாகத் தெரிந்தது. முக்கிய ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு இடையே ஒரு பெரிய அளவிலான மோதலுக்கு களம் தயாராகி வந்தபோது, சில உடனடி ஆத்திரமூட்டல் நிகழ்வுகள் வெடிப்புப் புள்ளியாக செயல்பட்டன, அதன் விளைவாக ஒரு முழுமையான போர் ஏற்பட்டது. முதல் உலகப் போர், அது அழைக்கப்பட்டபடி, இதுவரை நடந்த மிகக் கொடிய போர்களில் ஒன்றாகவும் , இதற்கு முன் கண்டிராத அளவிலும் மாறியது.

பிப்ரவரி புரட்சிக்கான முக்கிய காரணங்களில் ஒன்று, முதல் உலகப் போரின் போது ரஷ்ய இராணுவம் சந்தித்த கடுமையான இராணுவ பின்னடைவு. முதல் உலகப் போரில் ரஷ்யா சந்தித்த இழப்புகள், ஏற்படத் தொடங்கிய கலகங்கள் மற்றும் கிளர்ச்சிகளில் ஒரு திட்டவட்டமான பங்கைக் கொண்டிருந்தன. ரஷ்ய வீரர்கள், மன உறுதியைக் குறைத்து, எதிரியுடன் சகோதரத்துவம் பெறத் தொடங்கினர். இருப்பினும், ரஷ்யாவின் கடைசி பேரரசரான இரண்டாம் ஜார் நிக்கோலஸ், ஒரு சர்வாதிகாரியாக ஆட்சி செய்ய வலியுறுத்தினார். நாடு எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை போதுமான அளவு கையாள்வதில் அவர் முழுமையாகத் தவறிவிட்டார். சமூக அமைதியின்மை மற்றும் அரசாங்கத்திற்கு

எதிரான பொது அதிருப்தி உச்சக்கட்டத்தை எட்டியது, இது 1917 இல் ரஷ்யப் புரட்சிக்கு வழிவகுத்தது. பிப்ரவரியில் நடந்த புரட்சி ஜார் எதேச்சதிகாரத்தை அழித்து, ஒரு தற்காலிக அரசாங்கத்தின் கீழ் சோவியத் யூனியனை உருவாக்க வழிவகுத்தது. இருப்பினும், விரைவில் ரஷ்யா இரட்டை அதிகாரக் காலத்தைக் கண்டது. இரட்டை அதிகார அமைப்பில், தற்காலிக அரசாங்கம் அரசு அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்தது, அதே சமயம் சோசலிஸ்டுகள் தலைமையிலான சோவியத்துகளின் தேசிய வலையமைப்பு, கீழ் வகுப்பினர் மற்றும் அரசியல் இடதுசாரிகளின் விசுவாசத்தைக் கொண்டிருந்தது. இந்த ஒழுங்கற்ற கட்டத்தில், கலகங்கள், போராட்டங்கள் மற்றும் வேலைநிறுத்தங்கள் நாளின் ஒழுங்காக மாறியது. இறுதியாக, அக்டோபர் புரட்சியில், விளாடிமிர் லெனின் தலைமையிலான போல்ஷிவிக் கட்சி, தற்காலிக அரசாங்கத்தை பதவி நீக்கம் செய்தது. முதல் உலகப் போரின் போது ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்களைத் தவிர, ரஷ்யப் புரட்சிக்கு வேறு பல காரணங்களும் இருந்தன. இந்த அலகு ரஷ்யப் புரட்சியின் பல்வேறு காரணங்களை விரிவாக விவாதிக்கிறது. இந்த அலகில், ஜெர்மனி மற்றும் இத்தாலி போன்ற நாடுகளில் சர்வாதிகாரத்திற்கு வழிவகுத்த காரணங்களையும் நீங்கள் அடையாளம் கண்டு அங்கீகரிப்பீர்கள். சர்வாதிகாரிகள் நாடுகளை சோர்வடையச் செய்து, கவிழ்த்து, சமூக, கலாச்சார, பொருளாதார மற்றும் குறிப்பாக அரசியல் சரிவின் விளிம்பில் விட்டுச் சென்றதற்கான எடுத்துக்காட்டுகளால் வரலாறு நிரம்பியுள்ளது. சர்வாதிகாரம் என்பது ஒரு நாட்டின் அனைத்து நுணுக்கங்களின் மீதும் முழுமையான கட்டுப்பாட்டை அடைய மட்டுமே விரும்பும் ஒரு

நபரின் மனதில் தோன்றிய ஒரு கருத்தாகும், மேலும் அரசியல், சமூக மற்றும் பொருளாதார விடுதலைக்கான ஒரே ஆதாரமாக தன்னைக் காட்சிப்படுத்துகிறது. உலக வரலாறு மேற்கூறிய சூழ்நிலையை மிகவும் தெளிவாக பிரதிபலிக்கிறது. கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு நூற்றாண்டிலும் சர்வாதிகாரத்தின் தன்மை, நோக்கம் மற்றும் விளைவுகளுக்கு உலகம் சாட்சியாக இருந்து வருகிறது. இருப்பினும், அனைத்து சர்வாதிகாரங்களிலும் மிக முக்கியமானவை முதலாம் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய காலத்தில் காணப்பட்டன.

முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு, உலக நாடுகள் நாடுகளுக்கு இடையே, குறிப்பாக ஐரோப்பாவிற்கு இடையே பொது மன்னிப்பு வழங்கத் தொடங்கின. முதலாம் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய முதல் பத்தாண்டுகளில் பல்வேறு நாடுகளின் கலாச்சார, சமூக மற்றும் அரசியல் சித்தாந்தங்களில் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இந்தக் காலகட்டத்தில் பழைய நாடுகள், பழைய சிந்தனை முறைகள் சிதைந்து, புதிய அடையாளங்கள், பல்வேறு அரசியல் மற்றும் சமூக மாற்றங்கள் உட்பட பிரதேசங்களுடன் புதிய நாடுகள் உருவாகின. பல்வேறு சர்வதேச அமைப்புகளும் அமைக்கப்பட்டன, அவை உலகளாவிய அமைதியை நிலைநாட்ட உதவின, குறிப்பாக ஐரோப்பாவில் ஜனநாயகம் என்ற நிகழ்வு திறந்த கரங்களுடன் வரவேற்கப்பட்டது. ஐரோப்பிய நாடுகள் பெரும்பாலான முடியாட்சிகளின் வீழ்ச்சியைக் கண்டன, அதன் விளைவாக மக்கள் தங்கள் சொந்த பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஒரு அமைப்பு நிறுவப்பட்டது, புதிதாக நிறுவப்பட்ட சமூக மற்றும்

கலாச்சார அமைப்பைப் பூர்த்தி செய்யும் ஒரு அரசாங்க அமைப்பு நிறுவப்பட்டது.

இருப்பினும், இந்த சீர்திருத்தம் குறுகிய காலமே நீடித்தது. மத்திய மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பாவின் சிறிய நாடுகளில் ஒரு தொடர்ச்சியான பழமைவாத சர்வாதிகாரம் இருந்தது, மேலும் ஜெர்மனி, சோவியத் யூனியன் மற்றும் இத்தாலி போன்ற நாடுகள் தீவிர சர்வாதிகாரத்தால் ஆதிக்கம் செலுத்தின. இந்த நாடுகளில் சர்வாதிகாரம், சர்வாதிகாரியின் முன்னோடியில்லாத வகையில் மக்கள் மீது கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்த வழிவகுத்தது, அவர் அனைத்து வகையான பாராளுமன்ற ஆட்சியையும் கடுமையாக நிராகரித்தார். குறிப்பாக ஐரோப்பா, பல்வேறு வடிவங்களில் சர்வாதிகார சர்வாதிகாரத்தைக் கண்டது. நாடுகளின் அரசியல் தன்மையை பாதித்ததைத் தவிர, இந்த அரசுகள் மற்ற இறையாண்மை கொண்ட நாடுகளின் ஒட்டுமொத்த செயல்பாடுகளையும் பாதித்தன, மேலும் சர்வதேச அமைதியைப் பேணுவதற்காக முதன்மையாக உருவாக்கப்பட்ட லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸால் நிறுவப்பட்ட விதிமுறைகளை வெளிப்படையாக மீறியது. சர்வாதிகாரம், சர்வாதிகாரம் அல்லது பாசிசம் – அனைத்தும் பொதுவான கூறுகள் மற்றும் பண்புகளைக் கொண்டுள்ளன, இருப்பினும் இந்த அனைத்து சித்தாந்தங்களும் ஒரு பொதுவான விளைவைக் கொண்டுள்ளன – தோல்வி, அனைத்து அளவுருக்கள் மற்றும் அம்சங்களிலும். இருப்பினும், சர்வாதிகாரிகள் மக்களை சீர்திருத்தங்களுக்கு முக்கியமான வினையூக்கிகளாகக் கண்டால், சர்வாதிகாரம் பல வழிகளில் நல்லது என்று உணர முடியும். தற்போதைய அலகு ஜெர்மனி

மற்றும் இத்தாலி போன்ற நாடுகளில் சர்வாதிகாரத்தின் பல்வேறு காரணங்கள் மற்றும் தாக்கங்களை விவரிக்கிறது.

முதல் உலகப் போர்

உலக அளவில் நடத்தப்பட்ட முதல் உலகப் போர், ஐரோப்பாவை மையமாகக் கொண்ட ஒரு பெரிய போராகும். இந்தப் போர் 1914 இல் தொடங்கி 1918 வரை நான்கு ஆண்டுகள் மற்றும் மூன்று மாதங்கள் நீடித்தது, மேலும் உலகின் அனைத்து நாடுகளிலும் பிராந்தியங்களிலும் நடைமுறையில் அதன் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. 1939 இல் இரண்டாம் உலகப் போர் தொடங்கும் வரை இது முக்கியமாக உலகப் போர் அல்லது பெரும் போர் என்று அழைக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு, இது முதல் உலகப் போர் அல்லது முதலாம் உலகப் போர் என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்தப் போரில் உலகின் அனைத்து பெரும் வல்லரசுகளும் ஈடுபட்டன, அவை நேச நாடுகள் மற்றும் மத்திய சக்திகள் என இரண்டு எதிரெதிர் கூட்டணிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. இருப்பினும், முதல் உலகப் போர் ஒரு உடனடி வளர்ச்சி அல்ல, மேலும் இது ஐரோப்பாவில் சுமார் ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக நடந்து வந்த பொருளாதார மற்றும் அரசியல் துறையில் பல்வேறு முன்னேற்றங்களின் இறுதி விளைவாகும். போரின் தன்மை, தீவிரம் மற்றும் அளவு அடிப்படையில், வரலாற்றில் முன்னர் நடந்த அறியப்பட்ட போர்களிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. உலகம் முதல்முறையாக, இவ்வளவு பெரிய எண்ணிக்கையிலான நாடுகள் ஒரே போரில் பங்கேற்றதைக் கண்டது, மேலும் அது ஏற்படுத்திய உயிர் மற்றும் சொத்து இழப்பு முன்னோடியில்லாதது. இந்தப் போரில் முதன்முறையாக, போரில் நவீன தொழில்நுட்பம்

விரிவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது, மேலும் அந்தந்த நாடுகள் படைகள், கடற்படைகள் மற்றும் விமானப் படைகளைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் புதிய அழிவு முறைகள் மற்றும் பாதுகாப்பு முறைகளையும் பயன்படுத்தின. இறுதியில், 60 மில்லியன் ஐரோப்பியர்கள் உட்பட 70 மில்லியனுக்கும் அதிகமான இராணுவ வீரர்கள் இந்தப் போரில் அணிதிரட்டப்பட்டனர், மேலும் 9 மில்லியனுக்கும் அதிகமான போராளிகள் கொல்லப்பட்டனர். ஆயுதங்களின் அழிவுத்தன்மையில் ஏற்பட்ட மிகப்பெரிய அதிகரிப்பு இதற்குக் காரணம், பாதுகாப்பு அல்லது இயக்கத்தில் தொடர்புடைய முன்னேற்றங்கள். இந்த கொடிய மோதல்கள் உலகளாவிய அதிகார சமநிலையை மாற்றியது மட்டுமல்லாமல், உள்நாட்டு பதற்றம் மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளில் புரட்சிகள் போன்ற பல்வேறு அரசியல் மாற்றங்களுக்கு வழி வகுத்தன. 'இந்தப் போரின் மிகப்பெரிய புதுமை, தேடப்பட்ட இலக்குகள், கொடுக்கப்பட்ட விலைகள் மற்றும் பெறப்பட்ட முடிவுகளுக்கு இடையிலான குறிப்பிடத்தக்க ஏற்றத்தாழ்வு' என்று டேவிட் தாம்சன் குறிப்பிட்டார். முக்கிய ஐரோப்பிய சக்திகளுக்கு இடையிலான அமைதியற்ற உறவுகள் 1914 இல் சில உடனடி ஆத்திரமூட்டல் செயல்களின் காரணமாக ஒரு நாடுகடந்த மோதலாக அதிகரித்தன. ஆகஸ்ட் 5, 1914 அன்று துரதிர்ஷ்டவசமான இரவில், பெல்ஜியத்தில் உள்ள லீஜ் நகரில் சிறிய எதிர்ப்பை எதிர்பார்த்து ஐந்து படை ஜெர்மன் துருப்புக்கள் குவிந்தன. அவர்களுக்கு ஆச்சரியமாக, லீஜ் நகரத்தின் கோட்டைகளில் இருந்து உறுதியான துப்பாக்கிச் சூட்டால்

அவர்கள் நிறுத்தப்பட்டனர். பிரான்சுக்கு எதிரான அவர்களின் முக்கிய நடவடிக்கையைத் தொடரும் முன் லீஜ் மீதான கட்டுப்பாடு அவசியம் என்பதால் இது ஜெர்மனிக்கு ஒரு பெரிய பின்னடைவாக இருந்தது. கனரக இராணுவ உபகரணங்களைப் பயன்படுத்தி முற்றுகை தந்திரோபாயங்களை நாட வேண்டிய கட்டாயம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இறுதியாக, ஜெர்மன் துருப்புக்கள் வான்வழியாகச் சுட்டன, பெல்ஜியப் படைகள் வலிமையானவை என்றாலும், இவ்வளவு கடுமையான துப்பாக்கிச் சூட்டை நீண்ட காலம் தாங்கும் அளவுக்குத் தயாராக இல்லை. ஆகஸ்ட் 13 ஆம் தேதி, லீஜ் நகரத்தின் முதல் கோட்டை சரணடைந்தது, மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு முழு நகரமும் ஜெர்மன் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது. இந்த ஆச்சரியமான நிகழ்வுகள் இறுதியில் ஒரு பயங்கரமான போராக விரிவடைந்து உலக வரலாற்றில் நீடித்த மோதலின் சகாப்தத்தின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது. ஜெர்மன் ஆக்கிரமிப்பு குறித்து கருத்து தெரிவித்த ஜெர்மன் வரலாற்றாசிரியர் ஐ. கீஸ், 'ஜனநாயகத்தின் எழுச்சிக்கும் அதன் வெல்ட்போலிடிக்கிற்கும் எதிராக எந்த வகையிலும் பழமைவாத மற்றும் முடியாட்சிக் கொள்கைகளை நிலைநிறுத்த "ஜாரிச ரஷ்யாவிற்குப் பிறகு உலகின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த பழமைவாத சக்தியான" ஜெர்மன் பேரரசின் உறுதிப்பாடு போரை தவிர்க்க முடியாததாக மாற்றியது.

முதல் உலகப் போரின் காரணங்கள்

முதல் உலகப் போருக்கு உடனடி காரணம், ஆஸ்திரிய சிம்மாசனத்தின் வாரிசான ஆர்ச்சுடியூக் பிரான்சிஸ் பெர்டினாண்ட், சராஜெவோவில் ஒரு யூகோஸ்லாவிய தேசியவாதியால்

கொல்லப்பட்டதுதான் என்றாலும், போரின் உண்மையான காரணங்கள் மிகவும் ஆழமானவை. முதல் உலகப் போர் வெடிப்பதற்கான அடிப்படைக் காரணங்கள், ஜெர்மனி, ஆஸ்ட்ரோ-ஹங்கேரி, துருக்கி, ரஷ்யா, கிரேட் பிரிட்டன், பிரான்ஸ் மற்றும் இத்தாலி உள்ளிட்ட ஐரோப்பாவின் பெரும் வல்லரசுகளின் ஏகாதிபத்திய வெளியுறவுக் கொள்கைகளைப் போலவே பல. குறுகிய தேசியவாதம், இராணுவவாதம் மற்றும் பொருளாதார ஏகாதிபத்தியத்தின் வளர்ச்சியும் போருக்கு உகந்த சூழலை உருவாக்குவதற்கு காரணமாக அமைந்தன. இறுதியாக, இரகசிய இராணுவ கூட்டணிகளின் அமைப்பு, ஆயுதங்களுக்கான இனம், சர்வதேச பேச்சுவார்த்தைகள் மற்றும் தொடர்ச்சியான சர்வதேச நெருக்கடிகள் ஏற்படுவது ஆகியவை உலகப் போரை தவிர்க்க முடியாததாக ஆக்கியது. தி ஆரிஜின்ஸ் ஆஃப் தி வேர்ல்ட் வார் தொகுதி II: ஆஃப்டர் சரஜெவோவின் ஆசிரியரான பேராசிரியர் எஸ்.பி.ஃபே, இது குறித்து கருத்து தெரிவிக்கையில், 'இந்த முன்னேற்றங்கள் உண்மையான போரின் விதைகள் எனினில் முளைக்கக்கூடிய வளமான மண்ணை வழங்கின' என்று குறிப்பிடுகிறார். போருக்கு முந்தைய தசாப்தங்களில் உருவாக்கப்பட்ட பல கூட்டணிகள் உடனடியாக செயல்படுத்தப்பட்டன. வாரங்களுக்குள் பெரிய சக்திகள் போரில் ஈடுபட்டன; அவர்களின் காலனிகள் வழியாக மோதல்கள் விரைவில் உலகம் முழுவதும் பரவின. முதல் உலகப் போர் வெடித்ததற்குக் காரணமான முக்கிய காரணங்கள் பின்வருமாறு:

இரகசிய கூட்டணிகளை உருவாக்குதல்

பிராங்கோபிரஷ்யன் போருக்குப் பிறகு உருவான ரகசிய கூட்டணிகளின் அமைப்புதான் முதல் உலகப் போர் வெடித்ததற்கு மிகப்பெரிய காரணமாக இருந்தது என்று வரலாற்றாசிரியர்கள் நம்புகின்றனர். போருக்கு முன்னதாக, முழு ஐரோப்பாவும் டிரிபிள் அலையன்ஸ் மற்றும் டிரிபிள் என்டென்ட் என இரண்டு கூட்டணிகளாக அல்லது ஆயுத முகாம்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன. முந்தையது ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி மற்றும் இத்தாலி ஆகியவற்றைக் கொண்டிருந்தது, அதே நேரத்தில் துருக்கி விரைவில் கூட்டணியில் இணைந்தது. பிந்தையது கிரேட் பிரிட்டன், பிரான்ஸ் மற்றும் ரஷ்யாவைக் கொண்டது. கூடுதலாக, கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் ஜப்பான் 1902 இல் ஒரு கூட்டணியில் கையெழுத்திட்டன, அதன் பிறகு ஜப்பான் டிரிபிள் என்டென்ட்டின் ஒரு பகுதியாக மாறியது. ஜெர்மனி ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியுடன் ஒரு கூட்டணியில் நுழைந்தபோது டிரிபிள் கூட்டணி உருவாவதற்கான முதல் படி எடுக்கப்பட்டது. 1882 ஆம் ஆண்டில், இத்தாலி இந்த கூட்டணியில் இணைந்தது. 1894 ஆம் ஆண்டில் பிரான்ஸ் ரஷ்யாவுடன் ஒரு கூட்டணியை முடித்தபோது டிரிபிள் என்டென்ட்டின் ஆரம்பம் செய்யப்பட்டது. 20 ஆம் நூற்றாண்டின் விடியலில், அற்புதமான தனிமைப்படுத்தும் கொள்கையைப் பின்பற்றி வந்த கிரேட் பிரிட்டனும் நட்பு நாடுகளைத் தேடத் தொடங்கியது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முழுவதும் பிரிட்டன் பின்பற்றிய ஒரு கொள்கை அற்புதமான தனிமைப்படுத்தல் ஆகும், இது ஐரோப்பிய விஷயங்களில் பங்கேற்காததை வகைப்படுத்துகிறது. பிரிட்டன் தனது சொந்த விருப்பத்தின் கொள்கையைப் பின்பற்றுகிறதா

அல்லது சூழ்நிலைகளால் அதைப் பின்பற்ற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டதா என்பது குறித்து வரலாற்றாசிரியர்கள் பிளவுபட்டுள்ளனர். பிரிட்டன் 1902 இல் ஜப்பானுடனும் 1904 இல் பிரான்சுடனும் ஒரு ஒப்பந்தத்தில் நுழைந்தது. கிரேட் பிரிட்டன் 1907 இல் ரஷ்யாவுடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தை முடித்தபோது, டிரிபிள் என்டென்ட் உருவானது. இவ்வாறு, போருக்கு முன்னதாக, முழு ஐரோப்பாவும் பல்வேறு ரகசிய கூட்டணிகளால் பிணைக்கப்பட்ட இரண்டு முகாம்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இரண்டு முக்கிய குழுக்களுக்கு இடையேயான அவ்வப்போது ஏற்பட்ட உராய்வு 20 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து ஐரோப்பாவை பல முறை போரின் விளிம்பிற்கு கொண்டு வந்தது. கிரேட் பிரிட்டனுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் இடையிலான கடற்படைப் போட்டி; 1871 ஆம் ஆண்டு பிராங்கோ-பிரஷ்யன் போரின் முடிவில் அல்சேஸ்-லோரெய்னை ஜெர்மனியிடம் இழந்ததில் பிரெஞ்சு அதிருப்தி; கிரேட் பிரிட்டன், ரஷ்யா மற்றும் பிரான்ஸ் ஜெர்மனியைக் கட்டுப்படுத்தும் என்று ஜெர்மானியர்கள் அஞ்சுகிறார்கள்; பால்கனில் ஆஸ்திரிய லட்சியங்கள் மற்றும் செர்பிய தேசியவாதம் குறித்த ரஷ்யர்களின் சந்தேகம். தெற்கு ஸ்லாவ் இராச்சியத்தில் (யூகோஸ்லாவியா) ஹப்ஸ்பர்க் பேரரசுக்குள் வாழ்ந்த அனைத்து செர்பியர்களையும் குரோஷியர்களையும் ஒன்றிணைக்கும் லட்சியங்களை செர்பியா கொண்டிருந்தது. இது பல தேசிய இனங்கள் மற்றும் இனங்களைக் கொண்ட இடிந்து விழும் ஹப்ஸ்பர்க் பேரரசின் வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தும் என்று அச்சுறுத்துவதன் மூலம் ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியிடமிருந்து சில பகுதிகளை எடுக்க

வேண்டிய கட்டாயத்தை ஏற்படுத்தியது. ஸ்லோவாக்கியர்கள், இத்தாலியர்கள், ஜெர்மானியர்கள், ஹங்கேரியர்கள், செக், போலந்து, ருமேனியர்கள் மற்றும் ஸ்லோவேனியர்கள் மற்றும் செர்பியர்கள் மற்றும் குரோஷியர்கள் இருந்தனர். செர்பியர்களும் குரோஷியர்களும் குழுவை விட்டு வெளியேறியிருந்தால், மற்றவர்களில் பலர் தங்கள் சுதந்திரத்தையும் கோரியிருப்பார்கள், மேலும் ஹப்ஸ்பர்க் பேரரசு உடைந்திருக்கும். இதன் விளைவாக, ஆஸ்திரியாஹங்கேரியை அழிக்கும் அளவுக்கு வலிமையாக மாறுவதற்கு முன்பு செர்பியாவை அழிக்க 'தடுப்புப் போர்' என்று அழைக்கப்பட்டதில் பல ஆஸ்திரியர்கள் ஆர்வமாக இருந்தனர் . இந்த மனக்கசப்புகள் மற்றும் பதட்டங்களிலிருந்து, தொடர்ச்சியான நிகழ்வுகள் எழுந்தன, அவை 1914 இல் போர் வெடிப்பதில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தன. வரலாற்றாசிரியர் எஸ்.பி. ஃபேயின் கூற்றுப்படி, 'இரகசிய கூட்டணிகளின் அமைப்பு போர் வந்தால், அது ஐரோப்பாவின் அனைத்து பெரிய சக்திகளையும் உள்ளடக்கும் என்பதைத் தவிர்க்க முடியாததாக மாற்றியது. குழுவின் ஒற்றுமையை வலுப்படுத்த ஒவ்வொரு குழுவின் உறுப்பினர்களும் ஒருவருக்கொருவர் ஆதரவளிக்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தனர்.'

2. பொருளாதாரப் போட்டிகள் மற்றும் ஏகாதிபத்தியம்

பொருளாதாரப் போட்டியும் ஏகாதிபத்தியமும் முதல் உலகப் போருக்கு மற்றொரு முக்கிய காரணமாகும் . 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், கிரேட் பிரிட்டன், பிரான்ஸ் மற்றும் ரஷ்யா ஆகியவை மிகப்பெரிய காலனித்துவ பேரரசுகளை கட்டியெழுப்பியிருந்தன. காலனிகளில் இருந்து பெறப்பட்ட

செல்வத்தின் மிகக் குறைந்த பங்கை ஜெர்மனி கொண்டிருந்தது. ஜெர்மனி தன்னை உலகின் மிகப்பெரிய நாடு என்று நம்பியது மற்றும் ஏகாதிபத்தியக் கோளத்தில் கீழ்நிலை இடத்தை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பவில்லை. அதன் பதவிக்கு தகுதியான ஒரு உலகப் பேரரசை பெற அது ஆர்வமாக இருந்தது. இதன் விளைவாக, ஏற்கனவே கிரேட் பிரிட்டனின் கைகளில் இருந்த சந்தையை ஜெர்மனி கைப்பற்ற முயன்றபோது, அது இரு சக்திகளுக்கும் இடையே கசப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது. கிரேட் பிரிட்டன் தனது சொந்த காலனிகள், செல்வாக்கு மண்டலங்கள் மற்றும் சந்தைகளை விட்டுக்கொடுக்கத் தயாராக இல்லை, மேலும் ஜெர்மனி எந்த விலையிலும் அவற்றைப் பெறுவதில் உறுதியாக இருந்தது. இதற்கிடையில், தொழில்துறை புரட்சி ஐரோப்பிய நாடுகளில் உற்பத்தி விகிதத்தை அதிகரித்தது. எனவே, ஐரோப்பிய கண்டத்திற்கு வெளியே சந்தைக்கான தேவை அதிகரித்தது, 1880 களுக்குப் பிந்தைய ஆண்டுகளில், ஏகாதிபத்திய விரிவாக்கத்திற்கான போட்டியும் தீவிரமடைந்தது. பொருளாதாரப் போட்டி முக்கியமாக கிரேட் பிரிட்டனுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் இடையிலான போராட்டத்தின் வடிவத்தை எடுத்தது. அந்த நேரத்தில், காலனிகளுக்கான போட்டியில் ஜெர்மனியால் அது தொலைவில் இருக்கலாம் என்று பிரிட்டன் உணர்ந்திருந்தது. இந்தப் போட்டி இரண்டு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் இடையே எதிர்ப்பை ஏற்படுத்தியது. பிரிட்டனும் ஜெர்மனியும் அர்ஜென்டினாவில் சந்தைகளுக்காகப் போராடின; ரஷ்யாவும் இங்கிலாந்தும் பெர்சியாவில் எண்ணெய்க்காக இதேபோன்ற போராட்டத்தில் ஈடுபட்டன. இந்தப் பொருளாதாரப்

போட்டிகள் ஆப்பிரிக்காவின் பிரிவினைக்கு வழிவகுத்தன. ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்தின் பெரும்பகுதியை ஐரோப்பிய நாடுகள் 'ஆப்பிரிக்காவுக்கான போராட்டம்' என்று அழைக்கப்பட்டன. இதன் பின்னணியில் இருந்த யோசனை புதிய சந்தைகள் மற்றும் மூலப்பொருட்களின் புதிய ஆதாரங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதாகும். இவ்வாறு ஐரோப்பிய சக்திகள் தூர கிழக்கு மற்றும் அருகிலுள்ள கிழக்கில் தங்கள் மேலாதிக்கத்தை நிறுவின. நொறுங்கிக்கொண்டிருந்த சீனப் பேரரசிலும் தலையீடுகள் இருந்தன. ஐரோப்பிய சக்திகள், அமெரிக்கா மற்றும் ஜப்பான், வெவ்வேறு காலங்களில், உதவியற்ற சீனர்களை வர்த்தக சலுகைகளை வழங்க கட்டாயப்படுத்தின. நிலைமை என்னவென்றால், 1914 வாக்கில், உலகின் வாழக்கூடிய பகுதிகள் ஐரோப்பிய நாடுகளிடையே பிரிக்கப்பட்டன, மேலும் ஜெர்மனி போன்ற ஐரோப்பிய சக்திகள் 'சூரியனில் ஒரு இடத்தை' நாடின. உலகின் பொருளாதாரக் கட்டுப்பாட்டின் மீதான ஆசை, 1914 ஆம் ஆண்டு உலகின் வணிகக் கப்பல்களில் பாதியை இன்னும் சொந்தமாகக் கொண்டிருந்த கிரேட் பிரிட்டனுடன் ஜெர்மன் தொழிலதிபர்கள் மற்றும் முதலாளிகள் போரை நடத்த காரணமாக அமைந்தது என்று சில வரலாற்றாசிரியர்கள் வாதிடுகின்றனர். போருக்கு முதலாளித்துவ அமைப்பின் மீது பழி சுமத்துவதால், மார்க்சிய வரலாற்றாசிரியர்கள் சிலர் இந்தக் கோட்பாட்டை ஆதரிக்கின்றனர். இந்தக் கோட்பாட்டை எதிர்ப்பவர்கள், ஜெர்மனி ஏற்கனவே பொருளாதார வெற்றியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். எனவே, முன்னணி ஜெர்மன் தொழிலதிபர்கள் சிலர் 1913 இல்,

'எங்களுக்கு இன்னும் மூன்று அல்லது நான்கு ஆண்டுகள் அமைதியைக் கொடுங்கள், ஜெர்மனி ஐரோப்பாவின் சவாலற்ற பொருளாதார எஜமானராக இருக்கும்' என்று குறிப்பிட்டனர். இந்த லட்சிய ஏகாதிபத்திய நோக்கமே உராய்வுகளுக்கும் அதைத் தொடர்ந்து வந்த சர்வதேச நெருக்கடிக்கும் வழிவகுத்த முக்கிய காரணியாகும்.

3. உலக வல்லரசாக வேண்டும் என்ற ஜெர்மனியின் ஆசை

உலகப் பேரரசை உருவாக்க வேண்டும் என்ற ஜெர்மனியின் லட்சியங்களும் உலகின் கொந்தளிப்பை அதிகரித்தன. ஹெர் ஒட்டோ வான் பிஸ்மார்க் ஜெர்மனியின் விவகாரங்களில் தலைமை தாங்கிய வரை, அது ஒட்டுமொத்தமாக ஒரு திருப்திகரமான சக்தியாக இருந்தது மற்றும் ஐரோப்பாவில் அதன் மேலாதிக்கத்தின் அடிப்படையில் அதன் நிலையைப் பேணுவதில் ஆர்வமாக இருந்தது. பிஸ்மார்க் ஒரு பழமைவாத ஜெர்மன் அரசியல் தலைவராக இருந்தார், அவர் ஜெர்மனியை ஒன்றிணைப்பதில் கணிசமான பங்கைக் கொண்டிருந்தார். அவர் பிரஷ்யாவிற்கு அர்ப்பணிப்புடன் இருந்தார், மேலும் ஜெர்மனி ஒன்றிணைக்கப்பட்ட பிறகு, வலிமைமிக்க ஜெர்மன் பேரரசு பிரஷ்ய தலைமையின் கீழ் நிறுவப்பட்டது. பிஸ்மார்க் பிரஷ்யாவின் ஜனாதிபதியானபோது, ஐரோப்பாவில் ஜெர்மன் மேலாதிக்கத்தை நிலைநாட்ட ஆஸ்திரியா மற்றும் பிரான்சுக்கு எதிராகப் போர்களைத் தூண்ட முயன்றார். பின்னர் அவர் ஜெர்மன் பேரரசின் முதல் சான்சலரானார். பிரஷ்யாவை மையமாகக் கொண்ட ஒரு ஜெர்மன் பேரரசை உருவாக்க ஜெர்மன் அரசுகளை ஒன்றிணைப்பதில் பிஸ்மார்க் ஆர்வமாக இருந்தார் .

ஜெர்மன் இராணுவத்தின் அதிகாரமளிப்பால் மட்டுமே இதை அடைய முடியும் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். ஒருங்கிணைந்த ஜெர்மனி ஐரோப்பாவில் அதிகாரத் தராசை சாய்த்திருந்தது. பிஸ்மார்க்கின் வெளியுறவுக் கொள்கைகள், ஜெர்மனி பெரும்பாலான நாடுகளுடன் கூட்டணி அமைத்து பல நாடுகளுடன் போர்களில் ஈடுபட முடியாத அளவுக்கு இருந்தன. இந்தக் கூட்டணிகள் பின்னர் கண்டத்தில் பாதுகாப்பின்மை உணர்வை உருவாக்கி, முதல் உலகப் போருக்கு ஒரு காரணமாக அமைந்தன. 1890 இல் பிஸ்மார்க்கின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, ஜெர்மனியின் லட்சியங்கள் உயர்ந்து உலக ஆதிக்கத்தை நோக்கிச் சென்றன. இந்த லட்சிய உணர்வு, புகழ்பெற்ற ஜெர்மன் வரலாற்றாசிரியர் பிரீட்ச்சேகேவின் கூற்றுகளிலிருந்து தெளிவாகிறது, 'ஜெர்மனியின் மகத்துவம் பிரஷ்யாவால் ஜெர்மனியை நிர்வகிப்பதில் காணப்படுவது போல, உலகின் மகத்துவமும் நன்மையும் அனைத்து ஜெர்மன் கலாச்சாரத்தின், ஒரு உலகில் ஜெர்மன் மனதின், ஜெர்மன் குணத்தின் ஆதிக்கத்தில் காணப்படுகிறது.'

4. அல்சேஸ்-லோரைனை மீட்டெடுக்க பிரெஞ்சு விருப்பம்

1871 ஆம் ஆண்டு ஜெர்மனி பிரான்சிலிருந்து அல்சேஸ் மற்றும் லோரெய்னை பறித்ததும், அதன் விளைவாக பிரெஞ்சு மக்கள் அவற்றை மீண்டும் பெற வேண்டும் என்ற உறுதியும் முதல் உலகப் போருக்கு மற்றொரு காரணமாக அமைந்தது. பிரான்சில் உள்ள மூன்றாம் குடியரசின் அரசாங்கம் பழிவாங்கும் மனப்பான்மையையும், இரண்டு மாகாணங்களின் மறுசீரமைப்புக்கான நம்பிக்கையையும் உயிர்ப்புடன் வைத்திருக்க

அனைத்து முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டது. இந்த இரண்டு பகுதிகளையும் தாதுக்கள், குறிப்பாக இரும்புத் தாதுக்கள் நிறைந்ததாக இருந்ததால், இந்த இரண்டு பகுதிகளையும் திரும்பப் பெற பிரான்ஸ் ஆர்வமாக இருந்தது. ஜெர்மானியர்கள் தங்கள் தொழில்துறை செழிப்புக்கு இந்தப் பகுதிகளே காரணம் என்று பிரெஞ்சுக்காரர்கள் உணர்ந்தனர். பிரான்சின் சில பகுதிகளில், ஜெர்மனி மொராக்கோவில் தலையிடவில்லை என்றால், அல்சேஸ்-லோரெய்னின் இழப்புக்கு பிரெஞ்சுக்காரர்கள் சில இழப்பீடுகளைக் கண்டறிந்து, ஜெர்மனிக்கு எதிரான பழிவாங்கலை மறந்துவிட்டிருக்கலாம் என்று கருதப்பட்டது. ஆனால் மொராக்கோவின் விவகாரங்களில் தொடர்ந்து ஜெர்மன் தலையீடு இந்த இரண்டு ஐரோப்பிய சக்திகளுக்கும் இடையிலான கசப்பை மேலும் அதிகரித்தது.

5. இத்தாலியின் லட்சிய ஆசைகள்

ட்ரென்டினோவையும், ட்ரைஸ்டே துறைமுகத்தைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளையும் மீட்க இத்தாலி மக்கள் விரும்பியதும் போருக்கு மற்றொரு காரணம். ஆனால், அவை இன்னும் ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. இந்த பகுதிகள் ஒரு காலத்தில் ரோமானியப் பேரரசின் ஒரு பகுதியாக இருந்ததால், இத்தாலியர்கள் இத்தாலியா இர்ரெடென்டா அல்லது 'மீட்கப்படாத இத்தாலி' என்ற கோஷங்களை எழுப்பினர். மேலும், இத்தாலியின் பொருளாதார திவால்நிலை மற்றும் வேகமாக வளர்ந்து வரும் மக்கள்தொகை, அதிக நிலம் மற்றும் பொருளாதார வளங்களைத் தேடும்படி கட்டாயப்படுத்தியது. இது ஐரோப்பிய கண்டத்தில் உள்ள நிலையை சவால் செய்து வெளிநாட்டில் ஒரு

பெரிய பேரரசை நிறுவுவதில் சமமாக ஆர்வமாக இருந்த ஜெர்மனியுடன் இத்தாலியை நெருக்கமாகக் கொண்டு வந்தது.

முதல் உலகப் போரின் விளைவுகள்

முதல் உலகப் போர் உலகின் சமகால சமூகம், அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரத்தில் பன்மடங்கு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

1. அரசியல் தாக்கம் இந்த நிகழ்வால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்ட அப்போதைய சமகால உலகின் அரசியலில் முதல் உலகப் போர் கடுமையான விளைவை ஏற்படுத்தியது .

(i) முதலாவதாக, அந்தப் போர், அக்கால ஐரோப்பாவின் பல்வேறு நாடுகளில் இயங்கி வந்த சில சர்வாதிகார முடியாட்சிகளுக்கு ஒரு பேரழிவை ஏற்படுத்தியது. இது ஐரோப்பாவில் ஜனநாயக அமைப்பின் வளர்ச்சிக்கு வழி வகுத்தது. போரின் விளைவாக, ஜெர்மனியில் ஹொஹென்சோலெர்னியன் , ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியில் ஹாப்ஸ்பர்க் மற்றும் ரஷ்யாவில் ரோமானோவ் ஆகிய மூன்று சர்வாதிகார வம்சங்கள் அழிக்கப்பட்டன. பல நாடுகளில், முடியாட்சி முறை குடியரசு முறையால் மாற்றப்பட்டது. இந்த நாடுகள் போலந்து, எஸ்டோனியா, லிதுவேனியா, லாட்வியா மற்றும் செக்கோஸ்லோவாக்கியா. ஜனநாயக அமைப்பின் தோற்றம் மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளை அங்கீகரிக்க வழிவகுத்தது.

(ii) போர் தேசியவாதம் மற்றும் சுயநிர்ணயக் கொள்கைகளை ஊக்குவித்தது. போருக்குப் பிறகு

வெவ்வேறு கலாச்சாரங்களைக் கொண்ட மக்களைக் கொண்ட பேரரசுகள் பிரிக்கப்பட்டன, மேலும் தனித்துவமான கலாச்சாரங்களைக் கொண்ட சுதந்திர நாடுகள் முன்னுக்கு வந்தன. பின்லாந்து, எஸ்டோனியா, லாட்வியா, லிதுவேனியா, செக்கோஸ்லோவாக்கியா, அல்சேஸ்-லோரெய்ன் போன்றவை, அவற்றின் சொந்த தனித்துவமான கலாச்சாரங்களைக் கொண்டிருந்தன, அவை தோன்றி பிரான்சுக்கு வழங்கப்பட்டன. இதேபோல், ஷெல்ஸ்விக்ஹோல்ஸ்டன் டென்மார்க்கிற்கு மீட்டெடுக்கப்பட்டது. சீனா, துருக்கி, எகிப்து மற்றும் அயர்லாந்து ஆகிய நாடுகளும் தேசியவாதத்தின் தாக்கத்தால் பாதிக்கப்பட்டன.

- (iii) (iii) ஐரோப்பாவில் காலனித்துவ சக்திகளின் பலவீனமான நிலை ஆசியா மற்றும் ஆப்பிரிக்காவில் சுதந்திர இயக்கங்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பை வழங்கியது. காலனித்துவ சக்திகளின் பலவீனமான நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு, தாங்களும் சுதந்திரம் பெற முடியும் என்று இந்தியா போன்ற காலனித்துவ நாடுகள் உணரத் தொடங்கின. எனவே, அவர்கள் சுதந்திரப் போராட்ட பிரச்சாரத்தை தீவிரப்படுத்தினர். ஆசிய மற்றும் ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் நீடித்த சுதந்திரப் போராட்டம், காலனித்துவ சக்திகள் தங்கள் காலனிகளை நோக்கிய கொள்கையில் மாற்றத்திற்கு

வழிவகுத்தது. போருக்கு முந்தைய காலத்தில், காலனித்துவ சக்திகள் மக்களின் விருப்பங்களை கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளாமல் தங்கள் விருப்பப்படி தங்கள் காலனித்துவ உடைமைகளை நடத்தின. அவர்களின் முந்தைய நடைமுறைக்கு மாறாக, உலகப் போருக்குப் பிந்தைய காலத்தில் காலனித்துவ பிரதேசங்களுக்கு சில உரிமைகள் வழங்கப்பட்டன, மேலும் சில கட்டுப்பாடுகள் ஆணை முறையின் கீழ் அவற்றின் மீது விதிக்கப்பட்டன. ஒட்டுமொத்தமாக, போருக்குப் பிறகு காலனித்துவ மக்களின் நலன்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கத் தொடங்கியது.

- (iv) முதல் உலகப் போர் 'சர்வதேசியத்தின்' உணர்வை ஊக்குவித்தது. போரின் போது பல்வேறு நாடுகள் பல்வேறு கூட்டணிகள், ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் ஒப்பந்தங்கள் மூலம் ஒருவருக்கொருவர் நெருங்கிய தொடர்பில் வந்தன. போர் முடிந்த பிறகும் இந்த உறவுகள் தொடர்ந்தன, இது சர்வதேசிய உணர்வின் வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் பங்களித்தது. சுய-அறிவுறுத்தல் பொருள் 125 ஏகாதிபத்தியம், புரட்சி மற்றும் சர்வாதிகார அரசுகள் குறிப்புகள் (v) முதல் உலகப் போரின் மிக முக்கியமான பங்களிப்பு, பல்வேறு நாடுகளின் சர்வதேச உறவுகளைக் கண்காணிக்கவும், அமைதி, நல்லிணக்கம் மற்றும் சர்வதேச ஒத்துழைப்பை ஊக்குவிக்கவும் ஒரு

சர்வதேச அமைப்பை உருவாக்கியது. போரின் திகில் தான் உலகத் தலைவர்களை அத்தகைய போர் மீண்டும் நிகழாமல் தடுக்கவும், சர்வதேச புரிதலை ஊக்குவிக்கவும் ஒரு நிறுவனத்தின் அவசியத்தை உணர்த்தியது. இது லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் நிறுவனத்தில் உச்சத்தை அடைந்தது. இருப்பினும், துரதிர்ஷ்டவசமாக பல்வேறு சக்திகள் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸுடன் முழுமையாக ஒத்துழைக்கவில்லை, மேலும் அவர்களின் சுயநல தேசிய நலன்களை ஊக்குவிக்க முயன்றன, இதனால் லீக்கின் தோல்விக்கு பங்களித்தன.

2. பொருளாதார தாக்கம்

மனிதகுலத்திற்கு ஒரு பயங்கரமான பேரழிவாகவும், பெரும் உயிர் இழப்பு மற்றும் சொத்து இழப்புக்கு வழிவகுத்ததாகவும் இருந்த முதல் உலகப் போர், போரில் பங்கேற்ற பல நாடுகளின் பொருளாதாரத்தையும் அழித்தது. இந்தப் போரில், ஐரோப்பாவின் அனைத்து முக்கிய காலனித்துவ சக்திகளும் உட்பட சுமார் 30 நாடுகள் பங்கேற்றன, மேலும் அவை மனித மற்றும் பொருள் அடிப்படையில் பெரும் இழப்பைச் சந்தித்தன. போரில் பங்கேற்ற 65 மில்லியன் மக்களில் 9 மில்லியனுக்கும் அதிகமானோர் கொல்லப்பட்டனர், 29 மில்லியன் மக்கள் காயமடைந்தனர் அல்லது காணாமல் போனதாகக் கூறப்படுகிறது. இது குறித்து, CJE ஹெய்ஸ், 'கிழக்கு மற்றும் மத்திய ஐரோப்பாவில் உள்ள ஒவ்வொரு குடும்பமும், இத்தாலி, பிரான்ஸ் மற்றும் மிகப்பெரிய பிரிட்டிஷ் பேரரசில் உள்ள ஒவ்வொரு குடும்பமும்,

அமெரிக்காவில் உள்ள பல குடும்பங்களும் நெருங்கிய உறவினர்கள் மற்றும் நெருங்கிய நண்பர்களை இழந்தன' என்று குறிப்பிட்டார்.

- (i) பண ரீதியாகப் பார்த்தால், போருக்கு சுமார் 400 பில்லியன் டாலர்கள் செலவாகும் என்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (
- (ii) இரண்டாவதாக, போரின் விளைவாக, அனைத்து பொருட்களின் விலைகளும் செங்குத்தான உயர்வைப் பதிவு செய்தன, இது பொதுமக்களுக்கு மிகுந்த சிரமத்தையும் துன்பத்தையும் ஏற்படுத்தியது. இது பல்வேறு அரசாங்கங்களை விலைகளை ஒழுங்குபடுத்தவும் விநியோக முறையை கட்டுப்படுத்தவும் உறுதியான நடவடிக்கைகளை எடுக்க கட்டாயப்படுத்தியது. இதனால், போருக்குப் பிந்தைய சூழ்நிலை அரசு சோசலிசத்தின் எழுச்சிக்கு சாதகமான சூழலை உருவாக்கியது.
- (iii) போர் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளின் எழுச்சிக்கும் வழிவகுத்தது. போரின் போது, தொழிலாளர் தேவை பன்மடங்கு அதிகரித்தது. தொழிலதிபர்களும் தொழில்மயமான அரசுகளும் தொழிலாளர்கள் தங்கள் தொழிற்சாலைகளை முழு திறனுடன் நடத்துவதற்கு அனைத்து வகையான வசதிகளையும் வழங்கினர். தொழிலாளர்கள் அரசு மற்றும் தொழிற்சாலை உரிமையாளர்களிடமிருந்து மிகவும் தகுதியான சலுகைகள் மற்றும்

சலுகைகளைக் கோரி தங்கள் நிலைமையை மேம்படுத்த முயன்றனர். அவர்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்க, அவர்கள் தொழிற்சங்கங்களையும் நிறுவினர். சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி, போர் தொழிலாளர்கள் மற்றும் தொழிலாளர்களின் முக்கியத்துவத்தை அதிகரித்தது மற்றும் அவர்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்க ஒரு வழிமுறையை அவர்களுக்கு வழங்கியது.

- (iv) (iv) நான்காவதாக, காகித நாணயத்தின் பயன்பாடு அதிகரிப்பதற்கு முதல் உலகப் போரின் விளைவுதான் பெரும்பாலும் காரணம் என்று அறிஞர்கள் நம்புகின்றனர். முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு உலோகங்களின் பற்றாக்குறை நாடுகள் சிறிய மதிப்புள்ள காகித நாணயங்களை அச்சிட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.
- (v) இந்தப் போர், உலகில் பணமதிப்பு நீக்கம் மற்றும் பொருளாதார மந்தநிலைக்கும் வழிவகுத்தது. போரின் பெரும் செலவுகளைச் சமாளிக்க, பல்வேறு நாடுகள் மக்கள் மீது அதிக வரிகளை விதித்தன, இது மக்களுக்கு மிகுந்த சிரமத்தை ஏற்படுத்தியது. இருப்பினும், இந்த கூடுதல் வரிகள் மகத்தான செலவுகளை நிறைவேற்ற போதுமானதாக இல்லை. எனவே, அரசாங்கங்கள் இருப்பு தங்க இருப்புகளைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளாமல் நாணயத்தாள்களை அச்சிடுவதை நாடின. இது

பின்னர் பொருளாதார மந்தநிலை மற்றும் நாணய மதிப்பிழப்புக்கு காரணமாக அமைந்தது. முதல் உலகப் போரின் போது, தங்கள் படைகள், கப்பல்களைப் பராமரிப்பதற்கும், ஆயுதங்கள் மற்றும் ஆயுதங்களை வாங்குவதற்கும், பல்வேறு நாடுகள் பல்வேறு சாத்தியமான பகுதிகளிலிருந்து கடன்களை திரட்டின, ஏனெனில் போர் விரிவாக்கங்கள் தங்கள் எதிர்பார்ப்புக்கும் செலுத்தும் திறனுக்கும் அப்பாற்பட்டவை. இதன் விளைவாக, போருக்குப் பிறகு பெரும்பாலான பெரும் வல்லரசுகள் மதிப்பைக் குறைக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

3. சமூக தாக்கம்

சமூகத் துறையிலும், உலகப் போர் தொலைநோக்கு விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. போரின் போது ஏற்பட்ட பெரும் உயிர் இழப்பு மற்றும் பொருள் இழப்பு பல்வேறு நாடுகளில் உள்ள எண்ணற்ற குடும்பங்களுக்கு சொல்லொணாத் துன்பங்களை ஏற்படுத்தியது. எதிர்காலத்தில் இந்த அளவிலான போர் மீண்டும் நிகழாமல் தடுப்பதற்கும், உலகில் அமைதியையும் அமைதியையும் பேணுவதற்கும் சில வழிமுறைகள் பற்றி சிந்திக்க இது சமகால உலகத் தலைவர்களை கட்டாயப்படுத்தியது. இது சர்வதேச மோதல்களை பகுத்தறிவு மற்றும் நீதியின் அடிப்படையில் இணக்கமாகத் தீர்க்க லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் நிறுவப்படுவதற்கு வழிவகுத்தது. இது உலகப் போருக்குப் பிந்தைய காலத்தின் மிகப்பெரிய சாதனையாகும். இரண்டாவதாக, போரின் போது

போட்டி சக்திகள் ஒன்றையொன்று விஞ்சுவதற்கு இடையேயான கடுமையான போட்டி, உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் விரைவான அறிவியல் முன்னேற்றத்திற்கு ஊக்கமளித்தது. போருக்கு முந்தைய மற்றும் போரின் போது, பல்வேறு ஐரோப்பிய சக்திகள் தங்கள் வணிகக் கப்பல்கள், போர் கப்பல்கள், நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள், விமானங்கள் மற்றும் பிற போர் உபகரணங்களை மேம்படுத்த முயற்சித்தன, மேலும் தங்கள் எதிரிகளை விட ஒரு நன்மையைப் பெற பல்வேறு கொடிய வாயுக்களைக் கண்டுபிடித்தன. போரில் பயன்படுத்தப்பட்ட இந்த நவீன நுட்பங்கள் போரின் கால அளவைக் குறைத்தன. மேலும், போர் காலம் முழுவதும் அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள் உலகின் தொழில்மயமாக்கலுக்கும் விரைவான விவசாய முன்னேற்றத்திற்கும் பங்களித்தன. இந்தப் போர் மக்களிடையே நல்லெண்ணத்தையும் சகோதரத்துவத்தையும் ஊக்குவித்தது. போருக்கு முன்பு, ஐரோப்பியர்கள், குறிப்பாக காலனித்துவ சக்திகள் தங்களை, தங்கள் கலாச்சாரம், மரபுகள், மதம் மற்றும் இலக்கியங்களை உயர்ந்தவர்களாகக் கருதினர், மேலும் கறுப்பின ஆசியர்கள் மற்றும் ஆப்பிரிக்கர்களுடன் கூட கலக்க மறுத்துவிட்டனர். வெள்ளையர்கள், கறுப்பின ஆசியர்கள் மற்றும் ஆப்பிரிக்கர்கள் எழுதிய இலக்கியங்களை, அவர்களின் வழக்கமான அறிவு முறையை கண்டித்து, இந்த மக்களின் அடிப்படை ஜனநாயக உரிமைகளை மறுத்தனர். இருப்பினும், போரின் போது ஐரோப்பியர்களும் குறிப்பாக காலனித்துவ சக்திகளும், இந்த இன மேன்மை மற்றும் வேறுபாடுகளின் உணர்வைத் தவிர்க்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது, மேலும் ஐரோப்பிய வீரர்கள் ஆசிய

மற்றும் ஆப்பிரிக்க வீரர்களுடன் தோளோடு தோள் சேர்ந்து போராடினர். ஆசிய மற்றும் ஆப்பிரிக்க வீரர்கள் காட்டிய துணிச்சல் ஐரோப்பியர்களை பெரிதும் கவர்ந்தது, மேலும் இந்த இனங்கள் மீதான அவர்களின் வெறுப்பு ஓரளவுக்கு மாறியது. இதன் விளைவாக, இனவெறி உணர்வு மெதுவாகக் குறைந்து, மக்களிடையே புதிதாகக் கண்டறியப்பட்ட நல்லெண்ணத்தால் அது கையகப்படுத்தப்பட்டது. முதல் உலகப் போர் அந்தக் கால கல்வி முறைக்கு கடுமையான அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்தியது. போரின் போது பல கல்வி நிறுவனங்கள் வலுக்கட்டாயமாக மூடப்பட்டதாலும், போரின் தேவைக்கேற்ப தேவையான போர்ப் படையை வழங்க மாணவர்கள் இராணுவப் பயிற்சி பெற ஊக்குவிக்கப்பட்டதாலும் கல்வி பின்னடைவைச் சந்தித்தது. பெரும்பாலான நாடுகளில் மாணவர்களுக்கு இராணுவப் பயிற்சி கட்டாயமாக்கப்பட்டது, மேலும் வழக்கமான கல்வி ஊக்கமளிக்கப்படவில்லை. இவை அனைத்தும் கல்வியின் முன்னேற்றத்தை பெரிதும் பாதித்தன. போர் பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்கும் பங்களித்தது. போரில் பங்கேற்றதால் மில்லியன் கணக்கான ஆண்கள் தங்கள் உயிர்களை இழந்தனர். எனவே, தொழிலாளர் பற்றாக்குறை உணரப்பட்டது. எனவே, தொழிற்சாலை உரிமையாளர்களும் தொழில்மயமான மாநிலங்களின் அரசாங்கங்களும் பெண்களை தொழிற்சாலை தொழிலாளர்களாக ஈடுபடுத்த வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. காலத்தின் தேவையை உணர்ந்த பெண் தொழிலாளர்கள் இதுவரை ஆண் கோட்டைகளுக்குள் நுழைந்து தங்கள் தொழில்களின் உற்பத்தியைப் பராமரிக்க உதவினார்கள். எனவே,

போருக்குப் பிந்தைய காலத்திற்குப் பிறகு, அவர்கள் வழக்கமான தொழிலாளர் படையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டனர் . இவை அனைத்தும் அவர்களின் அந்தஸ்தை உயர்த்துவதற்கு பெரிதும் உதவியது மற்றும் அவர்களின் அதிகாரமளிப்புக்கு வழிவகுத்தது.

வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம்

நான்கு ஆண்டுகள் மற்றும் மூன்று மாதங்கள், அதாவது 1,566 நாட்கள் நீடித்த முதல் உலகப் போர், 65 மில்லியன் மக்களை அணிதிரட்டியது, அவர்களில் 7 மில்லியன் பேர் இறந்தனர் மற்றும் 13 மில்லியன் பேர் காயமடைந்தனர், இதற்கு சுமார் 400 பில்லியன் டாலர்கள் செலவானது. இது 1919 இல் வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் மற்றும் நேச நாடுகளால் பல்வேறு இடங்களில் முடிக்கப்பட்ட நான்கு ஒப்பந்தங்களால் முடிவுக்கு வந்தது. உலகின் இந்த மைல்கல் ஒப்பந்தத்தில், ஜெர்மனியுடனான சமாதான விதிமுறைகள் வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தில் பொதிந்துள்ளன, இது அதன் வகையான மிக நீண்ட ஆவணமாகும். இந்த சமாதான ஒப்பந்தம் ஒரு கட்டளையிடப்பட்ட ஒன்றாகும், ஏனெனில் அதன் தயாரிப்புக்கு முன் ஜெர்மன் தூதர்களுடன் கலந்தாலோசிக்கப்படவில்லை, மேலும் அது இறுதியாக அவர்கள் மீது திணிக்கப்பட்டது. சமாதான ஒப்பந்தங்களை முடிப்பதற்கான பாதை சீராக இல்லை. பிரதிநிதிகளின் சமரசமற்ற தன்மை காரணமாக அமைதி மாநாட்டில் பல சிரமங்கள் ஏற்பட்டன. பாரிஸ் அமைதி மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட 1,037 பிரதிநிதிகளும் , லாங்சாம் கூறியது போல், கிட்டத்தட்ட அனைவரும் 'பதிவுகள் மற்றும் குறிப்புகளுடன்

நன்கு பொருத்தப்பட்ட பாரிஸ் அமைதி மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள வந்தனர்'. இந்த நிபுணர்களின் கருத்துகளும் எதிர்க் கருத்துகளும் ஒருமித்த முடிவை எட்டுவதில் உள்ள சிரமங்களை மேலும் அதிகரித்தன. போருக்குப் பிந்தைய பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வு மற்றும் உலகின் எதிர்கால மறுகட்டமைப்பு குறித்து நன்கு வரையறுக்கப்பட்ட கொள்கைகள் இல்லாதது, எந்தவொரு சூத்திரத்தையும் ஒரு திட்டவட்டமான திட்டத்தையும் கண்டுபிடிப்பதில் தலைவர்களின் வழியில் நின்றது. முடிவெடுக்கும் பொறுப்பில் ஒப்படைக்கப்பட்ட நான்கு முன்னணி நபர்களான அமெரிக்காவின் உட்ரோ வில்சன், இங்கிலாந்தின் லாயிட் ஜார்ஜ், பிரான்சின் கிளெமென்சியோ மற்றும் இத்தாலியின் ஆர்லாண்டோ ஆகியோருக்கு எந்தவிதமான ஒத்த நலன்களும் இல்லை. எதிரி நாட்டைப் பழிவாங்குவதற்குப் பதிலாக நீதி மற்றும் நடுநிலைமையின் அடிப்படையில் நீண்ட மற்றும் நீடித்த அமைதியை நிலைநாட்ட வில்சன் விரும்பிய போதிலும், கிளெமென்சியோவும் ஆர்லாண்டோவும் முறையே பிரான்ஸ் மற்றும் இத்தாலியின் பிராந்திய நலன்களைப் பாதுகாப்பதில் அதிக ஆர்வம் காட்டினர் . உலக அமைதி பிரச்சினையைப் பற்றி அவர்கள் அதிகம் கவலைப்படவில்லை. இங்கிலாந்தின் லாயிட் ஜார்ஜ் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி உண்மை மற்றும் நீதியின் அடிப்படையில் சர்வதேச அமைதியை நிலைநாட்ட ஆர்வமாக இருந்தார், ஆனால் ஐக்கிய இராச்சியத்தின் நலன்கள் பாதுகாக்கப்பட்டால் மட்டுமே இதையெல்லாம் செய்ய அவர் தயாராக இருந்தார். எனவே, தலைவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இரண்டு முரண்பாடான

அணுகுமுறைகளால் மாநாட்டின் நடவடிக்கைகள் தடைபட்டன. வில்சன் இரகசிய ராஜதந்திரத்தை ஆதரிக்கவில்லை என்றாலும் , கிரேட் பிரிட்டன், பிரான்ஸ், இத்தாலி மற்றும் ஜப்பான் போன்ற சக்திகள் இந்த ரகசிய ஒப்பந்தங்களின் விதிமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்க ஆர்வமாக இருந்ததால், இறுதியில் அவர் சமரசம் செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. இது குறித்து கருத்து தெரிவிக்கும் வால்டர் கான்சுலோ லாங்சாம் போன்ற வரலாற்றாசிரியர்கள், 1919 ஆம் ஆண்டு முதல் உலகம் என்ற புத்தகத்தில், 'வில்சனின் இலட்சியவாதம் மாநாட்டில் பொருள்முதல்வாதத்துடன் கூர்மையான மோதலுக்கு வந்தது, பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் பொருள்முதல்வாதம் வெற்றி பெற்றது' என்று கூறியுள்ளனர்.

1919 ஜூன் 28 அன்று ஜெர்மனியுடன் வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது.

(ii) ஆஸ்திரியாவுடன் 1919 செப்டம்பர் 10 ஆம் தேதி செயிண்ட் ஜெர்மைன் ஒப்பந்தம்

(iii) பல்கேரியாவுடன் நவம்பர் 27, 1919 அன்று நியூலி ஒப்பந்தம் முடிவுக்கு வந்தது.

(iv) ஜூலை 4, 1920 இல் ட்ரையானான் ஒப்பந்தம் ஹங்கேரியுடன் முடிவடைந்தது. ஆகஸ்ட் 10, 1920 இல் செவ்ரெஸ் ஒப்பந்தம் துருக்கியுடன் முடிவடைந்தது (செவ்ரெஸ் ஒப்பந்தம் 1923 இல் லொசானில் நடந்த மாநாட்டில் திருத்தப்பட்டது) மற்றும் ஒப்பந்தம் நடைமுறைக்கு வந்த ஆகஸ்ட் 6, 1924 அன்று மட்டுமே முறையாக அமைதி நிறுவப்பட்டது.

வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் 1919 ஜூன் 28 அன்று நேச நாடுகளுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் இடையே கையெழுத்தானது. இந்த ஒப்பந்தத்தின் வரைவு ஜெர்மன் வெளியுறவு அமைச்சரிடம் 1919 மே 7 அன்று வழங்கப்பட்டது, மேலும் ஏதேனும் எழுத்துப்பூர்வ ஆட்சேபனைகளை தாக்கல் செய்ய ஜெர்மனிக்கு மூன்று வார கால அவகாசம் வழங்கப்பட்டது . மே 29 அன்று ஒப்பந்தத்திற்கு ஜெர்மனியிடமிருந்து ஆட்சேபனைகள் பெறப்பட்டன. கிளெமென்சியோவின் கடுமையான அணுகுமுறைக்குப் பிறகு, ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள ஐந்து நாட்கள் அவகாசம் கொண்ட திருத்தப்பட்ட ஒப்பந்தம் வெளியிடப்பட்டது. ஜெர்மனி அவ்வாறு செய்யத் தவறினால் தங்கள் நாடு படையெடுக்கப்படும் என்று நேச நாடுகள் எச்சரித்தன. ஜெர்மனி பஞ்சத்தின் பிடியில் இருந்ததால், ஜெர்மன் சட்டமன்றம் ஒப்பந்தத்தின் விதிமுறைகளை ஏற்க முடிவு செய்து, ஜூன் 28 அன்று ஒப்பந்தத்தில் தங்கள் கையொப்பங்களைச் சேர்த்தது. நார்மன் லோவ் போன்ற வரலாற்றாசிரியர்கள், 'குறிப்பாக வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் இதுவரை கையெழுத்திடப்பட்ட மிகவும் சர்ச்சைக்குரிய குடியேற்றங்களில் ஒன்றாகும், மேலும் நேச நாடுகளில் கூட இது மிகவும் கடுமையாக எதிர்க்க வேண்டியிருந்த ஜெர்மானியர்கள் மீது விமர்சிக்கப்பட்டது , அவர்கள் விரைவில் அல்லது பின்னர் மற்றொரு போர் தவிர்க்க முடியாதது.' கூடுதலாக, இழப்பீடுகள் மற்றும் ஆயுதக் குறைப்பு போன்ற பல சொற்கள் செயல்படுத்த முடியாதவை என்பதை நிரூபித்தன.

இராணுவ ஏற்பாடுகள்

வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் ஜெர்மனியின் இராணுவ வலிமையைக் கணிசமாகக் குறைத்தது. ஜெர்மன் பொது ஊழியர்களை ஒழிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது, மேலும் அதன் இராணுவத்தை 1 லட்சமாகக் குறைக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது, நவீன உபகரணங்கள் இல்லாமல், காவல் நிர்வாகத்திற்கு மட்டுமே பயன்படுத்த ஒரு சிறிய கடற்படை மற்றும் வணிக கடற்படையுடன். ஜெர்மன் கடற்படை 6 போர்க்கப்பல்கள், 6 இலகுரக கப்பல்கள், 12 நாசகார கப்பல்கள் மற்றும் 12 டார்பிடோ படகுகள் என வரையறுக்கப்பட்டது. விமானப் பிரிவுகளைப் பொறுத்தவரை, ஒப்பந்தம் ஜெர்மனிக்கு கடற்படை அல்லது இராணுவ விமானப் படைகளை முற்றிலுமாகத் தடை செய்தது. ஆயுதங்கள் மற்றும் வெடிமருந்துகளை தயாரிப்பதற்கும் இந்த ஒப்பந்தம் கட்டுப்பாடுகளை விதித்தது. டாங்கிகள், கவச கார்கள், விஷ வாயுக்கள் மற்றும் நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களை உற்பத்தி செய்வதற்கோ வாங்குவதற்கோ தடை விதிக்கப்பட்டது. ரைன்லேண்ட் நிரந்தரமாக இராணுவமயமாக்கப்பட்டது, மேலும் ரைன்லேண்டின் இடது கரையிலோ அல்லது ரைனின் கிழக்கே 50 கிலோமீட்டர் தொலைவில் வரையப்பட்ட ஒரு கோட்டின் மேற்கே வலது கரையிலோ எந்த கோட்டைகளையும் பராமரிக்கவோ கட்டவோ ஜெர்மனி அனுமதிக்கப்படவில்லை . இதன் பொருள் ஜெர்மன் துருப்புக்கள் அந்தப் பகுதியில் அனுமதிக்கப்படவில்லை அல்லது பராமரிக்கப்படவில்லை, மேலும் இருக்கும் கோட்டைகளை அழிக்க வேண்டியிருந்தது. ஹெலிகோலாந்து, மணல்மேடு மற்றும் கீல் கால்வாய் தீவுகளின் துறைமுகங்களும் இராணுவமயமாக்கப்பட வேண்டும், மேலும்

அனைத்து கோட்டைகளும் இடிக்கப்பட வேண்டும். போர்ப் பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்வதிலிருந்தும் இறக்குமதி செய்வதிலிருந்தும் கூட அது தடுக்கப்பட்டது. இராணுவ சேவைகள் தன்னார்வமாகவும், வீரர்களுக்கு 12 ஆண்டுகள் மற்றும் அதிகாரிகளுக்கு 25 ஆண்டுகள் சேவை செய்யவும் அனுமதிக்கப்பட்டன. போர் குற்றப் பிரிவு போர் வெடித்ததற்கான பழியை ஜெர்மனி மற்றும் அதன் நட்பு நாடுகள் மீது மட்டுமே சுமத்தியது.

பொருளாதார ஏற்பாடுகள் மற்றும் இழப்பீடுகள்

இந்த ஒப்பந்தம் ஜெர்மனியை பொருளாதார ரீதியாக பலவீனமாக வைத்திருப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. எனவே, போரின் போது ஏற்பட்ட இழப்பு மற்றும் சேதத்திற்கு லீக் ஜெர்மனியை பொறுப்பேற்கச் செய்தது மற்றும் நேச நாடுகள் மற்றும் தொடர்புடைய அரசாங்கங்களுக்கு இழப்பீடு வழங்குமாறு கேட்டுக் கொண்டது. இழப்பீடுகளுக்கான விதிகள் ஜெர்மானியர்களுக்கு இறுதி அவமானமாக இருந்தன. இழப்பீடுகளின் பொதுவான கொள்கைக்கு சிறிய செல்லுபடியாகும் ஆட்சேபணைகள் இருக்கக்கூடும் என்றாலும், இழப்பீட்டு ஆணையத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட உண்மையான தொகை மிக அதிகமாக இருப்பதாக பல வரலாற்றாசிரியர்கள் இப்போது ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். நேச நாடுகளுக்கு ஏற்பட்ட சேதத்திற்கு ஜெர்மனி இழப்பீடு வழங்க வேண்டும், மேலும் உண்மையான தொகை வெர்சாய்ஸில் முடிவு செய்யப்படவில்லை. இருப்பினும், பல வாதங்கள் மற்றும் பேரம் பேசல்களுக்குப் பிறகு 1921 இல் அறிவிக்கப்பட்டது. இழப்பீடு

வழங்குவதில் சிக்கல் சிக்கலானது, ஏனெனில் ஜெர்மனி நேச நாடுகளுக்கு செலுத்த வேண்டிய தொகையை அடைவது மிகவும் கடினம். அதற்காக ஒரு இழப்பீட்டு ஆணையம் அமைக்கப்பட்டது, மேலும் கிரேட் பிரிட்டன், அமெரிக்கா, இத்தாலி, பிரான்ஸ் மற்றும் ஜப்பான் பிரதிநிதிகள் இழப்பீட்டுத் தொகையை தீர்மானிக்க இருந்தனர். ஏப்ரல் 28, 1921 அன்று, ஆணையம் ஜெர்மனியின் கடனை 6,600 மில்லியன் பவுண்டுகள் என மதிப்பிட்டது. இந்தத் தொகை, ஜெர்மானியர்கள் இதை செலுத்த இயலாது என்று எதிர்ப்புத் தெரிவிக்க வழிவகுத்தது, விரைவில் அவர்கள் தங்கள் வருடாந்திர தவணைகளை செலுத்தத் தொடங்கினர். பிரான்ஸ் ஜெர்மானியர்களை செலுத்த கட்டாயப்படுத்த முயன்றபோது சர்வதேச பதற்றம் மீண்டும் எழுந்தது. இறுதியில், நேச நாடுகள் தங்கள் தவறை ஒப்புக்கொண்டு 1929 ஆம் ஆண்டின் இளம் திட்டத்தின்படி தொகையை 2,000 மில்லியன் பவுண்டுகளாகக் குறைத்தன. ஆனால், இழப்பீடுகள் பொருளாதார ரீதியாகவும் அரசியல் ரீதியாகவும் பேரழிவை ஏற்படுத்துவதற்கு முன்பு அல்ல. இந்தத் தொகை தொடர்ச்சியாகக் குறைக்கப்பட்டு இறுதியாக 1932 இல் ரத்து செய்யப்பட்டது . போரில் இழந்த அல்லது சேதமடைந்த அனைத்து வணிகக் கப்பல்கள் மற்றும் மீன்பிடி படகுகளை (டன்னுக்கு டன் மற்றும் வர்க்கத்திற்கு வகுப்பு) மாற்றுவதற்கான நேச நாடுகளின் உரிமைகளையும் இந்த ஒப்பந்தம் அங்கீகரித்தது . இழப்பீட்டு ஆணையத்தின்படி, ஜெர்மனி 10 ஆண்டுகளுக்கு பிரான்ஸ், பெல்ஜியம் மற்றும் இத்தாலிக்கு அதிக அளவு நிலக்கரியை வழங்க வேண்டியிருந்தது. இது பிரான்ஸ் மற்றும் பெல்ஜியத்திற்கு அதிக

எண்ணிக்கையிலான குதிரைகள், கால்நடைகள், செம்மறி ஆடுகள் போன்றவற்றை வழங்குவதாகும். முன்னாள் ஜெர்மன் காலனிகளிலும் நேச நாடுகளிலும் உள்ள அனைத்து ஜெர்மன் சொத்துக்களும் பறிமுதல் செய்யப்பட வேண்டும், மேலும் மொராக்கோ, எகிப்து மற்றும் சீனா போன்ற கையொப்பமிட்ட நாடுகளுடன் அதன் போருக்கு முந்தைய வர்த்தக சலுகைகள் ரத்து செய்யப்பட வேண்டும். சுவிட்சர்லாந்து மற்றும் செக்கோஸ்லோவாக்கியா கடலுக்குச் செல்லும் வாய்ப்பை வழங்கும் நோக்கில் ஜெர்மனியின் எல்பே மற்றும் ஓடர் நதிகள் சர்வதேசமயமாக்கப்பட்டன. கீல் கால்வாய் சர்வதேசமயமாக்கப்பட்டு அனைத்து நாடுகளின் அனைத்து கப்பல்களுக்கும் திறந்து விடப்பட்டது. அனைத்து நாடுகளின் வணிக மற்றும் போர் கப்பல்களுக்கும் ஜெர்மனி சுதந்திரமாக செல்ல அனுமதிக்க வேண்டும் என்றும் நேச நாடுகள் கோரின.

சட்ட விதிகள்

ஒப்பந்தங்களின் புனிதத்திற்கும் எதிரான மிகப்பெரிய குற்றத்தை' செய்ததற்காக ஜெர்மனியின் பேரரசர் இரண்டாம் கைசர் வில்லியமை போர்க் குற்றவாளியாக விசாரிக்க வேண்டும் என்றும் நேச நாடுகள் கோரின . இந்தக் குற்றங்களுக்காக அவர் ஒரு சிறப்பு நீதிமன்றத்தால் விசாரிக்கப்பட வேண்டும். இருப்பினும், நெதர்லாந்து அரசாங்கம் ஜெர்மன் மன்னர் இரண்டாம் கைசர் வில்லியமை அவர் தங்கியிருந்த இடத்தில் ஒப்படைக்க மறுத்ததால் இந்த விதிகளை செயல்படுத்த முடியவில்லை. இருப்பினும், சட்ட விதிகளின்படி, ஒப்பந்தம் செயல்படுத்தப்பட்ட 6 மாதங்களுக்குள், பிராங்கோ-ஜெர்மன் போர்

மற்றும் உலகப் போரின் போது பிரான்சிலிருந்து தனது படைகளால் எடுத்துச் செல்லப்பட்ட அனைத்து கோப்பைகள், காப்பகங்கள், வரலாற்று நினைவுப் பொருட்கள் அல்லது கலைப் படைப்புகளை ஜெர்மனி மீட்டெடுக்க வேண்டும். ஜாவைன் பல்கலைக்கழகத்தின் கையெழுத்துப் பிரதிகள் மற்றும் ஆவணங்களை அழித்ததற்காக ஜெர்மனி அதற்கு இழப்பீடு வழங்க வேண்டும், மேலும் அந்த நேரத்தில் ஜெர்மனியில் இருந்த இரண்டு ஓவியங்களை பெல்ஜியத்திடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் நவீன காலங்களில் நாடுகளால் கையெழுத்திடப்பட்ட மிகவும் சர்ச்சைக்குரிய ஆவணங்களில் ஒன்றாகும். எனவே, ஜெர்மானியர்கள் இதை ஒரு கட்டளையிடப்பட்ட அமைதி, தோற்கடிக்கப்பட்டவர்களால் கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட ஒப்பந்தம் என்று விவரித்தனர் . மாநாடு முழுவதும் பிரதிநிதிகள் ஒரு முறை கூட ஜெர்மானியர்களுடன் கலந்தாலோசிக்கவில்லை, அவர்களின் ஆட்சேபணைகள் முற்றிலுமாக நிராகரிக்கப்பட்டன. ஜெர்மனி தங்கள் நாட்டின் மீது மற்றொரு படையெடுப்பு அச்சுறுத்தலின் கீழ் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. ஜெர்மனியுடன் ஒரு மென்மையான சமாதானத்தை தொடர்ந்து ஆதரித்த லாயிட் ஜார்ஜ், 'இந்த விதிமுறைகள் வீழ்ந்த மாவீரர்களின் இரத்தத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. நாம் பிராவிடன்ஸின் ஆணையை நிறைவேற்ற வேண்டும், மேலும் இந்த போரை ஏற்படுத்திய மக்கள் மீண்டும் ஒருபோதும் அவ்வாறு செய்ய முடியாது என்பதை உறுதி செய்ய வேண்டும். ஜெர்மானியர்கள் கையெழுத்திட மாட்டார்கள் என்று கூறுகிறார்கள். அவர்களின் செய்தித்தாள்கள் அவர்கள்

கையெழுத்திட மாட்டார்கள் என்று கூறுகின்றன. அரசியல்வாதிகளும் அதையே கூறுகிறார்கள். நாங்கள் சொல்கிறோம், ஜென்டில்மேன், நீங்கள் கையெழுத்திட வேண்டும். வெர்சாய்ஸில் நீங்கள் அவ்வாறு செய்யாவிட்டால் நீங்கள் பெர்லினில் அவ்வாறு செய்ய வேண்டும்'. இரண்டு உலகப் போர்களுக்கு இடையிலான சர்வதேச உறவுகள் என்ற புத்தகத்தில் வரலாற்றாசிரியர் EH கார் கூட , 'ஒரு போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு ஒப்பந்தமும், ஒரு வகையில் கட்டளையிடப்பட்ட அமைதி, ஏனெனில் ஒரு தோற்கடிக்கப்பட்ட சக்தி அதன் தோல்வியின் விளைவுகளை அரிதாகவே விருப்பத்துடன் ஏற்றுக்கொள்கிறது. ஆனால் வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தில், ஆணையிடும் கூறு நவீன காலத்தின் முந்தைய எந்த அமைதி ஒப்பந்தத்தையும் விட அதிகமாகத் தெரிந்தது.' இதனால், வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தில் கட்டளையிடும் கூறு மிகவும் அதிகமாக இருந்தது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. ஆனால் இது இந்த ஒப்பந்தத்தில் மட்டும் தனித்துவமாக மட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஒன்றல்ல. பிரெஸ்ட் லிட்டோவ்ஸ்க் ஒப்பந்தம் மற்றும் புக்கரெஸ்ட் ஒப்பந்தம் முறையே ரஷ்யா மற்றும் ருமேனியாவுடன் முடிவடைந்த ஜெர்மனியின் பழிவாங்கும் மனப்பான்மை. 'ஜெர்மன் ஆட்சியாளர்களின் மனம் இந்த ஒப்பந்தங்களால் எந்த மாயையையும் அனுமதிக்க மிகத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்பட்டது' என்பதால் இது நேச நாடுகளின் அணுகுமுறையை மேலும் கடினப்படுத்தியது. சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி, அமைதியைப் பேணுவதில் அமைதி தீர்வு சரியாக வெற்றிபெறவில்லை. இந்த அளவிலான நிகழ்வு மீண்டும்

நிகழாமல் இருக்க ஜெர்மனி பெரும் விலை கொடுக்க வேண்டும் என்று அமைதி மாநாட்டின் தலைவர்கள் விரும்பினர். ஜெர்மனியின் மென்மையான சிகிச்சைக்கு ஆதரவாக நின்ற லாயிட் ஜார்ஜ் கூட, 'நாங்கள் கைசரை தூக்கிலிடுவோம், ஜெர்மனியை கடைசி பைசா வரை செலுத்தச் செய்வோம்' என்ற முடிக்கத்துடன் பிரபலமான காக்கி தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார். ஆயுதக் குறைப்பு, போக்குவரத்து, காலனிகள், சரணடைதல் ஒழிப்பு, அதிகாரிகளைத் தண்டிப்பது தொடர்பான பரஸ்பர அம்சமும் ஒப்பந்தத்தில் இல்லை. இந்த அனைத்து விதிகளும் ஒருதலைப்பட்சமாக ஜெர்மனிக்கு மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டன, மேலும் நேச நாடுகள் அவற்றிலிருந்து முற்றிலும் விலக்கு அளிக்கப்பட்டன. ஜெர்மனிக்கு நிராயுதபாணியாக்குவது நியாயமானது என்றால், நேச நாடுகளுக்கு அது நியாயமானது என்பது தெளிவாகிறது. இருப்பினும், கிரேட் பிரிட்டனைத் தவிர, வேறு எந்த நேச நாடுகளும் நிராயுதபாணியாக்க ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. பரஸ்பரம் மற்றும் இயற்கை நீதியின் கொள்கைகள் பின்பற்றப்பட்டிருந்தால், வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் நீதிக்கான அமைதியாக இருந்திருக்கும். பரஸ்பரம் இல்லாமல், இது ஒரு படை ஒப்பந்தம் மற்றும் அதன் விதிமுறைகள் அதை செயல்படுத்த படை தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்படும் வரை மட்டுமே செயல்படுத்தப்பட முடியும். இரண்டாம் உலகப் போரின் விதைகள் வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தில் உள்ளன என்று ஒப்பந்தத்தை விமர்சிப்பவர்கள் கூறுகின்றனர். இருப்பினும், வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் போன்ற எந்த பெரிய ராஜதந்திர கருவியும் வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தைப் போலவே மாற்றியமைக்கப்படவில்லை,

திருத்தப்படவில்லை மற்றும் மீறப்படவில்லை. 1926 ஆம் ஆண்டில், ஒப்பந்தத்தின் பகுதி I ஜெர்மனி நாடுகளின் சங்கத்தில் உறுப்பினராக இருக்க உதவும் வகையில் திருத்தப்பட்டது. இராணுவம், கடற்படை மற்றும் விமானப்படையைக் கையாளும் பகுதி V 1935 இல் ஜெர்மனியால் மீறப்பட்டது. போர் குற்றவாளிகளைக் கையாளும் பகுதி VII இயல்பாகவே செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டது. இழப்பீடு தொடர்பான பகுதி VIII, இழப்பீடு ஆணையம் மற்றும் பிற குழுக்களால் 1931 இல் மாற்றியமைக்கப்பட்டது, அதற்கு முன்பு உலக பொருளாதார மாநாட்டால் அது ஒரு கண்ணியமான அடக்கம் செய்யப்பட்டது. ஜெர்மனியின் மேற்கு, வடக்கு மற்றும் கிழக்கு எல்லையைக் கையாளும் பகுதி II மற்றும் III ஜெர்மனியால் மீறப்பட்டன. வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தை மீண்டும் மீண்டும் மீறிய பிற படிகள், ஜெர்மனியால் புதிய இராணுவச் சட்டங்களை அறிவித்தல், 1935 இல் பிரிட்டனுடன் கடற்படை ஒப்பந்தத்தின் முடிவு, 1938 இல் ஜெர்மனியால் ஆஸ்திரியா ஆக்கிரமிப்பு மற்றும் 1939 இல் ஜெர்மனியால் போலேமியா மற்றும் மொராவியாவை ஆக்கிரமித்தல் ஆகியவை அடங்கும். இவ்வாறு, வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் அதன் நோக்கத்தில் பயனற்றதாக நிரூபிக்கப்பட்டது, ஏனெனில் ஒப்பந்தம் வெற்றியாளர்களையோ அல்லது தோற்கடிக்கப்பட்டவர்களையோ திருப்திப்படுத்தத் தவறிவிட்டது. ஒப்பந்தத்தில் உள்ள அதன் உள்ளார்ந்த தவறுகளால் அல்ல, மாறாக அது முக்கியமாக நேச நாடுகள் மற்றும் ஜெர்மனியால் பின்பற்றப்பட்ட அடுத்தடுத்த கொள்கைகளால் ஏற்பட்டது.

ரஷ்ய புரட்சி

முதல் உலகப் போர் ரஷ்யாவின் பலவீனமான அரசாங்கம் மற்றும் பொருளாதாரத்தின் மீது தாங்க முடியாத அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தியது, இதன் விளைவாக பெரும் பற்றாக்குறை மற்றும் பசி ஏற்பட்டது. இதற்கிடையில், போரின் தவறான நிர்வாகமும் தோல்விகளும் மக்களை, குறிப்பாக வீரர்களை, ஜாருக்கு எதிராகத் திருப்பியது. இராணுவத்தை தனிப்பட்ட முறையில் தலைமை தாங்க ஜார் எடுத்த முடிவதான் தங்கள் தோல்விகளுக்குக் காரணம் என்று வீரர்கள் உணர்ந்தனர். ரொட்டி பற்றாக்குறைக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக தொழிலாளர்கள் பெட்ரோகிராட்டில் ஜார்ஸுக்கு எதிரான புரட்சியைத் தொடங்கினர். விலைகளை உயர்த்துவதற்காக அரசாங்கம் ரொட்டியைப் பதுக்கி வைத்திருப்பதாக மக்கள் நம்பினர். இருப்பினும், தொழிலாளர்களின் கிளர்ச்சி, ஜார்ஸின் பதவி விலகலுக்கு வழிவகுக்கும் என்பது மிகவும் சாத்தியமில்லை. புரட்சியின் ஒரு முக்கியமான கட்டம் பெட்ரோகிராட் காரிஸனின் கலகம் மற்றும் ஜாரால் பெட்ரோகிராட் மீதான கட்டுப்பாட்டை இழந்தது. மார்ச் 1917 இல், ஜார் முதலில் தெருக்களின் கட்டுப்பாட்டை இழந்தார், பின்னர் வீரர்களின் கட்டுப்பாட்டையும், இறுதியாக ரீமாவின் கட்டுப்பாட்டையும் இழந்தார், இதன் விளைவாக அவர் கட்டாயமாக பதவி விலக வேண்டியிருந்தது. புரட்சியில் அரசியல் ஈடுபாட்டின் அளவை மார்க்சிய வரலாற்றாசிரியர்கள் மிகைப்படுத்தியுள்ளனர், மேலும் புரட்சியின் மிகவும் தாமதமான கட்டத்தில் மட்டுமே சோசலிச அரசியல் கட்சிகள் இதில் ஈடுபட்டன என்று சொல்வது நியாயமாக இருக்கும். ருமாவும் பயணற்றது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்ததும்,

ரொட்டி பற்றாக்குறைக்கான அமைதியின்மை அதிகரித்து 1917 இல் இரண்டு புரட்சிகளில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. பிப்ரவரியில் நடந்த முதல் புரட்சி மார்ச் 15, 1917 அன்று ஜாரை தூக்கியெறிந்து, ஒரு மிதமான தற்காலிக அரசாங்கத்தை அமைத்தது. நிக்கோலஸ் II, அவரது மனைவி சாரிணா அலெக்ஸாண்ட்ரா மற்றும் அவரது குழந்தைகள் ஜூலை 1918 இல் போல்ஷிவிக்குகளால் கொல்லப்பட்டனர். இதற்கிடையில், தற்காலிக அரசாங்கமும் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு ஏற்ப வாழத் தவறி, ஜார்ஸின் ஆட்சியை விட சிறந்ததாக நிரூபிக்கப்படாதபோது, அது அக்டோபர் 1917 இல் போல்ஷிவிக் புரட்சியால் தூக்கியெறியப்பட்டது.

புதிய போல்ஷிவிக் அரசாங்கம் ஆரம்பத்தில் பலவீனமாக இருந்தது, அதன் எதிரியான வெள்ளையர்கள் அதை அழிக்க முயன்றனர், இதனால் 1918-20 இல் ஒரு கடுமையான உள்நாட்டுப் போர் ஏற்பட்டது. ஆனால், லெனின் மற்றும் ட்ரொட்ஸ்கியின் திறமையான தலைமையின் காரணமாக, போல்ஷிவிக்குகள் அல்லது சிவப்புகள் உள்நாட்டுப் போரை வென்று தங்களை கம்யூனிஸ்டுகள் என்று அழைத்துக் கொண்டனர். பின்னர், அவர்கள் தங்கள் அதிகாரத்தை பலப்படுத்திக் கொண்டனர், மேலும் லெனின் 1924 இல் அகால மரணம் அடையும் வரை ரஷ்யாவை மீட்சிக்கு இட்டுச் செல்லும் பணியைத் தொடங்க முடிந்தது. போல்ஷிவிக் புரட்சி என்று பிரபலமாக அறியப்படும் 1917 ரஷ்யப் புரட்சி, இருபதாம் நூற்றாண்டின் உலக வரலாற்றில் மிக முக்கியமான நிகழ்வுகளில் ஒன்றாகும். இது பிரெஞ்சுப் புரட்சியைப் போலவே முக்கியத்துவம்

வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. உண்மையில், சில மார்க்சிய வரலாற்றாசிரியர்கள் ரஷ்யப் புரட்சியை பிரெஞ்சுப் புரட்சியை விட உயர்ந்ததாக மதிப்பிடுகின்றனர். பிரெஞ்சுப் புரட்சி எதேச்சதிகார ஆட்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து ஜனநாயக உணர்வுகள் மற்றும் அரசியல் சமத்துவத்தின் இலட்சியங்களின் வளர்ச்சிக்கு வழி வகுத்தாலும், ரஷ்யப் புரட்சி அரசியல் சமத்துவத்தை ஏற்படுத்துவதோடு மட்டுமல்லாமல் சமூக மற்றும் பொருளாதார சமத்துவத்தையும் ஏற்படுத்த முயன்றது என்று அவர்கள் வாதிடுகின்றனர். புதிய சமூகம், கலாச்சாரம் மற்றும் நாகரிகத்தை உருவாக்க முயன்ற கம்யூனிசம் மற்றும் சோசலிசத்தின் சிந்தனைகளுக்கு இது ஒரு புதிய போக்கைக் கொடுத்தது. தொழிலாளர்கள் மட்டுமே தேசிய செல்வத்தை உற்பத்தி செய்வதால் சமூகத்தின் உண்மையான சக்தி அவர்களிடமே இருக்க வேண்டும் என்று அது வலியுறுத்தியது. மார்க்ஸின் கோட்பாடுகள் மற்றும் கோட்பாடுகளுக்கு நடைமுறை வடிவம் கொடுக்கும் முதல் முயற்சியாகவும், முதல் உலகப் போரின் மிக முக்கியமான விளைவாகவும் இருந்ததால் ரஷ்யப் புரட்சியும் முக்கியமானது. 1917 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மற்றும் அக்டோபர் மாதங்களில் இரண்டு தனித்தனி புரட்சிகளை ஏற்படுத்திய தொடர்ச்சியான நிகழ்வுகளின் விளைவாக ரஷ்யப் புரட்சி ஏற்பட்டது, இடையில் ஏராளமான அரசியல் மோதல்கள் ஏற்பட்டன , இறுதியில் கம்யூனிஸ்ட் அரசு உருவாவதற்கு முன்பு நாட்டை உள்நாட்டுப் போரில் மூழ்கடித்தன.

புரட்சி வெடிப்பதற்கான காரணங்கள்

பிப்ரவரி 1917 இல், ரஷ்யப் புரட்சி ரஷ்ய வரலாற்றின் போக்கில் ஒரு முக்கியமான நிகழ்வாகும். இது சிக்கலான காரணங்கள், இயல்பு மற்றும் விளைவைக் கொண்டுள்ளது மற்றும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் சர்வதேச வரலாற்று பகுப்பாய்வில் முக்கியமானது. இரண்டாம் ஜார் நிக்கோலஸ் மற்றும் பிரபுத்துவ நில உரிமையாளர்கள் மீது பொது மக்களின் இந்த அமைதியின்மைக்கான முக்கிய காரணங்கள் கூட ஏராளமானவை மற்றும் நேர்த்தியாக சுருக்கமாகக் கூறினால் சிக்கலானவை. இருப்பினும், 1917 இல் ரஷ்யப் புரட்சிக்குக் காரணமான பல்வேறு காரணிகளும் சக்திகளும் இருந்தன. ஜாரின் தொடர்ச்சியான மோசமான தீர்ப்புகள், நில உரிமையாளர்களால் விவசாயிகள் கொடூரமாக நடத்தப்பட்டதில் ஏற்பட்ட வெறுப்பு, தொழில்களில் தொழிலாளர்கள் மற்றும் தொழிலாளர்களின் மோசமான வேலை நிலைமைகளின் அனுபவம் மற்றும் மேற்கத்திய நாடுகளிலிருந்து ரஷ்யாவை அடைந்த ஜனநாயகக் கருத்துக்கள் காரணமாக பொதுவாக மக்களின் அரசியல் மற்றும் சமூக விழிப்புணர்வு அதிகரித்து வருவது ஆகியவை முக்கிய காரணிகளாகும். உணவுப் பற்றாக்குறை மற்றும் தொடர்ச்சியான இராணுவத் தோல்விகள் போன்ற சில உடனடி நிகழ்வுகளால் பாட்டாளி வர்க்க அதிருப்தி மேலும் இணைக்கப்பட்டது.

ஜார் மன்னரின் மோசமான தீர்ப்புகளின் தொடர்:

ஜாரின் ஆட்சி முறை ஜாரின் தொடர்ச்சியான மோசமான தீர்ப்புகளுக்கு ஆளானது. முதல் உலகப் போரில், ஜெர்மனிக்கு எதிரான போர் என்பது ரஷ்ய புரட்சியாளர்களுக்கு எதிராக

துருப்புக்களை நிறுத்த முடியாது என்பதாகும், பெட்ரோகிராட்டில் நடந்த கிளர்ச்சிகளின் அளவை ஜார் மிகவும் தாமதமாகும் வரை குறைத்து மதிப்பிட்டார், மேலும் ஜார் தளபதிகள் டுமா மட்டுமே நிலைமையை சமாளிக்க முடியும் என்று அவரை நம்ப வைத்தனர். கடுமையான தணிக்கைச் சட்டங்களை விதிப்பதும், எந்தவொரு மற்றும் அனைத்து வகையான அரசியல் எதிர்ப்பையும் அடக்குவதும் புரட்சிக்குக் காரணமான சில காரணிகளாகும் . இந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தும் பல நூற்றாண்டுகள் பழமையான சர்வாதிகார அமைப்பின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்தன, இது ரஷ்யாவின் மக்களிடையே மிகுந்த வேதனையையும் அதிருப்தியையும் உருவாக்கியது. புரட்சி சர்வதேச மகளிர் தினத்தன்று அமைதியான ரொட்டி போராட்டமாகத் தொடங்கியது. ரொட்டி பற்றாக்குறை விளைச்சல் குறைவாக இருந்ததால் அல்ல, மாறாக 'போர் காரணமாக ரயில் அமைப்பு அதிக சுமையை அடைந்து, வடக்கு நகரங்களுக்கு தானியங்களை வழங்க முடியவில்லை' என்பதாலேயே ஏற்பட்டது. பிப்ரவரி நடுப்பகுதியில், பெட்ரோகிராட்டில் மாவு விநியோகம் 10 நாட்களுக்கு மட்டுமே எஞ்சியிருந்தது என்பது உணரப்பட்டது . திறமையான தொழிலாளர்கள் இராணுவத்தால் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டனர், அதே நேரத்தில் ரயில் நெட்வொர்க் சிவில் அரசாங்கத்தாலும் இராணுவத்தாலும் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. விலைகளை உயர்த்துவதற்காக அரசாங்கம் ரொட்டியை பதுக்கி வைத்துள்ளது என்ற பொதுவான நம்பிக்கையுடன், உணவுப் பங்குகளை விநியோகிக்க இயலாமை காரணமாக ஜாரிச ஆட்சிக்கு எதிரான கோப ஆர்ப்பாட்டம்

நோக்கமாகக் கொண்டது. பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் கட்டுக்கடங்காத கும்பலாக மாறினர், ஏனெனில் அவர்களின் போராட்டம் மிகவும் போர்க்குணமிக்க பெட்ரோகிராட் தொழிற்சாலை தொழிலாளர்களின் ஆர்ப்பாட்டங்களால் ஆதரிக்கப்பட்டது. இதனுடன், ஜவுளித் தொழிலாளர்களும் புட்டிலோவ் எஃகுத் தொழிலாளர்களும் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர், மேலும் மூன்று நாட்களுக்குள் கூட்டம் 1,00,000 இலிருந்து 2,00,000 க்கும் அதிகமாக அதிகரித்தது. இருப்பினும், போராட்டங்களை முற்றிலும் தொழிலாளர்களின் கிளர்ச்சி என்று விவரிப்பது உண்மைக்கு மாறானது, ஏனெனில் அது மக்களின் பொதுவான எழுச்சியின் தன்மையைக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் 'தொழிலாளர்கள் ஆர்ப்பாட்டங்களில் முன்னணிப் பங்காற்றினர் மற்றும் எழுச்சியின் வன்முறை அம்சங்களில் குறிப்பாக தீவிரமாக இருந்தனர் ' என்று கூறுவது சரியாக இருக்கும். இருப்பினும், பொதுவாக போராட்டம் ஒரு விவசாயிகளின் கலவரத்தின் வடிவத்தை எடுத்தது, ஏனெனில் வெறித்தனமான கும்பல் அடிக்கடி வன்முறைச் செயல்களில் ஈடுபட்டது.

இரண்டாம் ஜார் நிக்கோலஸ் தானே சர்வாதிகாரக் கொள்கைகளில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். ப்ளேவ் போன்ற அவரது அமைச்சர்கள் சர்வாதிகார அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்தனர், அவர்கள் பழைய ரஷ்யமயமாக்கல், துன்புறுத்தல் மற்றும் பிற்போக்குத்தனக் கொள்கையைத் தொடர்ந்தனர். ப்ளேவின் மனைவியும் , பிற்போக்குவாதியான ரஸ்புடினின் செல்வாக்கின் கீழ் இருந்த ராணியும் 1902 இல் நிர்வாக விவகாரங்களில் தலையிட்டனர். மேற்கத்திய

கருத்துக்களால் ஈர்க்கப்பட்ட அறிவுஜீவிகள் குழு 'விடுதலை மற்றும் 1904 இல்' என்ற ஒரு ஆய்வறிக்கையை வெளியிட்டது. இந்த அறிவுஜீவிகள் யூனியன் லிபரேட்டர் என்ற ஒரு கட்சியையும் உருவாக்கினர். அதே ஆண்டில், சர்வாதிகார அமைச்சர் ப்ளேவ் படுகொலை செய்யப்பட்டார். இந்த எல்லா காரணங்களுக்காகவும், இரண்டாம் ஜார் நிக்கோலஸ் தனது கொள்கையை மாற்ற நினைத்தார், தாராளவாத கருத்துக்களைக் கொண்ட ஒரு மனிதரான மிர்ஸ்கியை உள்துறை அமைச்சராக நியமித்தார் . பத்திரிகைகளுக்கு அதிக சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது. நவம்பர் 1904 இல், ஜெம்ஸ்ட்வோஸ் அல்லது மாகாண சபைகளின் பிரதிநிதிகள் செயிண்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் கூடியிருந்தனர். அவர்கள் மனசாட்சி சுதந்திரம், பேச்சு, வெளியீடு, பொதுக் கூட்டம் மற்றும் சங்கங்கள் ஆகியவற்றைக் கோரினர். அனைத்து சட்டங்களையும் இயற்றவும் அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தவும் அதிகாரம் பெற்ற முழு நாட்டிற்கும் ஒரு பாராளுமன்றத்தையும் அவர்கள் கோரினர். ஜார் பொது மக்களின் கோரிக்கைகளை ஏற்கவில்லை, மக்களிடையே அதிருப்தி தொடர்ந்து வளர்ந்தது. மாஸ்கோ பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் தெருக்களில் அணிவகுத்துச் சென்று 'எதேச்சதிகாரத்தை ஒழி' மற்றும் 'போரை நிறுத்து' என்ற முழக்கங்களை எழுப்பினர். ஜனவரி 22, 1905 அன்று, கபோனின் தலைமையில் ஏராளமான தொழிலாளர்கள் தங்கள் குறைகளை ஜாரிடம் மனு அளிக்க ஏகாதிபத்திய அரண்மனையை நோக்கி அணிவகுத்துச் சென்றனர். அரசு துருப்புக்கள் அவர்களைத் தொடர அனுமதிக்கவில்லை, அவர்கள் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தினர்.

நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் உயிர் இழப்புகள் ஏற்பட்டன, வேலைநிறுத்தங்கள் காணப்பட்டன. இந்த சம்பவம் 'இரத்தக்களரி ஞாயிறு படுகொலை' என்று அழைக்கப்பட்டது. பின்னர் இராணுவத்திற்குள் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது, ஜாரின் மாமா ஜெனரல் டியூக் செர்கஸ் படுகொலை செய்யப்பட்டார். இறுதியாக, ஜார் இரண்டாம் நிக்கோலஸ் 1905 அக்டோபரில் ஒரு அறிக்கையை வெளியிட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

புரட்சிகரக் கட்சிகளின் தோற்றம்:

1912 க்குப் பிறகு, பல்வேறு புரட்சிகரக் கட்சிகளின், குறிப்பாக போல்ஷிவிக்குகள் மற்றும் மென்ஷிவிக்குகளின் செல்வம் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றது. இந்த இரண்டு குழுக்களும் முந்தைய மார்க்சிய இயக்கமான சமூக ஜனநாயக தொழிலாளர் கட்சியிலிருந்து வளர்ந்தன, மேலும் கார்ல் மார்க்ஸின் கருத்துக்கள் அவர்களைப் பாதித்தன. கார்ல் மார்க்ஸ் ஒரு ஜெர்மன் யூதர் (1818-83) மற்றும் அவரது அரசியல் கருத்துக்கள் 1848 இல் கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டன, மேலும் 1867 இல் தாஸ் கேபிட்டலில் குறிப்பிடப்பட்டன. கார்ல் மார்க்ஸின் கூற்றுப்படி, வரலாற்று மாற்றத்திற்கு பொருளாதார காரணிகள் முக்கிய காரணம் என்றும், முதலாளித்துவ முதலாளித்துவம் எல்லா இடங்களிலும் பாட்டாளி வர்க்கத்தை (தொழிலாளர்களை) சுரண்டியது என்றும் அது வாதிட்டது. முழுமையாக தொழில்மயமாக்கப்பட்ட சமூகத்தில், தொழிலாளர்கள் 'தவிர்க்க முடியாமல் தங்கள் சுரண்டுபவர்களுக்கு எதிராக எழுந்து தங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வார்கள், தங்கள் நலன்களுக்காக நாட்டை நடத்துவார்கள்' என்று அது வாதிட்டது.

மார்க்ஸின் கூற்றுப்படி, இது 'பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம்'. புரட்சிகர செய்தித்தாளான இஸ்க்ராவை (தீப்பொறி) திருத்த உதவிய சமூக ஜனநாயகவாதிகளில் விளாடிமீர் லெனின் ஒருவர். 1903 ஆம் ஆண்டு இஸ்க்ராவின் ஆசிரியர் குழுவிற்கு நடந்த தேர்தலில், கட்சி லெனின் ஆதரவாளர்கள், போல்ஷிவிக்குகள், ரஷ்ய வார்த்தை பெரும்பான்மை மற்றும் மீதமுள்ளவை எனப் பிரிந்தது, மென்ஷிவிக்குகள் என்றால் சிறுபான்மையினர். போல்ஷிவிக்குகள் புரட்சியை ஏற்படுத்த முழுநேரமும் உழைக்கும் தொழில்முறை புரட்சியாளர்களைக் கொண்ட ஒரு சிறிய ஒழுக்கமான கட்சியை விரும்பினர், ஏனெனில் தொழில்துறை தொழிலாளர்கள் நாட்டில் சிறுபான்மையினராக இருந்தனர். எனவே, விவசாயிகளுடன் இணைந்து பணியாற்ற வேண்டும், அவர்களை புரட்சிகர நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுத்த வேண்டும் என்று லெனின் நம்பினார். மறுபுறம், மென்ஷிவிக்குகள் சேர விரும்பும் எவருக்கும் கட்சி உறுப்பினர் சேர்க்கை திறந்திருப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். நாடு முழுமையாக தொழில்மயமாக்கப்படும் வரை ரஷ்யாவில் ஒரு புரட்சி நடக்காது என்றும் , தொழில்துறை தொழிலாளர்கள் விவசாயிகளை விட பெரும்பான்மையாக இருந்தனர் என்றும் அவர்கள் நம்பினர். சமூகத்தில் மிகவும் பழமைவாத குழுக்களில் ஒன்றான விவசாயிகளின் ஒத்துழைப்பில் அவர்களுக்கு மிகக் குறைந்த நம்பிக்கை இருந்தது. மென்ஷிவிக்குகள் கடுமையான மார்க்சிஸ்டுகள், பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியை நம்புவார்கள், அதே சமயம் லெனின் மார்க்சியத்திலிருந்து விலகிச் சென்றவர். சமூகப் புரட்சியாளர்கள் மற்றொரு புரட்சிகரக் கட்சி. அவர்கள்

மார்க்சிஸ்டுகள் அல்ல, அதிகரித்து வரும் தொழில்மயமாக்கலை அவர்கள் அங்கீகரிக்கவில்லை, மேலும் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியின் அடிப்படையில் சிந்திக்கவும் இல்லை. ஜார் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்த பிறகு, கூட்டாக செயல்படும் விவசாய சமூகங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு விவசாய சமூகத்தை அவர்கள் விரும்பினர்.

முதல் உலகப் போரில் இராணுவ தோல்வி :

முதல் உலகப் போரின் போது ரஷ்யா சந்தித்த இராணுவத் தோல்வி ரஷ்யாவில் புரட்சிகர இயக்கத்திற்கு ஒரு பெரிய உத்வேகத்தை அளித்தது. போரில் ரஷ்யாவின் தோல்விகள் புரட்சியை உறுதி செய்தன என்றும், சர்வாதிகாரத்தைப் பாதுகாக்க யாரும் எஞ்சியிருக்காததால் துருப்புக்களையும் காவல்துறையையும் கலகம் செய்ய வைத்தன என்றும் வரலாற்றாசிரியர்களும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள் . ரஷ்யா அனுபவித்த பின்னடைவுகளுக்கு ஜார் தான் காரணம் என்று பொது மக்கள் குற்றம் சாட்டினர். உணவுப் பற்றாக்குறை மற்றும் போரில் ஆட்கள் மற்றும் பண இழப்புகள் காரணமாக மக்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்கள் அவர்களின் மனதை மேலும் கிளர்ந்தெழுப்பின. அரசாங்கத்தின் விவகாரங்களுக்கு தனிப்பட்ட பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வதன் மூலம் நிலைமையில் தேவையான முன்னேற்றத்தைக் கொண்டுவருமாறு அவர்கள் ஜாரிடம் முறையிட்டனர். இருப்பினும், ஜார் தேவையைப் பற்றி கவலைப்படவில்லை, கற்பனையான ஆடம்பரங்களில் ஈடுபட்டார். அவரது அதிகாரிகளும் மக்களின் விருப்பங்களையும் நலன்களையும் புறக்கணித்தனர். இவை அனைத்தும் ஜாரை

அகற்றுவது குறித்து மக்களை சிந்திக்க வைத்தன, இது புரட்சியைத் தவிர்க்க முடியாததாக மாற்றியது. அரசாங்கத்தின் திறமையின்மை, ஊழல் நிறைந்த அமைப்பு, உபகரணங்கள் பற்றாக்குறை மற்றும் நாட்டில் மோசமான போக்குவரத்து மற்றும் விநியோக முறையையும் போர் அம்பலப்படுத்தியது. போரின் போது நாட்டில் ஏராளமான உணவு இருந்தபோதிலும், அது போதுமான அளவு பெரிய நகரங்களைச் சென்றடையவில்லை, ஏனெனில் பெரும்பாலான ரயில்கள் இராணுவத்தால் ஏகபோகமாக இருந்தன . ரொட்டி பற்றாக்குறையாகவும் மிகவும் விலை உயர்ந்ததாகவும் இருந்தது. ஜனவரி 1917 வாக்கில், சமூகத்தில் உள்ள பெரும்பாலான குழுக்கள் ஜார் போரை நடத்தும் திறமையற்ற முறையில் ஏமாற்றமடைந்தனர். போரின் விளைவை உணர்ந்த பிரபுத்துவம், டுமா, தொழிலதிபர்கள் மற்றும் இராணுவம், முழு சமூக அமைப்பையும் சேதப்படுத்தக்கூடிய மிக மோசமான புரட்சியைத் தவிர்க்க ஜாரை தியாகம் செய்வது நல்லது என்பதை உணர்ந்து , ஜார் இரண்டாம் நிக்கோலஸுக்கு எதிராகத் திரும்பத் தொடங்கினர்.

ரஷ்யப் புரட்சியின் போக்கு

ரஷ்யப் புரட்சியின் முதல் முக்கியமான நிகழ்வு மார்ச் புரட்சி அல்லது ரஷ்யாவில் பிப்ரவரி புரட்சி. இது ஒரு குழப்பமான நிகழ்வு, இது ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலான உள்நாட்டு மற்றும் இராணுவ அமைதியின்மையை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது. மார்ச் மற்றும் நவம்பர் புரட்சிகள் இன்றுவரை ரஷ்யாவில் பிப்ரவரி மற்றும் அக்டோபர் புரட்சிகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன என்பதைக் குறிப்பிடுவது முக்கியம். ஐரோப்பாவின் பிற பகுதிகளால்

பயன்படுத்தப்பட்ட கிரிகோரியன் நாட்காட்டியை விட 13 நாட்கள் பின்தங்கிய ஜூலியன் நாட்காட்டியை ரஷ்யர்கள் பயன்படுத்தி வந்ததால் இது நடந்தது, மேலும் 1918 இல் ரஷ்யா கிரிகோரியன் நாட்காட்டியை ஏற்றுக்கொண்டது. 1905 ஆம் ஆண்டில், ரஷ்ய-ஜப்பானியப் போரில் ரஷ்யா அவமானகரமான இழப்புகளைச் சந்தித்தது, அதே ஆண்டில் போருக்கு எதிரான ஆர்ப்பாட்டத்தின் போது, ஜார் துருப்புக்கள் நிராயுதபாணியான கூட்டத்தின் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தினர், இது இரண்டாம் நிக்கோலஸை அவரது மக்களிடமிருந்து மேலும் தனிமைப்படுத்தியது. பரவலான வேலைநிறுத்தங்கள், கலவரங்கள் மற்றும் பொட்டெம்கின் போர்க்கப்பலில் பிரபலமான கலகம் ஆகியவை நடந்தன. 1905 ஆம் ஆண்டில் ஜார் நிக்கோலஸ் 'தனது விருப்பத்திற்கு எதிராக, மக்களின் விருப்பங்களை விட்டுக்கொடுக்க' பொருத்தமாகக் கண்டார். நிக்கோலஸ் ரஷ்யாவின் முதல் அரசியலமைப்பையும், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாடாளுமன்ற அமைப்பான ஸ்டேட் டுமாவையும் உருவாக்கினார், இது ஜாரின் அக்டோபர் அறிக்கையில். இருப்பினும், ரஷ்யாவை ஆட்சி செய்வதற்கான தனது தெய்வீக உரிமையில் நிக்கோலஸின் நம்பிக்கையின் அர்த்தம், 'அடுத்த ஆண்டுகளில் பெரும்பாலானவற்றை அவர் டுமாவின் அதிகாரங்களை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தவோ அல்லது பறிக்கவோ மற்றும் முடிந்தவரை எதேச்சதிகாரத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவோ போராடினார்' என்பதாகும். 1914 ஆம் ஆண்டில், செர்பியாவில் அரசியல் ஆர்வலர்களால் ஆர்ச்டியூக் ஃபிரான்ஸ் பெர்டினாண்ட் படுகொலை செய்யப்பட்டபோது, ஆஸ்ட்ரோ-ஹங்கேரிய பேரரசு அதன் அண்டை நாடுகளின் மீது

போரை அறிவித்தது . செர்பியா உதவிக்காக ரஷ்யாவிடம் பேசியது. ஜார் நிக்கோலஸ் II 'தனது மக்களை ஒரு பொதுவான எதிரிக்கு எதிராகத் தூண்டவும், ருஸ்ஸோ-ஜப்பானியப் போரில் அனுபவித்த அவமானங்களுக்குப் பரிகாரம் செய்யவும் ஒரு வாய்ப்பைக் கண்டார்'.

முதலாம் உலகப் போர் ரஷ்யா முதலாம் உலகப் போரில் பங்கேற்றது பல வழிகளில் ஜார் ஆட்சிக்கு இறுதி அடியாகும். ஆஸ்ட்ரோ-ஹங்கேரியப் பேரரசுடன் இணைந்து செயல்பட்ட ஜெர்மானியர்களுடனான முதல் சந்திப்பில், டானன்பெர்க் போரில், ரஷ்ய இராணுவம் தோற்றது, ஜெர்மனியின் 20,000 பேருடன் 1,20,000 பேர் உயிரிழந்தனர். தொடர்ச்சியான இழப்புகள் மற்றும் பின்னடைவுகள் காரணமாக நிக்கோலஸ் 1915 இலையுதிர்காலத்தில் செயிண்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கை விட்டு வெளியேறி இராணுவத்தை தனிப்பட்ட முறையில் பொறுப்பேற்றார். இந்த நேரத்தில், ரஷ்யாவால் 'சிறிய அல்லது எந்த உபகரணங்களும் இல்லாமல், கிட்டத்தட்ட தொடர்ச்சியான பின்வாங்கலில் போராடி', போர்முனைக்கு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டவர்களையும் பயிற்சி பெறாத துருப்புக்களையும் அனுப்பியது. 1916 ஆம் ஆண்டில், போரை நடத்துவதற்கான அழுத்தம் பாட்டாளி வர்க்க குடும்பங்கள் மீது மிகக் கடினமாக இருந்ததால், 'அவர்களின் மகன்கள் முன்னணியில் படுகொலை செய்யப்பட்டனர், மேலும் அவர்கள் வீட்டில் கடுமையான உணவுப் பற்றாக்குறையை அனுபவித்தனர்'. உள்நாட்டு அமைதியின்மை சூடுபிடித்ததால், ஜார் மற்றும் ஏகாதிபத்திய ஆட்சி பழியை ஏற்றுக்கொண்டது.

பிப்ரவரி-மார்ச் புரட்சி (1917)

ரஷ்ய நாட்காட்டியின்படி, மார்ச் புரட்சி பிப்ரவரி 23, 1917 அன்று தொடங்கியது. இருப்பினும், முதல் புரட்சி உண்மையில் மார்ச் 8 அன்று தொடங்கியது. அந்த நாளில், செயிண்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் ரொட்டி கலவரங்கள் நடந்தன. விரைவில் அது நகரம் முழுவதும் ஆர்ப்பாட்டமாக மாறியது, ஏனெனில் தொழில்துறை தொழிலாளர்கள் தொழிற்சாலைகளை விட்டு வெளியேறி உணவு பற்றாக்குறையை எதிர்த்துப் போராடினர். விரைவில் கலகக்காரர்களும் அவர்களுடன் இணைந்தனர், அடுத்த நாள் - அரசியல் மற்றும் சமூக ஆர்வலர்களால் ஊக்குவிக்கப்பட்டதால் - கூட்டம் பெருகியது, கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு தொழில், கடை மற்றும் நிறுவனமும் செயல்படுவதை நிறுத்தியது, ஏனெனில் முழு மக்களும் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர். ஜார் நிக்கோலஸ் காவல்துறை மற்றும் இராணுவம் தலையிட வேண்டும் என்று விரும்பினார், ஆனால் இராணுவம் இனி ஜாருக்கு விசுவாசமாக இல்லை, பலர் கலகம் செய்தனர் அல்லது ஆர்ப்பாட்டங்களில் மக்களுடன் இணைந்தனர். எல்லா இடங்களிலும் சண்டைகள் நடந்தன, முழு நகரமும் குழப்பத்தில் இருந்தது. ஐந்து நாட்களுக்குப் பிறகு இராணுவத்தைச் சேர்ந்த 80,000 க்கும் மேற்பட்ட துருப்புக்கள் கலகம் செய்தனர், கொள்ளை மற்றும் கலவரம் பரவலாக பரவியது. டீமாவும் ஜெனரல்களும் பெட்ரோகிராடுக்குத் திரும்பிச் செல்லும் ஜார் வெளியேற வேண்டும் என்று நம்பினார், மேலும், மேலும், பெட்ரோகிராடுக்குத் திரும்பிச் செல்லும் ஜார் வெளியேற வேண்டும் என்று நம்பினார். நிக்கோலஸின் மூத்த தளபதிகள்,

அரியணையைத் துறப்பதன் மூலம் முடியாட்சியைக் காப்பாற்ற முடியும் என்று பரிந்துரைத்தனர். இந்த பலவீனமான சூழ்நிலையை எதிர்கொண்ட ஜார் நிக்கோலஸ் மார்ச் 15 அன்று தனது அரியணையைத் துறந்து, தனது சகோதரர் மைக்கேலிடம் அதிகாரத்தை ஒப்படைத்தார். ஆனால், மைக்கேல் டுமாவால் தேர்ந்தெடுக்கப்படாவிட்டால் தலைமையை ஒப்புக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார். மறுநாள் அவர் ராஜினாமா செய்தார், இதனால் ரஷ்யாவில் எந்த அரசுத் தலைவரும் இல்லாமல் போனார்.

தற்காலிக அரசாங்கம்

ரோமானோவ்ஸ் பதவி விலகிய பிறகு, டுமாவின் முன்னணி உறுப்பினர்களால் ஒரு தற்காலிக அரசாங்கம் விரைவாக அமைக்கப்பட்டது, மேலும் அது ரஷ்யாவின் சட்டப்பூர்வ அரசாங்கமாக சர்வதேச அளவில் அங்கீகரிக்கப்பட்டது . தேர்தல்கள் நடைபெறும் வரை அது ரஷ்யாவை ஆட்சி செய்ய இருந்தது. இருப்பினும், அதற்கு முழுமையான அல்லது நிலையான அதிகாரம் எதுவும் இல்லை. தொழிலாளர்கள் மற்றும் வீரர்களின் தொழிற்சங்கம் - மிகவும் தீவிரமான பெட்ரோகிராட் சோவியத் அமைப்பு - மகத்தான செல்வாக்கைப் பெற்றது. இது தற்காலிக அரசாங்க உறுப்பினர்களால் விரும்பப்பட்ட மிதமான ஜனநாயக சீர்திருத்தங்களை விட முழு அளவிலான சோசலிசத்தை ஆதரித்தது. பல நூற்றாண்டுகள் ஏகாதிபத்திய ஆட்சிக்குப் பிறகு ரஷ்யா அரசியல் ஆர்வத்தால் நுகரப்பட்டது , ஆனால் 'வெவ்வேறு கருத்துக்களைப் பரப்பும் பல பிரிவுகள், பிப்ரவரி புரட்சிக்குப் பிறகும் அரசியல் ஸ்திரத்தன்மை இன்னும் நீண்ட தூரம் உள்ளது என்பதைக் குறிக்கிறது'.

லெனினின் தோற்றம்

செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் நிலவிய குழப்பமான சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள ஆர்வமாக இருந்த ஒருவர் விளாடிமர் இலிச் உல்யனோவ் - லெனின் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார் - ஆவார். லெனின் பெரும்பாலான நேரத்தை ஐரோப்பாவில் பயணம் செய்தல், வேலை செய்தல் மற்றும் பிரச்சாரம் செய்வதில் கழித்தார் - ஓரளவுக்கு தனது சொந்த பாதுகாப்பு குறித்த பயம் காரணமாக, அவர் சோசலிஸ்ட் என்று அழைக்கப்பட்டார் மற்றும் ஜாரிச ஆட்சியின் எதிரியாகக் கருதப்பட்டார். இருப்பினும், ஜார் கைது செய்யப்பட்டபோது, ரஷ்ய அரசியல் குழப்பத்தில் இருந்தபோது, லெனின் தனது கட்சியான போல்ஷிவிக்குகளை ஆட்சிக்கு அழைத்துச் செல்லும் வாய்ப்பைக் கண்டார். ஜெர்மன் அதிகாரிகளின் உதவியுடன் தனது தாயகமான சுவிட்சர்லாந்திலிருந்து ரஷ்யாவுக்குத் திரும்புவதற்கு அவர் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். பெரும் போரிலிருந்து ரஷ்யாவை விலக்கிக் கொள்வதற்கான ஆதரவாளராக, 'சீல் வைக்கப்பட்ட ரயில்' மூலம் லெனின் திரும்பிச் செல்வதற்கு உதவ ஜெர்மானியர்கள் தயாராக இருந்தனர். ரஷ்ய மக்களும் பல முன்னணி அரசியல் பிரமுகர்களும் ஏப்ரல் 1917 இல் லெனின் ரஷ்யாவுக்குத் திரும்பியதை வரவேற்றனர். பிளவுபட்ட கட்சிகளை ஒன்றிணைப்பதற்குப் பதிலாக லெனின் உடனடியாக தற்காலிக அரசாங்கத்தையும் பெட்ரோகிராட் சோவியத் கொள்கைகள் மற்றும் சித்தாந்தங்களையும் கண்டித்தார். போல்ஷிவிக் செய்தித்தாள் பிராவ்தாவில் வெளியிடப்பட்ட அவரது ஏப்ரல்

ஆய்வறிக்கைகளில், தாராளவாதிகளுடன் (அதாவது, கடுமையான கம்யூனிஸ்டுகள் அல்லாதவர்கள்) ஒத்துழையாமை மற்றும் போரை உடனடியாக முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதில் அவர் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். ஆரம்பத்தில், அவரது சமரசமற்ற நிலைப்பாடு லெனினையும் போல்ஷிவிக்குகளையும் தனிமைப்படுத்தியது, ஆனால் 'அமைதி, நிலம் மற்றும் ரொட்டி' போன்ற சக்திவாய்ந்த முழக்கங்களுடன், லெனின் ரஷ்ய மக்களின் இதயங்களை வென்றார் - அவர்கள் 'போரையும் வறுமையையும் வயிற்றுக்குள் தள்ள' முடியாமல் தவித்தனர். 1917 கோடையில், லெனின் பிப்ரவரியில் நடந்ததைப் போன்ற மற்றொரு புரட்சியைத் தூண்ட முயன்றார், இது தற்காலிக அரசாங்கத்தை கவிழ்க்கும் நோக்கத்துடன் இருந்தது. முன்னணியில் பெட்ரோகிராடை (அப்போது செயிண்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க் என அறியப்பட்டது) விட்டு வெளியேற மறுத்த இயந்திர துப்பாக்கி படைப்பிரிவை லெனின் சூழ்ச்சி செய்ய முயன்றார். இருப்பினும், அந்தக் காலத்தின் மிக முக்கியமான நபராகவும், தற்காலிக அரசாங்கத்திலும் பெட்ரோகிராட் சோவியத்திலும் உறுப்பினராக இருந்த கெரென்ஸ்கியால் ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு முறியடிக்கப்பட்டது. எந்தவொரு எதிர்ப்பையும் அடக்க அனுபவம் வாய்ந்த துருப்புக்கள் நகரத்திற்குள் நுழைந்தன, போல்ஷிவிக்குகள் ஜெர்மானியர்களுடன் தொடர்புடையதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டனர். லெனின் பின்லாந்திற்கு தப்பிச் சென்றபோது, பலர் கைது செய்யப்பட்டனர். இவை அனைத்தையும் மீறி லெனின் சதித்திட்டங்களையும் சதித்திட்டங்களையும் தொடர்ந்து செய்து வந்தார். இதற்கிடையில்,

கெரென்ஸ்கி அரசியலில் தனக்குத்தானே பின்னடைவுகளைச் சந்தித்தார், மேலும் தனது போர் அமைச்சர் கோர்னிலோவ் ஒரு இராணுவ சர்வாதிகாரத்தை நோக்கமாகக் கொண்டிருப்பதாக அஞ்சியபோது போல்ஷிவிக்குகளிடம் இராணுவ உதவிக்காக முறையிட வேண்டியிருந்தது. 'இலையுதிர்காலத்தில் போல்ஷிவிக்குகள் மேலெழும்பி, பெட்ரோகிராட் மற்றும் மாஸ்கோ சோவியத்துகளுக்குள் பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்றனர். லியோன் ட்ரொட்ஸ்கி முன்னாள் சோவியத்துகளின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்'.

அக்டோபர்-நவம்பர் புரட்சி

ரஷ்யாவில் அப்போது பயன்படுத்தப்பட்ட ஜூலியன் நாட்காட்டியின்படி, புரட்சி நவம்பர் 1917 இல் நடந்தது, எனவே அக்டோபர் புரட்சி பெரும்பாலும் நவம்பர் புரட்சி என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. ரஷ்ய அரசியல் இன்னும் நிலையான ஏற்ற இறக்க நிலையில் இருந்தபோது, லெனின் தனது கட்சியின் பிரபலத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய நேரம் இது என்பதை உணர்ந்தார். பெருகிய முறையில் பயனற்றதாக இருந்த தற்காலிக அரசாங்கத்தை கவிழ்க்கும் ஒரு சதித்திட்டத்தை அவர் திட்டமிட்டார், மேலும் போல்ஷிவிக்குகளை மாற்றினார். அக்டோபர் 10 அன்று, அவர் 12 கட்சித் தலைவர்களுடன் ஒரு பிரபலமான சந்திப்பை நடத்தினார், மேலும் ஒரு புரட்சியின் தேவை இருப்பதாக அவர்களை நம்ப வைக்க முயன்றார். அவர்களில் 10 பேரின் ஆதரவைப் பெற்ற போதிலும், சதித்திட்டம் தொடர்ந்தது.

இத்தாலியில் பாசிசம்

ஐரோப்பாவில் சர்வாதிகாரம் அல்லது சர்வாதிகாரம் தோன்றுவதற்கு பல்வேறு காரணிகள் காரணமாக இருந்தன. முதலாவதாக, முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு நிறுவப்பட்ட ஜனநாயக அரசாங்கங்கள், போருக்குப் பிந்தைய காலத்தில் தங்கள் நாடுகள் எதிர்கொள்ளும் சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கத் தவறியதால் ஏமாற்றமளித்தன. அவற்றின் தோல்வி சர்வாதிகார ஆட்சிகளை நிறுவ முழுமையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. மேலும், 1929 ஆம் ஆண்டு உலகளாவிய பொருளாதார மந்தநிலை மக்களுக்கு மிகப்பெரிய கஷ்டங்களையும் துன்பங்களையும் ஏற்படுத்தியது மற்றும் விரக்தி, விரக்தி மற்றும் விரக்தி போன்ற உணர்வுகளுக்கு வழிவகுத்தது. இதேபோல், ஆக்கிரமிப்பைத் தடுத்து உலக அமைதியைப் பாதுகாக்க லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் தவறியதும் சர்வாதிகார ஆட்சிகளின் எழுச்சிக்கு பெரிதும் பங்களித்தது. ஜப்பான், இத்தாலி, ஜெர்மனி போன்றவை தண்டனையின்றி ஆக்கிரமிப்பைச் செய்தன, மேலும் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் அவர்களுக்கு எதிராக எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கத் தகுதியற்றவை. பல்வேறு நாடுகளில் சர்வாதிகார ஆட்சிகளின் வளர்ச்சிக்கு பங்களித்த பொதுவான காரணங்களுடன் கூடுதலாக, ஐரோப்பாவில் சர்வாதிகாரத்தை அதிகரித்த சில குறிப்பிட்ட காரணங்களும் இருந்தன. முதலாவதாக, முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு உடனடியாக வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தால் ஜெர்மனிக்கு வழங்கப்பட்ட அவமானகரமான சிகிச்சை, ஜெர்மானியர்களிடையே வெறுப்பு மற்றும் பழிவாங்கும் உணர்வை உருவாக்கியது. இந்த ஒப்பந்தம் ஜெர்மனியை உடல்

ரீதியாக சிதைத்தது, உணர்ச்சி ரீதியாக அவமானப்படுத்தியது, பொருளாதார ரீதியாக அவளை மூச்சுத் திணறடித்தது, மற்றும் பிராந்திய ரீதியாக அவளை சுற்றி வளைத்தது. இது ஜெர்மனியின் மக்கள் உணர்வுகளை பெரிதும் புண்படுத்தியது, மேலும் ஜெர்மனியில் தனது சர்வாதிகாரத்தை நிறுவ ஹிட்லர் இந்த உணர்வுகளை முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். இரண்டாவதாக, இத்தாலியில், வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தமும் எதிர்மறையான வெளிச்சத்தில் காணப்பட்டது. இத்தாலி பெரிய நாடுகளின் பக்கம் போராடினாலும், போரின் போது அதற்கு வாக்குறுதியளிக்கப்பட்டதைப் பெற முடியவில்லை. மறுபுறம், இத்தாலி வறுமை, அதிருப்தி மற்றும் ஒழுங்கின்மையை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. போரில் வெற்றி பெற்றாலும், அமைதியை இழந்துவிட்டதாக இத்தாலிய தலைவர்கள் உணர்ந்தனர். இயற்கையாகவே, இத்தாலி மக்கள் தேசிய அபிலாஷைகளை அடைய தங்களைத் தணிக்கக்கூடிய ஒருவரின் உதவியை நாடினர். மேலும், இத்தாலியில் தனது சர்வாதிகார ஆட்சியை நிறுவிய பெனிட்டோ முசோலினியிடம் அத்தகைய பண்புகளைக் கண்டார்கள். மூன்றாவதாக, 1921-22 வாஷிங்டன் மாநாடு மூலம், சீனாவில் அதன் கடற்படை மற்றும் பிற லட்சியங்களின் மீது கட்டுப்பாடுகளை விதிப்பதன் மூலம் ஜப்பானின் வளர்ந்து வரும் சக்தியைத் தடுக்க அமெரிக்கா மற்றும் பிற ஐரோப்பிய சக்திகள் மேற்கொண்ட வெற்றிகரமான முயற்சியை, ஜப்பானில் தீவிர தேசியவாதம் என்ற பெயரில் இராணுவத் தலைவர்கள் பயன்படுத்திக் கொண்டு, ஜனநாயக அரசாங்கத்திற்கு அவப்பெயரை ஏற்படுத்தி, ஜப்பானில் ஒரு

சர்வாதிகார ஆட்சியை நிறுவினர். நான்காவதாக, முதல் உலகப் போரின் போது கம்யூனிசம் ரஷ்யாவிற்கு வந்தது. போருக்குப் பிறகு, கம்யூனிசத் தலைவர்கள் உலகம் முழுவதும் கம்யூனிசத்தைப் பரப்புவதில் உறுதியாக இருந்தனர். அவர்கள் நாட்டிற்குள் இருந்த அனைத்து புரட்சி எதிர்ப்பு சக்திகளையும் உறுதியான கரங்களால் நசுக்கினர், அனைத்து வகையான முறைகளையும் கையாண்டு உலகின் பிற நாடுகளில் கம்யூனிசத்தை வளர்க்க முயன்றனர்.

இத்தாலியில் பாசிசத்தின் எழுச்சி

முதல் உலகப் போரின் போது, இத்தாலி வெற்றி பெற்ற நேச நாடுகளின் பக்கம் போராடிய போதிலும், அது போரிலிருந்து தோற்கடிக்கப்பட்ட நாடாக வெளிப்பட்டது. லண்டன் ஒப்பந்தத்தில் (1915) நேச நாடுகளால் வாக்குறுதியளிக்கப்பட்டவை வழங்கப்படாததால், பாரிஸ் அமைதி உடன்படிக்கையால் (1919) இத்தாலி மகிழ்ச்சியடையவில்லை. இத்தாலி மற்றும் யூகோஸ்லாவியாவின் நலன்கள் மோதிக்கொண்டபோது, நேச நாடுகள் யூகோஸ்லாவியாவிற்கு ஆதரவாக முடிவு செய்தன . முதல் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய காலத்தில் இத்தாலியின் அதிருப்திக்கு இதுவே முக்கிய காரணம். பாரிஸ் அமைதி மாநாட்டில் இத்தாலி முழுமையாக எதையும் உறுதியான முறையில் பெறத் தவறிவிட்டது, அவமானப்படுத்தப்பட்டது, ஏமாற்றப்பட்டது மற்றும் காயமடைந்தது. இத்தாலியின் நிலைமையை விவரித்து, வரலாற்றாசிரியர் ஜே.எச். ஜாக்சன் சுருக்கமாகக் கூறினார், 'இத்தாலியர்கள் உலகத்தின் பார்வையில் அவமானப்படுத்தப்பட்டதாகவும், தங்கள் சொந்த

அரசியல்வாதிகளால் ஏமாற்றப்பட்டதாகவும் உணர்ந்தனர். போர் இத்தாலிக்கு மிகப்பெரிய இழப்பை ஏற்படுத்தியது, அவளுக்கு பணத்தை வீணடித்தது, பன்னிரண்டாயிரம் மில்லியனுக்கும் அதிகமான லியர் பட்ஜெட் பற்றாக்குறையை ஏற்படுத்தியது, வாழ்க்கைச் செலவை எதிர்கொண்டது. 1919 இல் ஆட்சியில் இருந்த அரசியல் கட்சி அமைதிவாதிகள், அதன் தலைவர்கள் வயதானவர்கள் மற்றும் இழிவானவர்கள். இத்தாலியர்கள் வன்முறைக்கு மாறியதில் ஆச்சரியமில்லை. பாரம்பரியமாக இதுபோன்ற வளர்ச்சிக்கு வளமான மண்ணில் நாடு முழுவதும் ரகசிய சமூகங்கள், இரத்த சகோதரத்துவங்கள், பயங்கரவாத கும்பல்கள் என பல வகையான குழுக்கள் முளைத்தன.' இத்தாலி மக்கள், அதன் தலைமையின் இயலாமையால் நாடு தனக்கு சாதகமான எதையும் பெறத் தவறிவிட்டதாக உணர்ந்தனர், இதனால், அவர்கள் பாசிசத்தை ஆதரித்தனர். பெனிட்டுவோ முசோலினியின் தலைமையில் இத்தாலியில் பாசிசத்தின் வடிவத்தில் சர்வாதிகாரம் உருவானது . பாசிசம் என்ற சொல் ரோமானிய வார்த்தையான :பாசியோவிலிருந்து தோன்றியது, இதன் பொருள் ஒரு காலத்தில் ரோமானிய அதிகாரத்தின் சின்னமாக இருந்த தண்டுகளின் மூட்டை. முதல் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய காலத்தில், இத்தாலிய அரசாங்கம் தீர்க்க முடியாத ஏராளமான பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டது. போருக்குப் பிறகு அணிதிரட்டல் வேலையின்மையை அதிகரித்தது மற்றும் நாடு பொருளாதார திவால்நிலை, பட்டினி மற்றும் பணவீக்கத்தை எதிர்கொண்டது. மக்களின் வேலைநிறுத்தங்கள், கதவடைப்புகள் மற்றும் கலவரங்கள்

நாளின் ஒழுங்காக மாறியது. தேசிய நாணயத்தின் மதிப்பு சீராகக் குறைந்தது மற்றும் வாழ்க்கைச் செலவு மிக அதிகமாக உயர்ந்தது. அதிகரித்து வரும் இந்தப் பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்க அரசாங்கத்தின் பதற்றம் மிகவும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. 1919 மற்றும் 1922 க்கு இடையில், இத்தாலியில் பெரும்பாலும் பன்முகத்தன்மை கொண்ட ஆறு கூட்டணி அரசாங்கங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இந்த சூழ்நிலை பாசிசத்திற்கு அடித்தளமிட்டது , இதன் விளைவாக ஏற்பட்ட சர்வாதிகாரம், ஜனநாயக உணர்வுகள் பயனுள்ள பாராளுமன்ற அரசாங்கத்துடன் பொருந்தாததாக நிரூபிக்கப்பட்ட நிலவும் சூழ்நிலையின் விளைவாகும். ரஷ்ய புரட்சி இத்தாலியின் சர்வாதிகார தலைமையையும் ஊக்கப்படுத்தியது. நாட்டின் சோசலிசத் தலைவர்கள் பலவீனமான பொருளாதார நிலையைத் தங்களுக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முயன்றனர் மற்றும் இத்தாலியில் சோவியத் கம்யூனிச அமைப்பை உள்வாங்க முயன்றனர். இந்த சோசலிசத் தலைவர்களின் தினசரி வேலைநிறுத்தங்கள் மற்றும் கதவடைப்புகள் ஒரு குழப்பமான நிலையை மேலும் உருவாக்கியது, இதை பாசிஸ்டுகள் முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். நாட்டில் நிலவும் தவறான வாக்குரிமை முறையும், மக்களுக்கு 'ஒழுங்கு மற்றும் மகிமை' உறுதியளிக்கும் பாசிஸ்டுகளின் திட்டமும் மக்களை பெரிதும் ஈர்த்தது, மேலும் அவர்கள் அதன் தலைவர்களுக்கு தங்கள் முழு மனதுடன் ஆதரவளித்தனர். பாசிஸ்டுகள் வலியுறுத்திய சில முக்கிய கொள்கைகள்:

- (i) ஜனநாயகம் நாட்டிற்குப் பொருந்தாது, ஏனெனில் அது பணக்காரர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் இடையிலான இடைவெளியை அதிகரிக்கிறது, எனவே ஒரு தலைவரின் கீழ் மட்டுமே நாடு முன்னேற முடியும்.
- (ii) தனிப்பட்ட நலன்களை விட நாட்டின் நலன்கள் முன்னுரிமை பெற வேண்டும்.
- (iii) அளவை விட தரம் முக்கியமானது
- (iv) மக்களின் விருப்பம், உணர்வுகள் மற்றும் உணர்ச்சிகளை உள்ளடக்கிய பாசிசத் தலைவர்கள் தேசத்தின் பெருமையின் அடையாளங்களாக இருந்தனர்.
- (v) அது சமூகத்தின் அனைத்துப் பிரிவுகளின் மீதும் சமமான கட்டுப்பாட்டை ஆதரித்தது .

பெனிட்டோ முசோலினியின் பங்கு

இத்தாலியை பலவீனமான அரசாங்கத்திடமிருந்து மீட்பதே தனது நோக்கமாக முசோலினி கூறியதால், முசோலினியும் பாசிசக் கட்சியும் சமூகத்தின் பல பிரிவுகளுக்கு ஈர்ப்பாக இருந்தன. இத்தாலியில் ஒரு பாசிச ஆட்சியை நிறுவுவதில் அவர் முக்கிய பங்கு வகித்தார். முசோலினி 1883 இல் ரோமக்னாவில் ஒரு கொல்லனின் மகனாகப் பிறந்தார் . அரசியல் ரீதியாக, அவர் ஒரு சோசலிஸ்டாக இருந்தார், ஆனால் ஒரு பத்திரிகையாளராக தனக்கென ஒரு பெயரை உருவாக்கத் தொடங்கினார், மேலும் சோசலிச செய்தித்தாள் அவந்தியின் ஆசிரியரானார். போரில்

இத்தாலிய தலையீட்டை அவர்கள் எதிர்த்ததால் சோசலிஸ்டுகளிடமிருந்து பிரிந்து, இறுதியாக தனது சொந்த செய்தித்தாள் போபோலோ டி'இட்டாலியாவைத் தொடங்கினார் . பாசிசக் கட்சி உருவாவதற்கு முன்பு, அவர் இத்தாலியிலும் வெளியிலும் நன்கு அறியப்படவில்லை. முசோலினியைப் பற்றி ஜே.எச். ஜாக்சன் கருத்து தெரிவிக்கையில், 'இந்த முசோலினி யார்? அவர் இத்தாலிக்கு வெளியே முற்றிலும் அறியப்படாதவர், உள்ளேயும் நன்கு அறியப்படாதவர். அவரது சாதனையைக் கேட்டபோது வெளி உலகம் அதிக நம்பிக்கையடையவில்லை. ஒரு கிராமத்து கொல்லனின் மகன், மெக்சிகன் புரட்சியாளரான பெனிட்டோ ஜுவாரெஸின் நினைவாக பெனிட்டோ என்று பெயரிடப்பட்டார்; அவரது இளம் நாட்களில் ஒரு தீவிர சோசலிஸ்ட்; பதினொரு முறை சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்; ஜூன் 1914 இல் நடந்த ஒரு தோல்வியுற்ற ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு சதித்திட்டத்தின் தலைவராக இருந்தார், இதன் போது இருபது பேர் "ரெட் டேஸ்" கொல்லப்பட்டனர்; நவம்பர் 1914 வரை சோசலிஸ்ட் பத்திரிகையான அவந்தியின் ஆசிரியர், ஆஸ்திரியாவுக்கு எதிரான போரை ஆதரித்ததற்காக அவர் கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்; பின்னர் அவரே இயக்கிய மற்றும் பிரெஞ்சு நிதியுடன் நிறுவப்பட்ட போபோலோ டி'இட்டாலியாவின் ஆசிரியர் ; பாசிச குழுக்களை உருவாக்கியவர்; ஒரு காலத்தில் அவரது சகாக்களாக இருந்த சோசலிஸ்டுகளுக்கு எதிரான கலகங்களுக்குத் தலைவர், இது ஒரு ஆறுதலான பதிவு அல்ல.

முதல் உலகப் போரின் போது, முசோலினி இராணுவத்தில் சேர்ந்தார். இந்தப் போர் அவரது தேசபக்தி

உணர்வுகளைத் தூண்டியது, 1919 ஆம் ஆண்டு போருக்குப் பிறகு, அவர் சோசலிச மற்றும் குடியரசுக் கட்சித் திட்டத்துடன் பாசிசக் கட்சியை நிறுவினார் மற்றும் 1919-20 தொழிற்சாலை ஆக்கிரமிப்புகளுக்கு அனுதாபம் காட்டினார். உள்ளூர் கட்சி அலகுகள் ஃபாசி டி காம்பாட்டிமென்டோ அல்லது சண்டைக் குழுக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன. ஃபாசஸ் என்ற வார்த்தை பண்டைய ரோமானிய தூதர்களின் அதிகாரத்தையும் சக்தியையும் குறிக்கும் நீட்டிய கோடரியுடன் கூடிய தண்டுகளின் மூட்டையைக் குறிக்கிறது. இத்தாலிய மக்களின் தேசிய உணர்வுகளைத் தூண்ட அவர் முயன்றார், மேலும் ஒரு முற்போக்கான மற்றும் சக்திவாய்ந்த இத்தாலிக்காக உழைக்க அவர்களைத் தூண்டினார். நாட்டில் நிலவும் அதிருப்தியை முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, முசோலினி ரோமுக்கு ஒரு அணிவகுப்பை ஏற்பாடு செய்தார் , அங்கு இந்த நடவடிக்கையால் பயந்துபோன மன்னர் விக்டர் இம்மானுவேல் III, தனது பிரதமர் லூய்கி ஃபேக்டாவை பதவி நீக்கம் செய்து பெனிட்டோ முசோலினியை அரசாங்கத்தை அமைக்க அழைத்தார். அக்டோபர் 30, 1922 அன்று முசோலினி அரசியலமைப்பு முறையில் ஆட்சிக்கு வந்தார். பெரிய வணிக நிறுவனங்களை வென்ற பிறகு, முசோலினி ரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபை பற்றி சமரச உரைகளை நிகழ்த்தத் தொடங்கினார், அதை அவர் முன்னர் விமர்சித்தார். அவரை ஒரு நல்ல கம்யூனிச எதிர்ப்பு ஆயுதமாகக் கண்ட போப் பியஸ் XI கூட, முசோலினியின் பின்னால் திருச்சபையை அணிதிரட்டினார். 1922 இல் முசோலினி தனது திட்டத்தின் குடியரசுக் கட்சிப்

பகுதியை கைவிட்டதாக அறிவித்தபோது , மன்னர் கூட பாசிஸ்டுகளை சாதகமாகப் பார்க்கத் தொடங்கினார் . மறுபுறம், பாசிஸ்டு எதிர்ப்பு சக்திகள் ஒன்றுக்கொன்று ஒத்துழைக்கத் தவறிவிட்டன, மேலும் இத்தாலியில் இருந்து பாசிஸ்டுகளை விரட்ட எந்த உறுதியான முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு, முசோலினி இத்தாலியை ஒரு சக்திவாய்ந்த நாடாக மாற்ற தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். அந்த நேரத்தில், நாட்டின் பொருளாதார நிலை மோசமாக இருந்தது. இத்தாலியின் நிலையை விவரித்த வரலாற்றாசிரியர் ஜே.எச். ஜாக்சன், இத்தாலியின் தலைவிதியை மாற்ற, முசோலினி நிர்வாக சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டு தேசிய பட்ஜெட்டை சமநிலைப்படுத்தினார். இத்தாலிய நாணயத்தின் மேலும் மதிப்பிழப்பு நடவடிக்கையை அவர் எடுத்தார். கல்விக்கான விரிவான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதன் மூலம் கல்வியறிவின்மையை ஒழிக்க முயன்றார். கட்டாய இராணுவப் பயிற்சியை அறிமுகப்படுத்திய அவர், மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளின், குறிப்பாக ஜெர்மனி மற்றும் பிரான்சின் கடற்படை சக்திகளுடன் பொருந்தக்கூடிய வகையில் இத்தாலியின் கடற்படை சக்தியை அதிகரிக்க முயன்றார். அனைத்து தொழிற்சாலைகள் மற்றும் ஆலைகளை தேசியமயமாக்குவதன் மூலமும் , முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலான உறவுகளை மேம்படுத்த சிண்டிகேட்களை அமைப்பதன் மூலமும் தொழிலாளர்களின் நிலையை மேம்படுத்த அவர் முயன்றார் . அவர் அதிக நிலங்களை சாகுபடிக்கு உட்படுத்தினார், போக்குவரத்து அமைப்பு மற்றும் ரயில்வேயை மேம்படுத்தவும்

விரிவுபடுத்தவும் முயன்றார். இவை தவிர, இத்தாலியை பொருளாதார ரீதியாக தன்னிறைவு பெறச் செய்ய அவர் பல நடவடிக்கைகளை எடுத்தார் . 1929 ஆம் ஆண்டில், முசோலினி போப்புடன் லேட்டரன் ஒப்பந்தத்தை முடித்தார், இதன் மூலம் போப் முசோலினிக்கு கீழ்ப்படிந்த பதவியை ஏற்க ஒப்புக்கொண்டார். போப் தனது அரசியல் உரிமைகளை விட்டுக்கொடுத்ததற்காக இழப்பீடு பெற்றார். வத்திக்கானையும் செயிண்ட் பீட்டர்ஸ் கதீட்ரலையும் தனது வசம் வைத்திருக்க அவருக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது. மதத்தை கற்பிக்க ஆயர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்களை நியமிக்க அவருக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது . இந்த ஒப்பந்தத்தின் கீழ், பாசிச அரசாங்கம் ரோமன் கத்தோலிக்க மதத்தை அரசு மதமாக அங்கீகரித்தது மற்றும் அனைத்து பள்ளிகளிலும் மத அறிவுறுத்தல்கள் கட்டாயமாக்கப்பட்டன. சில வரலாற்றாசிரியர்கள் தேவாலயத்திற்கும் அரசுக்கும் இடையிலான நீண்ட பிளவை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவது முசோலினியின் மிக நீடித்த மற்றும் மதிப்புமிக்க சாதனையாகக் கருதுகின்றனர்.

பாசிச ஆட்சியின் நன்மைகள்

பாசிசக் கொள்கையின் பெரும்பகுதி பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்துவதில் அக்கறை கொண்டிருந்தது, இருப்பினும் முசோலினி பொருளாதாரத்தைப் பற்றி மிகக் குறைவாகவே அறிந்திருந்தார். ஒரு போர்வீரர் தேசத்திற்கு அவசியமான தன்னிறைவுக்கான பெரிய முயற்சியாக இருந்தது. முசோலினியின் ஆட்சியின் ஆரம்ப ஆண்டுகள் வெற்றிகரமாக இருந்தன. அரசாங்க மானியங்களுடன் தொழில் ஊக்குவிக்கப்பட்டது, இதனால் 1930 வாக்கில் இரும்பு மற்றும்

எஃகு உற்பத்தி இரட்டிப்பாகியது, மேலும் இந்த காலகட்டத்தில் மற்ற தொழில்துறை உற்பத்திகளும் அதிகரித்தன. 1920 களில் நடந்த 'தானியங்களுக்கான போர்' விவசாயிகள் கோதுமை உற்பத்தியில் கவனம் செலுத்த ஊக்குவித்தது, மேலும் 1935 வாக்கில் கோதுமை இறக்குமதி 75 சதவீதம் குறைக்கப்பட்டது. விவசாய விளைச்சலை மேம்படுத்துவதற்கான உந்துதலின் ஒரு பகுதியாக, மலைப்பகுதிகளில் நீர்ப்பாசனம் மற்றும் மரங்களை நடுதல் உள்ளிட்ட நில மீட்புத் திட்டம் தொடங்கப்பட்டது. வேலையின்மையைக் குறைக்க ஒரு சுவாரஸ்யமான பொதுப்பணித் திட்டம் வடிவமைக்கப்பட்டது. மீட்டெடுக்கப்பட்ட நிலத்தில் சாலைகள், பாலங்கள், ரயில் பாதைகள், அடுக்குமாடி குடியிருப்புகள், விளையாட்டு வளாகம், பள்ளிகள் மற்றும் புதிய நகரங்களை நிர்மாணித்தல் ஆகியவை இதில் அடங்கும். இந்த உள்கட்டமைப்பு நன்மைகள் காரணமாக, கல்வி மற்றும் விளையாட்டு நடவடிக்கைகள் பன்மடங்கு வளர்ந்தன, மேலும் பாசிச ஆட்சியின் போது இத்தாலிய கால்பந்து அணி 1934 மற்றும் 1938 ஆம் ஆண்டுகளில் இரண்டு முறை உலகக் கோப்பையை வென்றதால், நாடு விளையாட்டுகளில் மிகச் சிறப்பாக செயல்பட்டது. 'வேலைக்குப் பிந்தைய' அமைப்பு அல்லது டோபோலபோரோ இத்தாலிய மக்களுக்கு மலிவான விடுமுறை தொகுப்புகள், சுற்றுப்பயணங்களுக்கான கப்பல் பயணங்கள், திரையரங்குகள், நாடக சங்கங்கள், நூலகங்கள், இசைக்குழு மற்றும் விளையாட்டு அமைப்புகள் தங்கள் ஓய்வு நேரத்தில் செய்ய பல விருப்பங்களை வழங்கியது. நாட்டை ஒரு பெரிய சக்தியாக ஊக்குவிக்க, ஒரு நடைமுறை வெளியுறவுக் கொள்கை

செயல்படுத்தப்பட்டது. இருப்பினும், முசோலினியின் ஆட்சியின் ஆரம்ப ஆண்டுகளின் வாக்குறுதி பல வழிகளில் ஒருபோதும் நிறைவேறவில்லை. நிலக்கரி மற்றும் எண்ணெய் போன்ற மூலப்பொருட்களின் அடிப்படை பற்றாக்குறையை நிவர்த்தி செய்ய சிறிதும் செய்யப்படவில்லை. எனவே இரும்பு மற்றும் எஃகு உற்பத்தியாளராக, இத்தாலி பெல்ஜியம் போன்ற ஒரு சிறிய மாநிலத்தை கூட ஒப்பிட முடியவில்லை. 'தானியத்திற்கான போர்' ஒரு வெற்றிகரமான முயற்சியாக இருந்தாலும், அது பால் மற்றும் விவசாய விவசாயத்தின் இழப்பில் மட்டுமே அடையப்பட்டது. அந்தக் காலகட்டத்தில், விவசாயத் தொழிலாளர்களின் ஊதியம் 20 முதல் 40 சதவீதம் வரை குறைந்தது. இதன் விளைவாக விவசாயம் திறமையற்றதாகவே இருந்தது, விவசாயத் தொழிலாளர்கள் இத்தாலியில் மிகவும் ஏழ்மையான வகுப்பினராக மாறினர். இத்தாலிக்கு வலுவான பொருளாதாரம் இருப்பதைக் காட்டுவதற்காக, முசோலினி 1926 ஆம் ஆண்டில் இத்தாலியின் நாணயமான லிராவை 150 பவுண்டுக்கு பதிலாக 90 பவுண்டாக மிக அதிகமாக மறுமதிப்பீடு செய்தார். துரதிர்ஷ்டவசமாக, இது உலக சந்தையில் இத்தாலிய ஏற்றுமதிகளை அதிக விலைக்கு மாற்றியது மற்றும் குறைவான ஆர்டர்களுக்கு வழிவகுத்தது. 1929 இல் முசோலினியின் ஆட்சியின் போது ஏற்பட்ட பெரும் மந்தநிலை நிலைமையை மோசமாக்கியது. ஏற்றுமதிகள் மேலும் சரிந்தன, வேலையின்மை 1.1 மில்லியனாக உயர்ந்தது, ஆனால் அரசாங்கம் லிராவின் மதிப்பைக் குறைக்க மறுத்துவிட்டது. முசோலினியின் ஆட்சி திறமையற்றதாகவும் ஊழல் நிறைந்ததாகவும் இருந்தது, எனவே அதன் பல கொள்கைகள்

முறையாக செயல்படுத்தப்படவில்லை. பிரச்சினையின் ஒரு பகுதி முசோலினியே, ஏனென்றால் அவர் எல்லாவற்றையும் தானே செய்ய முயன்றார், மேலும் முழுமையான கட்டுப்பாட்டை விரும்பியதால் மற்றவர்களுக்கு அதிகாரத்தை ஒப்படைக்க மறுத்துவிட்டார். இதைப் பற்றி, டி.எம். ஸ்மித், 'எல்லாவற்றையும் கட்டுப்படுத்த முயற்சிப்பதன் மூலம், அவர் மிகக் குறைவாகவே கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் முடித்தார்' என்று குறிப்பிட்டார்.

முசோலினியின் வெளியுறவுக் கொள்கை

பாரிஸ் அமைதி மாநாட்டில் இத்தாலி தனக்கு வாக்குறுதியளிக்கப்பட்ட நிலத்தைப் பெறத் தவறியது. இத்தாலியில் மிகுந்த கசப்பையும் அதிருப்தியையும் ஏற்படுத்தியது. முசோலினி இத்தாலியின் கடந்த கால மகிமையை மீட்டெடுக்கவும், போருக்குப் பிறகு அதற்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியின் கவலைகளை நிவர்த்தி செய்வதன் மூலம் அதை ஒரு சிறந்த தேசமாக மாற்றவும் உறுதியாக இருந்தார், மேலும் அவர் ஒரு ஆக்ரோஷமான வெளியுறவுக் கொள்கையைப் பின்பற்றினார். அவரே, 'பாசிச இத்தாலியின் முக்கிய கடமை அதன் இராணுவம், கடற்படை மற்றும் விமானப் படைகளைத் தயாராக வைத்திருப்பது. ஐந்து மில்லியன் மக்களை ஒரே நேரத்தில் மீண்டும் ஆயுதம் ஏங்கச் செய்ய நாம் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும், அப்போதுதான் நமது உரிமைகளும் கோரிக்கைகளும் அங்கீகாரம் பெறும்.' உண்மையில், இத்தாலி தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு மட்டுமல்லாமல், தனக்கு வாக்குறுதியளிக்கப்பட்ட நிலங்களை அடையவும் போதுமான பலம் உள்ளது என்பதை உலகிற்கு நிரூபிக்க முசோலினி

விரும்பினார். உள்நாட்டு அரசியலில் இருந்து மக்களின் கவனத்தைத் திசைதிருப்பவும் ஒரு ஆக்கிரமிப்பு வெளியுறவுக் கொள்கை உதவியாக இருந்தது. மத்திய தரைக்கடல் மற்றும் ஆப்பிரிக்க சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவுவதன் மூலம் இத்தாலி தனது ரோமானிய பாரம்பரியத்தை மீண்டும் பெறவும் ஆர்வமாக இருந்தது. முசோலினி வெளிப்படையாக அறிவித்தார், 'நாங்கள் நிலத்திற்காக ஏங்குகிறோம், ஏனென்றால் நாங்கள் வளமானவர்கள், அப்படியே இருக்க விரும்புகிறோம்'. பாசிச ஆட்சியின் போது இத்தாலியின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் நோக்கங்களை கேத்தரின் டஃப் சுருக்கமாகக் கூறினார், 'இருந்த நிலையில், மத்தியதரைக் கடல் அதன் பேரரசாக இருப்பதற்குப் பதிலாக அதன் சிறைச்சாலைகள்; கோர்சிகா, மால்டா, துனிஸ் மற்றும் சைப்ரஸ் ஆகியவை அந்த சிறைச்சாலையின் கம்பிகளை உருவாக்கின, அதே நேரத்தில் ஜிப்ரால்டர் மற்றும் சூயஸ் அதன் வாயில்களைப் பாதுகாத்தன, கிரீஸ், துருக்கி மற்றும் எகிப்து அதைச் சுற்றியுள்ள சங்கிலியை முடிக்கத் தயாராக இருந்தன. முதலில் தனது சிறைச்சாலை கம்பிகளை உடைத்து, பின்னர் அணுகல் இல்லாமல் கடலுக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தது, அதை அவள் பாதி சுதந்திரமாக மட்டுமே கருத வேண்டும். லிபியாவை எத்தியோப்பியாவுடன் இணைப்பதன் மூலம் இத்தாலி இந்தியப் பெருங்கடலை நோக்கித் தள்ளப்படலாம், சூடான் வழியாக பிரெஞ்சு வட ஆப்பிரிக்கா வழியாக அட்லாண்டிக் நோக்கி'. இதனால், தென்கிழக்கு ஐரோப்பா, ஆப்பிரிக்கா மற்றும் இன்னும் முன்னால் உள்ள பகுதிகளின் மீது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருக்க இத்தாலி ஆர்வமாக இருந்தது.

இத்தாலி மற்றும் தென்கிழக்கு ஐரோப்பா

முசோலினி முதலில் தென்கிழக்கு ஐரோப்பாவில் தனது கவனத்தைச் செலுத்தி, இந்தப் பகுதியில் இத்தாலியின் நிலையை வலுப்படுத்த பல்வேறு ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளை எடுத்தார். 1923 இல் லொசேன் ஒப்பந்தத்தின் மூலம், இத்தாலி 1920 இல் கிரேக்கத்திடம் சரணடைந்த டோடெக்கானீஸ் தீவுகளை மீண்டும் பெற்றது. அதே ஆண்டில் இத்தாலிய இராணுவம் கோர்பு தீவின் மீது குண்டு வீசி அதை ஆக்கிரமித்தது. லீக்கின் தலையீடு மற்றும் கிரேக்கத்திடமிருந்து இழப்பீடு பெற்ற பிறகு, இத்தாலி கோர்புவை விட்டு வெளியேறியது. இது முசோலினியின் கௌரவத்திற்கு ஒரு நிரப்புதலை அளித்தது. இத்தாலி 1924 இல் யூகோஸ்லாவியாவுடன் ரோம் ஒப்பந்தத்தை முடித்தது, இதன் மூலம் ஃபியூம் சுதந்திர மாநிலம் இருவருக்கும் இடையில் பிரிக்கப்பட்டது. ஃபியூம் நகரம் இத்தாலிக்குச் சென்றது, அண்டை நாடான போர்டோ பரோஸ் யூகோஸ்லாவியாவுக்குச் சென்றது. அதேபோல், 1926 இல் அல்பேனியாவுடன் டிரானா ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது, இதன் மூலம் அல்பேனியா இத்தாலியின் சார்புடையதாக மாறியது, 1939 இல் அது இத்தாலியுடன் இணைக்கப்பட்டது. 1930 ஆம் ஆண்டு லண்டன் கடற்படை மாநாட்டில், முசோலினி பிரான்சுடன் கடற்படை சமத்துவத்தைக் கோரினார், மேலும் 1931 ஆம் ஆண்டில் அவர் சமாதான ஒப்பந்தங்களைத் திருத்த வேண்டும் என்று வாதிட்டார். இந்த ஆக்கிரோஷமான வெளியுறவுக் கொள்கை நடவடிக்கைகளால் முசோலினி அட்ரியாடிக் மீதான இத்தாலியின் கட்டுப்பாட்டை வலுப்படுத்தவும், மத்தியதரைக் கடலில் தனது

கௌரவத்தை அதிகரிக்கவும், தென்கிழக்கு ஐரோப்பாவில் தனது இராஜதந்திர மற்றும் வணிக செல்வாக்கை விரிவுபடுத்தவும் முடிந்தது.

இரண்டாம் உலகப் போர் வரை இத்தாலி

போருக்கு இடையிலான காலகட்டத்தில், ஜெர்மனி மற்றும் ஆஸ்திரியா இடையேயான ஒன்றியம் ஐரோப்பாவில் இத்தாலிய செல்வாக்கைக் கட்டுப்படுத்தும் என்பதால், முசோலினி அதை எதிர்த்தார். 1931 ஆம் ஆண்டில், இந்த இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான வரி ஒன்றியத்தை அவர் எதிர்த்தார், மேலும் 1934 இல் நாஜிக்கள் கிளர்ச்சி செய்து ஆஸ்திரியாவின் அதிபரை காயப்படுத்தினர் . முசோலினி உடனடியாக இத்தாலிய இராணுவத்தை ஆஸ்திரியாவிற்கு உதவ உத்தரவிட்டார். இதனால், ஜெர்மனியின் இணைப்பிலிருந்து ஆஸ்திரியா காப்பாற்றப்பட்டது.

தென்கிழக்கு ஐரோப்பாவில், பிரான்சை விட இத்தாலியுடன் கூட்டணி அமைக்குமாறு பிராந்தியத்தின் மாநிலங்களை வற்புறுத்துவதன் மூலம் இத்தாலி பிரான்சை விட ஒரு அணிவகுப்பைத் திருட முயன்றது. ஆரம்பத்தில் யூகோஸ்லாவியா மற்றும் செக்கோஸ்லோவாக்கியா ஆகிய இரு நாடுகளுடனும் கூட்டணிகளை உருவாக்குவதன் மூலம் இத்தாலி பிரான்சை விஞ்ச முடிந்தது. இருப்பினும், பின்னர் ஐரோப்பாவில் உள்ள சிறிய மாநிலங்கள் மீது பிரான்ஸ் தனது அரசியல் செல்வாக்கை அதிகரிக்க முடிந்தது. சிறிய நாடுகளை கலைத்து, இத்தாலியிலிருந்து இயக்கப்பட்ட ஒரு கூட்டணியுடன் அதை மாற்றுவதன் மூலம் பிரான்சின் அரசியல் செல்வாக்கை அழிக்க

இத்தாலி முயற்சிகளை மேற்கொண்டது. இத்தாலி இந்த கூட்டணிகளில் ஏகபோக உரிமையைப் பெற முடியாதபோது, பிரான்சின் மறுசீரமைப்பு திட்டங்களுக்கு எதிராக ஜெர்மனியை ஊக்குவித்தது. ஆயுதக் குறைப்பு விஷயத்தில் கூட, ஜெர்மனிக்கும் பிரெஞ்சு வலிமைக்கும் இடையிலான சமத்துவ நிலைப்பாட்டை இத்தாலி ஆதரித்தது. ஐரோப்பிய கண்டத்தில் இத்தாலிய இராணுவத்திற்கு அதிகார சமநிலையை வழங்கும் என்று இத்தாலி உறுதியாக நம்பியது. ஜெர்மன் ஒத்துழைப்பைப் பெற இத்தாலி ஆர்வமாக இருந்தபோதிலும், ஜெர்மனிக்கு எதிராக ஆஸ்திரியா மீதான இத்தாலியின் நிலைப்பாடு இரண்டும் நெருங்குவது நடைமுறையில் சாத்தியமற்றதாக்கியது. இதன் விளைவாக, ஜனவரி 7, 1935 அன்று, இத்தாலி ரோமில் பிரான்சுடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தின் மூலம், மத்திய மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் இத்தாலியின் சலுகைகளுக்கு ஈடாக ஆப்பிரிக்காவில் இத்தாலியின் முக்கிய கோரிக்கைகளை பிரான்ஸ் நிறைவேற்றியது. இரு தரப்பினரும் தங்கள் பரஸ்பர எல்லைகளை மதிக்கவும், ஒருவருக்கொருவர் உள் விவகாரங்களில் தலையிடுவதைத் தவிர்க்கவும் உறுதியளித்தனர். குறிப்பாக ஜெர்மன் மறுசீரமைப்பு தொடர்பாக வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தில் ஒருதலைப்பட்சமாக திருத்தம் செய்வதை எதிர்க்கவும் இத்தாலி மற்றும் பிரான்ஸ் இரண்டும் ஒப்புக்கொண்டன. இருப்பினும், அபிசீனியாவில் இத்தாலியின் தலையீட்டின் காரணமாக இத்தாலி மீது விதிக்கப்பட்ட பொருளாதாரத் தடைகளில் பிரான்ஸ் பங்கேற்ற பிறகு, நட்பு உறவுகள் பின்னடைவைச் சந்தித்தன. ஹிட்லரின்

எழுச்சிக்கும், அவரது தலைமையின் கீழ் ஜெர்மனியின் எழுச்சிக்கும் பிறகு, இத்தாலி கிரேட் பிரிட்டனுடனான தனது உறவுகளை மேம்படுத்தத் தொடங்கியது. ஸ்ட்ரெசா மாநாட்டில் (1935), இத்தாலி பிரான்ஸ் மற்றும் கிரேட் பிரிட்டனுடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டது. ஜனவரி 1937 இல், கிரேட் பிரிட்டனும் இத்தாலியும் மத்தியதரைக் கடல் பகுதியில் தற்போதைய நிலையைப் பாதுகாக்க ஒப்புக்கொண்டதாக ஒரு அறிவிப்பை வெளியிட்டன. 1938 ஏப்ரலில் இரு நாடுகளும் மற்றொரு ஒப்பந்தத்தை முடித்தன, இதன் மூலம் இத்தாலி அபிசீனியாவைக் கைப்பற்றியதால் எழுந்த மத்தியதரைக் கடல் மற்றும் அருகிலுள்ள கிழக்குப் பகுதியில் பல பிரச்சினைகளை அவர்கள் ஒழுங்குபடுத்தினர். தத்துவம் மற்றும் அணுகுமுறையால் முசோலினி ஜெர்மனிக்கு நெருக்கமாக இருந்தார். எனவே, 1937 ஆம் ஆண்டில், இத்தாலி 1936 ஆம் ஆண்டில் ஜெர்மனி மற்றும் ஜப்பான் இடையே முடிவுக்கு வந்த கம்யூனிச எதிர்ப்பு ஒப்பந்தத்தில் இணைந்தது, இதன் விளைவாக பெர்லின்-ரோம்-டோக்கியோ அச்ச உருவானது. ஹிட்லர் இந்த அச்சை 'ஒரு சிறந்த உலக அரசியல் முக்கோணம்' என்று குறிப்பிட்டார், மேலும் அவர்களின் உரிமை மற்றும் முக்கிய நலன்களை தீர்க்கமாகப் பாதுகாக்கத் தீர்மானித்தார்'. மார்ச் 1938 இல், ஹிட்லர் ஆஸ்திரியாவை ஆக்கிரமித்தார். முசோலினி ஆஸ்திரியாவின் பாதுகாவலராக தன்னைத்தானே திணித்துக் கொண்ட பாத்திரத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். 'ஆஸ்திரியா தனக்கு எந்த ஆர்வத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை' என்று அவர் ஹிட்லரிடம் தெரிவித்தார். இந்தச் செயலின் மூலம், முசோலினி ஹிட்லரின்

நன்றியைப் பெற முடிந்தது, ஆனால் ஒரு சுதந்திரக் கொள்கையைப் பின்பற்றி ஆஸ்திரியா மீது ஒரு பாதுகாப்பு ஆட்சியை நிறுவ வேண்டும் என்ற தனது நேசத்துக்குரிய கனவை இழந்தார். இரண்டாம் உலகப் போர் செப்டம்பர் 1939 இல் தொடங்கிய போதிலும், ஆரம்ப கட்டத்தில் இத்தாலி நடுநிலை வகித்தது. நேச நாடுகள் கிட்டத்தட்ட சோர்வடைந்திருக்கும் போது தாக்குவதே அதன் திட்டமாக இருந்தது, ஏனெனில் அது போரின் அழிவிலிருந்து இத்தாலியைக் காப்பாற்றும் மற்றும் வெற்றியின் கொள்ளைப் பொருட்களில் பங்கு பெறும் உரிமையை வழங்கும். 1940 ஆம் ஆண்டில், பிரான்ஸ் சரிவின் விளிம்பில் இருந்தபோது, இத்தாலி பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்சுக்கு எதிராக போரை அறிவித்தது. இது செப்டம்பர் 27, 1940 அன்று ஜெர்மனி மற்றும் ஜப்பானுடன் கூடிய டிரிபிள் கூட்டணியில் முறையாக இணைந்தது. இத்தாலி ஜூன் 1941 இல் ரஷ்யாவிற்கு எதிராகவும், டிசம்பர் 1941 இல் அமெரிக்காவிற்கு எதிராகவும் போரை அறிவித்தது. இருப்பினும், 1942 க்குப் பிறகு போரின் போக்கு மாறியது மற்றும் தொடர்ச்சியான தோல்விகள் மற்றும் உள்நாட்டு பொருளாதார நெருக்கடி காரணமாக முசோலினி மற்றும் இத்தாலியின் தோல்வி தவிர்க்க முடியாததாக மாறியது. 1943 இல், முசோலினி கைது செய்யப்பட்டார், ஆனால் பின்னர் ஜெர்மன் இராணுவம் முசோலினியை விடுவித்து அவரை மீண்டும் ஆட்சியில் அமர்த்தியது. ஆனால், 1945 இல் நேச நாடுகள் வடக்கு இத்தாலியைத் தாக்கியபோது, இத்தாலி நிபந்தனையின்றி நேச நாடுகளிடம் சரணடைந்தது. இது பாசிச இத்தாலியின் வீழ்ச்சியைக் குறித்தது.

ஜெர்மனியில் நாசிசம்

முதல் உலகப் போர் ஜெர்மனிக்கு பேரழிவாக முடிந்தது. ஜெர்மனியின் வீழ்ச்சி நாட்டில் அரசியல் கொந்தளிப்புக்கு வழிவகுத்தது. கடைசி ஜெர்மன் பேரரசரான கைசர் வில்லியம் II, ஜெர்மன் இராணுவத்தின் தோல்விக்கும் மக்களின் துயரங்களுக்கும் பொறுப்பேற்றார். நாடு தழுவிய முடியாட்சி எதிர்ப்புப் புரட்சி கைசரை தனது அரியணையைத் துறக்க கட்டாயப்படுத்தியது. தஞ்சம் அடைய, அவர் தனது குடும்பத்துடன் ஹாலந்துக்கு தப்பிச் சென்றார் . அவரது பதவி விலகலுடன், மாநில விவகாரங்களை ஒரே நேரத்தில் நிர்வகிக்க எபர்ட் மற்றும் ஸ்கீடெமன் ஆகியோரின் சோசலிச தலைமையின் கீழ் ஒரு தற்காலிக ஜனநாயக அரசாங்கம் நிறுவப்பட்டது . ஜனநாயக தேசிய சட்டமன்றத்திற்கு உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க வயது வந்தோர் வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் தற்காலிக ஜனநாயக அரசாங்கம் தேர்தல்களை நடத்தியது. ஜெர்மன் குடியரசிற்கான ஜனநாயக அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் பொறுப்பு சட்டமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பெர்லின் இன்னும் அரசியல் அமைதியின்மையால் கிழிந்திருந்ததால், அரசியலமைப்பு சபை 1919 பிப்ரவரி 6 அன்று வீமரில் கூடியது மற்றும் ஒரு புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்கியது. இந்த அரசியலமைப்பு ஆகஸ்ட் 11, 1919 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது, இது 'வீமர் அரசியலமைப்பு' என்று அழைக்கப்பட்டது. ஹோஹென்சோல்லர்ன்ஸுக்கும் நாஜிக்களுக்கும் இடையிலான ஆண்டுகளை இணைத்த வெய்மர் குடியரசு, அதன் பெருமைக்கு ஏற்ற பல சிறந்த சாதனைகளைச் செய்தது. 1924 இல் டாவ்ஸ்

திட்டத்தின் அறிமுகத்தின் காரணமாக, ஜெர்மனி அனைத்துத் துறைகளிலும் முன்னோடியில்லாத செழிப்பைக் கண்டது. தொழில்துறை உற்பத்தி மிகப்பெரிய அதிகரிப்பைப் பதிவு செய்தது. மிகப்பெரிய வெளிநாட்டு பங்களிப்பும் உதவியும் ஜெர்மனியை மீண்டும் நாணயத்தை நிலைநாட்டவும் அதன் தொழில்துறை மற்றும் வணிக வாழ்க்கையை பகுத்தறிவுப்படுத்தவும் உதவியது . ஜெர்மனியில் வெளிநாட்டு நிறுவனங்களின் கிளைகளை நிறுவுவது ஜெர்மன் மூலப்பொருட்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு வழிவகுத்தது மட்டுமல்லாமல், வேலையில்லாத பெரிய ஜெர்மன் தொழிலாளர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பையும் வழங்கியது . வெளியுறவுக் கொள்கைத் துறையில், ஜெர்மனி இந்தக் காலகட்டத்தில் மூன்று நோக்கங்களைப் பின்பற்றியது: (i) நேச நாடுகள் ஜெர்மனியின் பகுதிகளை அவர்கள் ஆக்கிரமித்திருந்த பகுதிகளை வெளியேற்றத் தூண்டுவது; (ii) ரீச்சின் இறையாண்மையை மீட்டெடுப்பது, டான்சிக் மற்றும் மேல் சிலேசியாவில் உள்ள எல்லையை மீட்டெடுப்பது; மற்றும் (iii) ஜெர்மனியின் திறனை வலுப்படுத்த இழப்பீட்டுப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பது. இந்த நோக்கங்களின் மூலம், ஜெர்மனி தனது சொந்த முடிவுகளை எடுக்க விரும்பியது. மேற்கண்ட நோக்கங்களை அடைவதற்காக, ஜெர்மனி லோகார்னோ ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட்டது, இதன் மூலம் பிரான்சுடனான அதன் எல்லைகள் தீர்க்கப்பட்டன. 1922 ஆம் ஆண்டு ஜெர்மனி சோவியத் யூனியனுடன் ராபல்லோ ஒப்பந்தத்தை முடித்தது, இதன் மூலம் இரு நாடுகளும்

ஒன்றுக்கொன்று எதிரான தங்கள் கோரிக்கையை கைவிட்டு வணிகத் துறையில் ஒத்துழைக்க ஒப்புக்கொண்டன. 1926 ஆம் ஆண்டில், ஜெர்மனி அரை நிரந்தர இடத்துடன் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் கவுன்சிலில் அனுமதிக்கப்பட்டது. 1924 ஆம் ஆண்டில் ரூரிலிருந்து வெளிநாட்டுப் படைகளை திரும்பப் பெறுவதற்கான வாக்குறுதியைப் பெறுவதில் அது வெற்றி பெற்றது, மேலும் 1930 இல் பள்ளத்தாக்கு விடுவிக்கப்பட்டது. ஜெர்மனி கிரேட் பிரிட்டன், பிரான்ஸ் மற்றும் பெல்ஜியத்தை ரைன்லேண்ட் பகுதியிலிருந்து தங்கள் படைகளை திரும்பப் பெறும்படி சமாதானப்படுத்தியது. இழப்பீடு பிரச்சினையும் பெரும்பாலும் இளம் திட்டத்தால் தீர்க்கப்பட்டது. 1932 ஆம் ஆண்டில், லொசேன் மாநாடு ஜெர்மனியின் இழப்பீட்டு கடமைகளை \$750 மில்லியனாகக் குறைத்தது. வீமர் ஆட்சியின் போது பொருளாதார மற்றும் இராஜதந்திர மறுமலர்ச்சிக்குப் பிறகு ஜெர்மனி தன்னை மீண்டும் ஆயுதமயமாக்கத் தொடங்கியது. 1930 ஆம் ஆண்டின் முதல் பகுதி வரை ஜெர்மனியின் பொருளாதார மறுமலர்ச்சி தொடங்கப்பட்டது, 1931 ஆம் ஆண்டில், பொருளாதார மந்தநிலை அதன் மோசமான கட்டத்தில் இருந்தபோது, ஜெர்மனி அதன் ஆயுதங்களுக்காக \$700 மில்லியனை செலவிட்டது. இத்தனை சாதனைகள் இருந்தபோதிலும், ஜெர்மன் மக்கள், குறிப்பாக இளைய தலைமுறையினர், குடியரசுக் கட்சி அரசாங்கத்தில் மகிழ்ச்சியடையவில்லை, மேலும் ஒரு சக்திவாய்ந்த ஜெர்மனிக்கான லட்சியங்களை தொடர்ந்து வளர்த்து வந்தனர். ஏகாதிபத்திய ஜெர்மனியின் கொள்கைகளையும்

ஹீரோக்களையும் அதிகாரிகள் இழுத்தடிக்கும் முயற்சி இளம் மாணவர்களை பெரிதும் எரிச்சலடையச் செய்தது, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, நாட்டில் ஜனநாயக நாடாளுமன்ற அமைப்பு செயல்படும் விதத்தில் மக்கள் மகிழ்ச்சியடையவில்லை. குடியரசின் கீழ் சபையில் நடந்து கொண்டிருந்த சச்சரவுகள் மற்றும் சச்சரவுகளுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதாக இருந்த ரீசுட்டாக்கில் ஒழுங்கு மற்றும் ஒழுக்கம் நிலவிய நாட்களை மக்கள் இன்னும் நினைவில் வைத்திருந்தனர், மேலும் ஒரு வலிமையான மனிதனால் மட்டுமே ஜெர்மனிக்கு செழிப்பையும் கௌரவத்தையும் மீட்டெடுக்க முடியும் என்று அவர்கள் உணர்ந்தனர்.

நாஜி கட்சியின் உருவாக்கம்

முதல் உலகப் போர் முடிந்த பிறகு 1920 ஆம் ஆண்டு ஹிட்லரும் அவரது கூட்டாளிகளும் நாஜி கட்சியை உருவாக்கினர். அதே ஆண்டில், கட்சி இருபத்தைந்து அம்ச திட்டத்தை அறிவித்தது . இது ஜெர்மனியின் மீது திணிக்கப்பட்ட வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தியது , ஜெர்மனியின் இழந்த காலனிகளை மீண்டும் கொண்டு வந்த பிறகு பரந்த ஜெர்மன் பேரரசை நிறுவுதல், நாட்டின் இராணுவ சக்தியை அதிகரித்தல், யூதர்களை ஜெர்மன் குடிமக்களாக அங்கீகரிக்காமல் இருப்பது மற்றும் அனைத்து முக்கிய பதவிகளிலிருந்தும் அவர்களை நீக்குதல், ஜெர்மனிக்குள் வெளிநாட்டினர் நுழைவதைத் தடை செய்தல், தேசியவாதத்திற்கு எதிராக பிரச்சாரம் செய்யும் கட்சிகள் மீது தடை விதித்தல், கம்யூனிசத்திற்கு எதிர்ப்பு மற்றும் நாட்டின்

நலனுக்கு தீங்கு விளைவிக்கும் நாடாளுமன்ற அரசாங்க முறைக்கு எதிர்ப்பு போன்றவை. பொருளாதாரத் துறையில், கட்சி வருமானத்தை அதிகரிப்பது, மொத்த நிறுவனங்களிலிருந்து லாபத்தை கட்டுப்படுத்துவது, நில சீர்திருத்தம், அனைத்து அறக்கட்டளைகளையும் தேசியமயமாக்குதல் , துறைசார் கடைகள் மற்றும் நில ஊக வணிகத்தைத் தடை செய்தல் ஆகியவற்றை ஆதரித்தது. இதேபோல், சமூகத் துறையிலும், கட்சி முதுமை மற்றும் மகப்பேறு சலுகைகளை அதிகரித்தல், உயர்கல்வியை மறுசீரமைத்தல் மற்றும் பத்திரிகைகள் மீதான அரசாங்கக் கட்டுப்பாடு போன்றவற்றை ஆதரித்தது . இருபத்தைந்து அம்சத் திட்டம் என்று அழைக்கப்படுவதைத் தவிர , நாஜிக்கள் எந்த நேர்மறையான தத்துவத்தையும் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளலாம். இருப்பினும், மறைந்திருக்கும் உணர்ச்சிகள், கம்யூனிசம் குறித்த பயம் மற்றும் வெர்சாப்ஸ் உடன்படிக்கைக்கு எதிரான வெறுப்பு ஆகியவற்றிற்கு வாய்விச்சு முறையீடுகள் மூலம், பரவலான வேலையின்மை மற்றும் மிகுந்த விரக்தியின் விளைவாக சொல்லொணா வேதனையை அனுபவித்த கீழ்-நடுத்தர வர்க்கத்தினரிடையே கட்சி விரைவில் கணிசமான பின்தொடர்பைப் பெற்றது. நாஜி கட்சிக்கு அதன் சொந்த இராணுவம் இருக்க வேண்டும். இராணுவம் இரண்டு வகையான உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது; ஒன்று பழுப்பு நிற சட்டை அணிந்தவர், மற்றொன்று கருப்பு சட்டை அணிந்தவர். இராணுவ உறுப்பினர்கள் முன்னாள் வீரர்கள், வீரர்கள் மற்றும் குண்டர்களிடமிருந்து பழிவாங்கப்பட்டனர், மேலும் அனைத்து

வகையான ஆர்ப்பாட்டங்களிலும் பங்கேற்றனர். அவர்கள் மற்ற கட்சிகளின் கூட்டங்களைத் தொந்தரவு செய்வார்கள் மற்றும் அவர்களின் கட்சி கூட்டங்கள் தொந்தரவு செய்யாமல் பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. நாஜி கட்சி தீவிர பார்வையாளர் என்ற தலைப்பில் அதன் சொந்த பத்திரிகையையும் தொடங்கியது, இது கம்யூனிசம் மற்றும் வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்திற்கு எதிரான பொது மக்களின் உணர்ச்சிகளை எழுப்பியது. ஜெர்மனியின் தோல்வியை ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத தீவிர தேசியவாதிகள், நாஜி கட்சியின் சித்தாந்தத்தை உறுதியாக ஆதரித்தனர்.

அடால்ஃப் ஹிட்லரின் எழுச்சி

ஜெர்மனியில் நாஜி கட்சி மற்றும் நாஜி இயக்கத்தின் தலைவரான அடால்ஃப் ஹிட்லர் ஒரு ஆஸ்திரிய குடிமகன். முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு அவர் ஒரு அரசியல் கிளர்ச்சியாளராக தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். செப்டம்பர் 1919 இல் தனது முப்பது வயதில் அரசியல் வாழ்க்கையைத் தொடங்குவதற்கு முன்பு, அடால்ஃப் ஹிட்லர் ஜெர்மனியில் ஒரு முக்கியமற்ற நபராக இருந்தார். ஹிட்லருக்கு முறையான தகுதிகள் எதுவும் இல்லை, மேலும் ஆகஸ்ட் 1914 இல் போர் வெடித்தபோது இராணுவத்தில் சேருவதற்கு முன்பு அவர் ஒரு இலக்கற்ற சறுக்குபவராகவும் தோல்வியுற்ற கலைஞராகவும் இருந்தார். 'தலைமைத்துவ குணங்கள் இல்லாதது' காரணமாக இராணுவத்தில் அவர் பதவி உயர்வுக்கு தகுதியானவராக கருதப்படவில்லை, இருப்பினும் அவருக்கு முதல் வகுப்பு இரும்பு சிலுவை விருது வழங்கப்பட்டது அவர் மிகவும் தைரியமானவர் என்பதை நிரூபித்தது. அடுத்த 26

ஆண்டுகளில் ஜெர்மனியில் உச்ச அதிகாரத்தைப் பெறுவதிலும், அதைப் பயன்படுத்துவதிலும் அவர் வெற்றி பெற்றார், மேலும் இந்தச் செயல்பாட்டில், இருபதாம் நூற்றாண்டில் வேறு எந்த அரசியல் நபரையும் விட உலக வரலாற்றில் அதிக தாக்கத்தை ஏற்படுத்தினார். 'இந்த குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்திற்கான விளக்கம் ஓரளவு ஹிட்லரையே சார்ந்தது, அவரது குறிப்பிட்ட தனிப்பட்ட குணங்கள் மற்றும் பரிசுகள், மற்றும் ஓரளவு அவர் தன்னைக் கண்ட சூழ்நிலையில், ஆழ்ந்த நெருக்கடியில் ஒரு தேசத்துடன்.'

1920 ஆம் ஆண்டில், ஹிட்லர் ஜெர்மன் தொழிலாளர் கட்சியான, நாஜி கட்சி என்று பிரபலமாக அறியப்படும் தேசிய சோசலிச ஜெர்மன் தொழிலாளர் கட்சியில் சேர்ந்தார். விளம்பரம் மற்றும் பேச்சாளராக ஹிட்லரின் திறமை படிப்படியாக நாஜி கட்சியை பிரபலப்படுத்தியது . விரைவில் ஹிட்லர் கட்சியின் தலைவர் டிரெக்ஸ்லரை வெளியேற்றுவதில் வெற்றி பெற்று கட்சியில் உச்ச அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். 1923 ஆம் ஆண்டில், அவர் ஒரு சதித்திட்டத்தில் பவேரிய அரசாங்கத்தை கவிழ்க்க முயன்றார், ஆனால் இந்த முயற்சி தோல்வியடைந்தது. அவரது விசாரணையின் போது அவர், '1918 துரோகிகளுக்கு எதிராக அதிக தேசத்துரோகம் என்று எதுவும் இல்லை' என்ற கருத்தை வெளியிட்டார், இது அதிக கவனத்தை ஈர்த்தது. அவருக்கு ஐந்து ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது, ஆனால் உண்மையில் ஒன்பது மாத சிறைத்தண்டனைக்குப் பிறகு விடுவிக்கப்பட்டார். சிறைவாசத்தின் போது, ஹிட்லர் மெய்ன் காம்ப் அல்லது 'எனது போராட்டம்' எழுதினார், அதில் அவர் பெரும்பான்மை ஆட்சியின்

பாராளுமன்ற நடைமுறையை நிராகரித்தார் மற்றும் ஜெர்மனியின் பிராந்திய லட்சியங்களின் எதிர்கால திட்டத்தை முன்னறிவித்தார் . ஹிட்லரின் கூற்றுப்படி, 1920 களில் ஜெர்மனி மக்கள் எதிர்கொண்ட சிக்கலான பிரச்சினைகளுக்கு எளிதான தீர்வுகள் இருந்தன. அவர் ஜெர்மனியின் பலவீனமான அரசாங்கத்தைக் குற்றம் சாட்டினார், மேலும் 'முதுகில் குத்தப்பட்டதால்' ஜெர்மனி போரில் தோற்றதாகக் கூறினார். ஆரியர்கள் என்றும் அழைக்கப்படும் தூய ஜெர்மானியர்கள் ஜெர்மனியின் விதியைக் கட்டுப்படுத்தினால், அது மீண்டும் மகத்துவத்திற்குத் திரும்பும் என்று அவர் மேலும் வாதிட்டார். ஜெர்மனியின் பல பிரச்சினைகளுக்கு ஹிட்லர் யூதர்களைக் குற்றம் சாட்டினார். ஹிட்லர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டபோது, நாஜி கட்சி தடைசெய்யப்பட்டு அதன் சிதைவு ஏற்பட்டது. 1924 தேர்தல்களில் கட்சி பங்கேற்றது, ஆனால் அதன் ஆதரவாளர்களின் எண்ணிக்கை கணிசமாகக் குறைந்தது. 1925 ஆம் ஆண்டில், ஹிட்லர் நாஜி கட்சியை மீண்டும் கட்டியெழுப்பினார், மேலும் பலவந்தமாக அல்லாமல் ஜனநாயக வழிமுறைகளால் அதிகாரத்தைப் பெற வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார். பெரும் பொருளாதார மந்தநிலை காரணமாக 1929 இல் வால் ஸ்ட்ரீட் சரிந்தது, அதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட உலகளாவிய மந்தநிலையும் ஜெர்மனியை கடுமையாகத் தாக்கியது. ஹிட்லர் இந்தச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தி யூதர்களையும் கம்யூனிஸ்டுகளையும் குற்றம் சாட்டினார், தனக்கான ஆதரவைப் பெற அவர்களை பலிகடாக்களாகப் பயன்படுத்தினார். ஹிட்லர் ஜெர்மனி மக்களைக் கவர்ந்த ஒரு கவர்ச்சிகரமான பாணியில்

பேசினார். நாட்டில் பிரச்சனைகளை ஏற்படுத்தியதற்கு வெளியாட்களைக் குற்றம் சாட்டினார். அவரது கவர்ச்சி காரணமாக, நாஜி கட்சியின் புகழ் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. 1932 தேர்தலில், நாஜி கட்சி ரீச்ஸ்டாக்கில் உள்ள 608 இடங்களில் 230 இடங்களைக் கைப்பற்றியது. இருப்பினும், ஹிட்லர் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற அமைதியற்றவராக இருந்தார். 1932 இல், அவர் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் போட்டியிட்டார், ஆனால் குறுகிய வித்தியாசத்தில் ஹிண்டன்பர்க்கிடம் தோற்றார். எனவே, 1930களின் ஆரம்ப காலத்தில், ஜெர்மனியில் நாஜி இயக்கம் மிகவும் சக்திவாய்ந்ததாக வளர்ந்திருந்தது. 1933 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், ஹிண்டன்பர்க் தனது அதிபர் ஷ்லீச்சரை பதவி நீக்கம் செய்தார், மேலும் தேசியவாதிகள் மற்றும் பிறருடன் ஒரு கூட்டணியை உருவாக்குவதன் மூலம் ஹிட்லர் அவருக்குப் பிறகு அதிபராக ஆனார். ஹிட்லர் ரீச்ஸ்டாக்கைக் கலைத்து, மார்ச் 5, 1933 அன்று புதிய தேர்தலுக்கு உத்தரவிட்டார். தற்போது ஆட்சியில் உள்ள நாஜிக்கள், பெரும்பான்மையைத் திரட்ட பத்திரிகைகள் மற்றும் வானொலி உட்பட அரசின் அனைத்து எந்திரங்களையும்/சாதனங்களையும் பயன்படுத்த முடிந்தது. மூத்த காவல்துறை அதிகாரிகள் நம்பகமான நாஜிகளால் மாற்றப்பட்டனர், மேலும் இரண்டாவது தனியார் இராணுவம் கம்யூனிஸ்டுகள் மற்றும் அரசின் பிற எதிரிகளுக்கு கருணை காட்ட வேண்டாம் என்று அறிவுறுத்தல்களைப் பெற்றது. வாக்குப்பதிவிற்கு ஆறு நாட்களுக்கு முன்பு, ரீச்ஸ்டாக் கட்டிடம் எரிக்கப்பட்டது, ஹிட்லர் கம்யூனிஸ்டுகளை தீ வைப்பு மற்றும் இரத்தக்களரி புரட்சி என்று குற்றம் சாட்டினார். ஆயிரக்கணக்கான கம்யூனிஸ்டுகள் மற்றும்

சமூக ஜனநாயகக் கட்சியினரைக் கைது செய்ய உத்தரவிட்டார், மேலும் நாஜி எதிர்ப்புக் கட்சிகளின் பிரச்சார நடவடிக்கைகளை அடக்கினார். பதிவான வாக்குகளில் நாஜி கட்சி 44 சதவீத வாக்குகளைப் பெற முடிந்தது. மொத்தமுள்ள 647 இடங்களில் 288 இடங்களை நாஜிக்கள் வென்றனர், பெரும்பான்மைக்கான மாய எண்ணிக்கையை விட 36 இடங்கள் குறைவாக இருந்தன . தேசியவாதிகள் மீண்டும் 52 இடங்களை வென்றனர். இது ஒரு சுதந்திரமான தேர்தலில் நாஜிக்களின் சிறந்த செயல்திறனாக மாறியது, மேலும் அவர்கள் ஒருபோதும் ஒட்டுமொத்த பெரும்பான்மையைப் பெறவில்லை. இருப்பினும், அனைத்து கம்யூனிஸ்ட் பிரதிநிதிகளையும் சிறையில் அடைத்து ஹிட்லர் ரீச்ஸ்டாக்கில் பெரும்பான்மையைப் பெற்றார். நூறு நாட்களுக்குள், அனைத்து எதிர்ப்புகளும் அடக்கப்பட்டன. ஆகஸ்ட் 1934 இல், ஹிண்டன்பர்க் இறந்தார், ஹிட்லர் தானே ஜெர்மனியின் ஜனாதிபதியானார், 1933 ஆம் ஆண்டின் செயல்படுத்தல் சட்டத்தின் மூலம், அவர் சர்வாதிகார அதிகாரங்களையும் பெற்றார்.

ஜெர்மனியில் நாசிசத்தின் எழுச்சிக்கான காரணிகள்

1929 வரை ஜெர்மனிக்கு உள்ளேயோ அல்லது வெளியேயோ கிட்டத்தட்ட அறியப்படாதவராக இருந்த அடால்ஃப் ஹிட்லர், 1934 இல் ஜெர்மனியின் சவாலற்ற தலைவராக உருவெடுத்தார். ஜெர்மனியில் நாசிசம் மற்றும் ஹிட்லர் அதிகாரத்திற்கு வருவதற்கு பல காரணிகள் பங்களித்தன, அவை பின்வருமாறு:

வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் : முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு, ஜெர்மனி அதிருப்தி, வெறுப்பு மற்றும் பழிவாங்கும் உணர்வால் நிறைந்தது, ஏனெனில் வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் அவளை உடல் ரீதியாக முடக்கியது, பொருளாதார ரீதியாக அவளை சோர்வடையச் செய்தது மற்றும் உணர்ச்சி ரீதியாக அவளை பலவீனப்படுத்தியது. வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தின் கீழ் ஜெர்மனிக்கு வழங்கப்பட்ட அவமானகரமான சிகிச்சை ஜெர்மன் மக்களாலும் இராணுவத்தாலும் பெரிதும் வெறுக்கப்பட்டது, மேலும் ஜெர்மனி ஒரு காலத்தில் அனுபவித்த பெருமைக்கு உயர வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்பினர். சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி, குடியரசுக் கட்சி ஆட்சியின் போது, ஜெர்மனியின் பயங்கரமான போர் இழப்பீடு குறைக்கப்பட்டது, இழப்பீடு 58 தவணைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது மற்றும் நேச நாடுகள் ரைன் நிலத்திலிருந்து தங்கள் படைகளைத் திரும்பப் பெற்றன, இருப்பினும் ஜெர்மனியர்கள் நேச நாட்டு சக்தியால் தங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அவமானகரமான மற்றும் அவமானகரமான நடத்தைக்கு எதிராக வெறுப்பு உணர்வை வளர்த்துக் கொண்டனர், மேலும் அதைப் பழிவாங்க ஒரு வாய்ப்பை ஆவலுடன் தேடினர். இந்த உணர்வுகளை ஹிட்லர் முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார், அவர் பென்ஸின் வார்த்தைகளில், 'ஒரு திறமையான உளவியலாளர், ஒரு புத்திசாலித்தனமான வாய்வீச்சாளர் மற்றும் ஒரு தலைசிறந்த நிகழ்ச்சித் தலைவர், அவர் ஒரு வளமான கிளர்ச்சியாளர், ஒரு அயராத தொழிலாளி மற்றும் ஒரு திறமையான அமைப்பாளர்'. அவர் வெளிப்படையாகவே ஜெர்மானியர்களை 'வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தை குப்பைக்

கூடையில் போட' ஊக்குவித்தார். அவமானகரமான சிகிச்சையும் முக்கிய காரணியாக இருந்தது, அதை ஹிட்லர் மக்கள் ஆதரவைப் பெற பயன்படுத்திக் கொண்டார். லாங்சாம் கூறியது போல், 'பிரான்சின் தொடர்ச்சியான விரோத மனப்பான்மை, ஞர் மீதான சண்டை, ரைன்லாந்து ஆக்கிரமிப்பு, சார் மற்றும் இழப்பீடு, ஆயுதக் குறைப்பு மீதான சச்சரவு - இவை அனைத்தும் பல ஜெர்மானியர்களின் கோபத்தை ஊட்டின'.

கம்யூனிசத்தின் வளர்ந்து வரும் ஆபத்து: ஜெர்மனியில் கம்யூனிஸ்டுகளின் வளர்ந்து வரும் வலிமையை நாஜிக்கள் தங்கள் நிலையை வலுப்படுத்த பயன்படுத்திக் கொண்டனர். ரஷ்யாவில் போல்ஷிவிக் புரட்சிக்குப் பிறகு, ஜெர்மனியில் கம்யூனிஸ்டுகளின் செல்வாக்கு கணிசமாக அதிகரித்தது. கம்யூனிஸ்டுகள் தங்களை திறம்பட ஒழுங்கமைத்து , ரீசுட்டாக்கில் பல இடங்களைக் கைப்பற்றுவதில் வெற்றி பெற்றனர். இந்த முன்னேற்றங்கள் குறித்து ஹிட்லர் மிகுந்த கவலை தெரிவித்தார், மேலும் ஜெர்மனியின் கம்யூனிஸ்டுகள் அதிகாரத்தைப் பெறுவது ரஷ்ய எஜமானர்களின் ஒழுங்குமுறை அதிகாரிகளாக மாறுவார்கள் என்றும், ஜெர்மனி கம்யூனிஸ்டுகளின் அழிவுகரமான கோட்பாடுகளால் மறைக்கப்படும் என்றும் மக்களை எச்சரித்தார். கம்யூனிசத்தின் வளர்ந்து வரும் செல்வாக்கை நாசிசம் மட்டுமே கட்டுக்குள் வைத்திருக்க முடியும் என்று அவர் மக்களை வலியுறுத்தினார். 'தேசிய சோசலிஸ்ட் கட்சி சரிந்தால் ஜெர்மனியில் மேலும் ஒரு கோடி கம்யூனிஸ்டுகள் இருப்பார்கள்' என்று ஹிட்லர் வலியுறுத்தினார். வெளிப்படையான கம்யூனிச எதிர்ப்பு

நிலைப்பாட்டை எடுத்ததன் மூலம், போல்ஷிவிக் கொள்கைகளுக்கு பெரிதும் பயந்த பெரிய தொழிலதிபர்கள் மற்றும் செல்வந்தர்களின் ஆதரவைப் பெறுவதில் நாஜி கட்சி வெற்றி பெற்றது. இந்தக் கருத்தை எடுத்துக்காட்டி, 'கம்யூனிஸ்டுகள், சோசலிஸ்டுகள், தொழிற்சங்கங்கள் மற்றும் செழிப்பு மற்றும் சலுகைகளுக்கு எதிரான உண்மையான அல்லது கற்பனையான பிற அச்சுறுத்தல்களுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் நம்பிக்கையில், தொழிலதிபர்களும் ஜங்கர்களும் பழுப்பு நிற சட்டை நாஜி புயல் துருப்புக்களுக்கு மானியம் வழங்கினர்' என்று ஷூமன் கூறுகிறார்.

பொருளாதார நெருக்கடி மற்றும் அதிகரித்து வரும் வேலையின்மை : முதல் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய காலத்தில் ஜெர்மனியை எதிர்கொண்ட பொருளாதார நெருக்கடி மற்றும் வளர்ந்து வரும் வேலையின்மை ஆகியவை ஜெர்மனியில் நாசிசத்தின் எழுச்சிக்கு கணிசமாக பங்களித்தன. வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக, ஜெர்மனி விவசாய உற்பத்தி, காலனிகள், வெளிநாட்டு முதலீடுகள், வணிகக் கடல்சார் மற்றும் வெளிநாட்டு வர்த்தக ஒப்பந்தங்களில் பாதிக்கப்பட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இருப்பினும், 1923 க்குப் பிறகு, ஜெர்மனி குறிப்பிடத்தக்க மீட்சியை அடைந்தது மற்றும் கணிசமான தொழில்துறை முன்னேற்றத்தை அடைந்தது. 1929 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில், வணிக ஏற்றத்தின் விளைவாக, ஜெர்மனியர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் மிக உயர்ந்தது. இருப்பினும், இந்த நிலை நீண்ட காலம் நீடிக்கவில்லை, 1929 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதிக்குப் பிறகு, நாடு ஒரு செங்குத்தான பொருளாதார

சரிவைக் கண்டது. இழப்பீட்டுச் சண்டைகள் தொடர்ந்தன, மேலும் ஜெர்மனியால் எந்த வெளிநாட்டுக் கடனையும் பெற முடியவில்லை. வெளிநாட்டு நாடுகள் ஜெர்மன் பொருட்களுக்கு எதிராக வரிச் சுவர்களை உயர்த்தின. இதன் விளைவாக, வேலையில்லாத இளைஞர்களின் எண்ணிக்கையில் கணிசமான அதிகரிப்பு ஏற்பட்டது . 1930 களுக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட பொருளாதார மந்தநிலையின் போது, வேலையின்மை புள்ளிவிவரங்கள் எப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு உயர்ந்தன. 6,40,00,000 மக்கள் தொகையில் சுமார் 10 சதவீத மக்கள் வேலையில்லாமல் இருந்தனர். விவசாயிகள் மற்றும் கடைக்காரர்களின் நிலை கூட பரிதாபமாக இருந்தது. நாஜி கட்சி இதை முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, ஜெர்மனியில் வேலை இல்லாமல் யாரும் நடக்க முடியாது என்று வலியுறுத்தியது. முழு ஜெர்மன் இனமும் நாஜி சித்தாந்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்த நாளில், அது அதன் இழந்த மகிமை, அதிகாரம் மற்றும் செழிப்பை மீண்டும் கைப்பற்றும் என்று ஹிட்லர் கூறினார். அதிர்ஷ்டவசமாக நாஜிக்கள் ஆட்சிக்கு வந்தபோது, உலகம் பொருளாதார மந்தநிலையிலிருந்து மீளத் தொடங்கியது. இது ஜெர்மன் மக்களை பெரிதும் கவர்ந்தது, அவர்கள் நாஜி கட்சிக்கு முழு ஆதரவையும் வழங்கினர்.

போர்க்குணமிக்க தேசியவாதத்தின் மறுமலர்ச்சி:
இயல்பிலும் குணத்திலும் ஜெர்மானியர்கள் கௌரவத்திற்கும் பெருமைக்கும் பலவீனமானவர்களாக இருந்தனர். நாட்டில் நிலவிய பலவீனமான ஜனநாயக நாடாளுமன்ற முறையுடன் அவர்களால் சமரசம் செய்ய முடியவில்லை, மேலும் ரீச்ஸ்டாக்கில்

ஒழுங்கும் ஒழுக்கமும் நிலவிய நாட்களை இன்னும் பெருமையுடன் நினைவு கூர்ந்தனர். ஒரு வலிமையான மனிதனால் மட்டுமே ஜெர்மனியின் கடந்தகால செழிப்பையும் கௌரவத்தையும் மீட்டெடுக்க முடியும் என்று அவர்கள் உணர்ந்தனர். ஹிட்லரிடம் அத்தகைய வலிமையான மனிதரைக் கண்டபோது, அவர் அவர்களுக்கு எல்லா மகிமையையும் உறுதியளித்தார், அவர்கள் அவரை இருகரம் நீட்டி வரவேற்றனர். அதிருப்தி அடைந்த தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்ததால், நாட்டில் கம்யூனிசத்தின் வளர்ந்து வரும் பிரபலத்தைத் தடுக்க ஒரு வலிமையான மனிதரின் தேவையை ஜெர்மானியர்கள் உணர்ந்தனர்.

யூதர்களுக்கு எதிரான நாஜி பிரச்சாரம் மற்றும் எதிர்க்கட்சிகளிடையே ஒற்றுமை இல்லாமை: நாஜி கட்சியால் மேற்கொள்ளப்பட்ட யூத எதிர்ப்பு பிரச்சாரமும் அதன் பிரபலத்திற்கு பங்களித்தது. போரின் போது நேச நாடுகளுடன் சதி செய்து ஜெர்மனிக்கு எதிராக துரோகம் செய்யும் திறன் கொண்ட யூதர்களை நாஜி கட்சி துரோகிகள் என்று விவரித்தது. ஜெர்மன் பொருளாதாரத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்திய யூதர்களின் சுரண்டலால் அவர்களின் கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டதாக மக்களுக்கு உணர்த்தியது. யூதர்களிடம் கணக்குகளைத் தீர்க்குமாறு மக்களை அது அழைத்தது. இந்த யூத எதிர்ப்பு பிரச்சாரத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, அனைத்து யூத எதிர்ப்பு மக்களும் நாஜி கட்சியின் பின்னால் திரண்டனர். மேலும், வலுவான எதிர்க்கட்சி அல்லது எதிர்க்கட்சிகளிடையே ஒற்றுமை இல்லாததால் ஜெர்மனியில் நாஜி கட்சியின் எழுச்சி எளிதாக்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக

நாஜி கட்சி எந்தவொரு பயனுள்ள எதிர்ப்பையும் எதிர்கொள்ளவில்லை மற்றும் மென்மையான பிரபலத்தைப் பெற்றது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. முதல் உலகப் போருக்கு வழிவகுத்த சர்வதேச நெருக்கடிகளின் தொடரைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.
2. முதல் உலகப் போரின் போக்கையும் தாக்கத்தையும் விளக்குக.
3. வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தின் பல்வேறு விதிகளை விவரிக்கவும்.
4. ரஷ்யப் புரட்சிக்கான காரணங்களையும் அதன் போக்கையும் விமர்சன ரீதியாக மதிப்பிடுக.
5. பிப்ரவரி-மார்ச் புரட்சியை (1917) விளக்குங்கள்.

அலகு II

இரண்டாம் உலகப் போர் - காரணங்கள் - போக்கு - விளைவுகள் - ஐ.நா. - நோக்கங்கள் மற்றும் நோக்கங்கள் - அமைப்பு - சிறப்பு நிறுவனங்கள் - சாதனைகள் - உலகப் போருக்குப் பிந்தைய தீர்வுகள் - பனிப்போர்.

நோக்கங்கள்

- ❖ இரண்டாம் உலகப் போரின் காரணங்களைப் பற்றி விவாதித்தல்
- ❖ 1938 ஆம் ஆண்டு மியூனிக் மாநாட்டின் முக்கியத்துவத்தை மதிப்பிடுதல்
- ❖ இந்தோனேசியாவில் தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சியைப் பகுப்பாய்வு செய்தல்

இரண்டாம் உலகப் போர்: காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகள்

வெர்சாய்ஸ் உடன்படிக்கையை ஜெர்மனி அவமானத்தின் அடையாளமாகக் கருதியது. ஜெர்மனியில் ஹிட்லர் ஆட்சிக்கு வந்தபோது, ஜெர்மனிக்கு அவமானத்தை ஏற்படுத்தும் ஒப்பந்தத்தை மதிக்க வேண்டாம் என்று முடிவு செய்தார் . ஹிட்லரின் கீழ், ஜெர்மனி ஒரு ஆக்கிரமிப்பாளராகவும் சர்வாதிகார ஆட்சியாகவும் மாறியது. ஹிட்லர் தனது சொந்த விரிவாக்கத் திட்டங்களைக் கொண்டிருந்தார், மேலும் தனது திட்டங்களைத் தொடர தனது இராணுவத்தையும் கடற்படையையும் பலப்படுத்தினார். ஆனால் கிரேட் பிரிட்டனும் பிரான்சும் முதலாம்

உலகப் போர் மீண்டும் நிகழாமல் இருக்க விரும்பின, எனவே சமாதானப்படுத்தும் இராஜதந்திரக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டன. இந்தக் கொள்கையின் கீழ், ஹிட்லர் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்ற அனுமதித்தனர். வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் ரைன்லாந்தை இராணுவமயமாக்க அனுமதித்தது. ஜெர்மனி அச்சுறுத்தப்படுவதாக ஹிட்லர் சாக்குப்போக்குகளைக் கூறி, ரைன்லாந்தை கைப்பற்ற ஜெர்மன் படைகளை அனுப்பினார். பிரான்ஸ் மற்றும் கிரேட் பிரிட்டனின் தலையீட்டிற்கு அவர் அஞ்சினார், மேலும் எதிர்ப்பை எதிர்கொண்டால் தனது படைகள் பின்வாங்குமாறு உத்தரவிட்டார். சுய-அறிவுறுத்தல் பொருள் 165 இரண்டாம் உலகப் போர் மற்றும் போருக்குப் பிந்தைய இயக்கங்கள் பிரான்சின் குறிப்புகள். ஆனால் பிரான்சும் கிரேட் பிரிட்டனும் செயல்படத் தவறிவிட்டதால், ஹிட்லர் மேலும் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்ற ஊக்குவிக்கப்பட்டார். வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் ஜெர்மனி ஆஸ்திரியாவைக் கைப்பற்றுவதைத் தடைசெய்தது, ஆனால் ஆஸ்திரியா ஹிட்லரின் பிறப்பிடமாக இருந்தது. எனவே, ஹிட்லர் ஜெர்மனியையும் ஆஸ்திரியாவையும் ஒருங்கிணைக்க முடிவு செய்தார். இங்கே கூட, கிரேட் பிரிட்டனின் பிரதம மந்திரி நெவில் சேம்பர்லெய்ன் மற்றும் நேச நாடுகள் அமைதியைப் பாதுகாப்பதற்காக சமாதானக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டனர், இதை லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் தெளிவாகச் செய்யத் தவறிவிட்டது. இந்த செயலற்ற தன்மைக்கு ஒரு காரணம், பெரும்பாலான பொருளாதாரங்கள் இந்த நேரத்தில் எதிர்கொண்டிருந்த பொருளாதார சரிவுதான். நேச நாடுகளின் இந்த செயலற்ற

தன்மை ஹிட்லரின் மீது அதிக நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது. வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் செக்கோஸ்லோவாக்கியாவை உருவாக்குவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தது, அதில் சுடெட்டென்லாந்தும் அடங்கும். சுடெட்டென்லாந்து முக்கியமாக ஜெர்மன் மக்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது. நாஜி செல்வாக்கு சுடெட்டென்லாந்திலும் பரவியது, ஏப்ரல் 1938 இல், சுடெட்டென் நாஜிகளிடமிருந்து சுயாட்சிக்கான கோரிக்கை வந்தது. இந்த கட்டத்தில், செக்கோஸ்லோவாக்கியா மீது ஜெர்மன் படையெடுப்பு ஏற்படும் என்று சேம்பர்லெய்ன் அஞ்சினார். எனவே, செக்கோஸ்லோவாக்கியா தன்னால் கைப்பற்றப்பட்டால் பிரிட்டனின் தலையீடு குறித்து ஹிட்லருக்கு எச்சரிக்கை விடுத்தார். செக்கோஸ்லோவாக்கியா மீது தாக்குதல் நடத்த ஹிட்லர் தனது இராணுவப் படைகளுக்கு உத்தரவிட்டார். செக்கோஸ்லோவாக்கியா மீதான படையெடுப்பைத் தடுக்க ஹிட்லருடன் அமைதியான பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்த சேம்பர்லெய்ன் முயன்றார். ஆனால் ஹிட்லருக்கு ஒரு புதிய கோரிக்கை இருந்தது - அது சுடெட்டென்லாந்தை ஜெர்மனியுடன் இணைப்பது.

செக் குடியரசுத் தலைவருக்கு பிரிட்டனும் பிரான்சும், பெரும்பான்மையான ஜெர்மன் மக்கள் வசிக்கும் அனைத்து ஜெர்மன் பிரதேசங்களையும் ஒப்படைக்குமாறு அறிவுறுத்தின. ஆனால் இது செக்கோஸ்லோவாக்கியாவுக்கு பெரும் இழப்பை ஏற்படுத்தியது. ஹிட்லர் சுடெட்டென்லாந்தை ஆக்கிரமித்து அங்கு வசிக்கும் செக்கோஸ்லோவாக்கியர்களை வெளியேற்றுவதாக எச்சரித்தார். விரைவில், நிகழ்வுகள் வேறு திசையில் திரும்பின,

செப்டம்பர் 29 அன்று முனிச்சில் ஹிட்லர், சேம்பர்லைன், எட்வார்ட் டலாடியர் (பிரான்சின் பிரதமர்) மற்றும் பெனிட்டோ முசோலினி (இத்தாலியின் பிரதமர்) ஆகியோர் அடங்கிய நான்கு சக்தி மாநாடு நடைபெற்றது. அவர்கள் ஹிட்லர் சுடெட்டன்லாந்து மீதான தனது படையெடுப்பைத் தொடர அனுமதித்தனர், ஆனால் சர்ச்சைக்குரிய பிற பகுதிகளின் தலைவிதியை தீர்மானிக்க ஒரு சர்வதேச ஆணையம் நிறுவப்பட அனுமதித்தனர். செக்கோஸ்லோவாக்கியா மற்ற அனைத்து நாடுகளிடமிருந்தும் ஆதரவு மறுக்கப்பட்டது, எனவே, அதற்கு இணங்குவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

ஐக்கிய இராச்சியத்திற்கும் ஜெர்மனிக்கும் இடையே ஒரு சமாதான ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. சமாதான ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானதால் இப்போது அமைதியை நிலைநாட்ட முடிந்தது என்று சேம்பர்லெய்ன் நம்பினார் . ஆனால் ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு, செக்கோஸ்லோவாக்கியா இல்லாமல் போய், ஜெர்மனி, ஹங்கேரி, போலந்து மற்றும் சுதந்திர ஸ்லோவாக்கியா இடையே பிரிக்கப்பட்டதால் அவர் தவறாக இருக்க முடியாது. முனிச்சில் வெளிப்பட்ட ஜெர்மனிக்கு முன் நடந்த சமாதானப்படுத்தல் மற்றும் சரணடைதல் செயல், பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் போன்ற முன்னாள் ஐரோப்பிய சக்திகளின் பாதிப்பை அம்பலப்படுத்தியது, மேலும் இதுபோன்ற ஆக்கிரமிப்பு செயல்களுக்கு வழி வகுத்தது. சமாதானக் கொள்கை தற்காலிகமாக போரை தவிர்க்க உதவியது, ஆனால் அது ஹிட்லருக்கு 1930கள் முழுவதும் தனது ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையை மேலும் முன்னெடுக்க எளிதான வழியைக்

கொடுத்தது. இரண்டாம் உலகப் போரின் தோற்றம் (1961) என்ற தனது புத்தகத்தில் ஏ.ஜே.பி. டெய்லர், 'சமாதானப்படுத்தல் ஒரு தர்க்கரீதியான மற்றும் யதார்த்தமான கொள்கை, ஆனால் சேம்பர்லெயின் செய்த தவறு அதைக் கைவிட்டது, அது போரை நிறுத்தியது' என்று வாதிடுகிறார்.

சுடெட்டன்லாந்தில் பிரச்சார பிரச்சாரம்

சுடெட்டன்லாந்தில் தொடக்க பிரச்சார பிரச்சாரத்திற்கு ஹிட்லரின் சாக்குப்போக்கு என்னவென்றால், அவர்களின் தலைவர் கொன்ராட் ஹென்லைனின் கீழ் 3.5 மில்லியன் சுடெட்டன் ஜேர்மனியர்கள் செக் அரசாங்கத்தால் பாகுபாடு காட்டப்படுகிறார்கள். ஜேர்மனியர்களிடையே வேலையின்மை அதிகமாக இருந்தது உண்மைதான், ஆனால் அதைத் தவிர அவர்கள் தீவிரமாக பாகுபாடு காட்டப்படவில்லை. நாஜிக்கள் சுடெட்டன்லாந்தில் மிகப்பெரிய எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்களை ஏற்பாடு செய்தனர் , மேலும் செக் மற்றும் ஜெர்மானியர்களுக்கு இடையே மோதல்கள் ஏற்பட்டன. ஹிட்லர், ஜெர்மானிய துருப்புக்கள் ஒழுங்கை மீட்டெடுக்க அணிவகுத்துச் செல்ல, கலவரங்களைத் தூண்டிவிடுகிறார் என்று செக் ஜனாதிபதி பெனஸ் அஞ்சினார். இது நடந்தால், போர் வெடிக்கும் என்று பிரிட்டிஷ் பிரதமர் சேம்பர்லெனும் பிரெஞ்சு பிரதமர் டலாடியரும் அஞ்சினர். போரைத் தவிர்க்க அவர்கள் கிட்டத்தட்ட எந்த எல்லைக்கும் செல்லத் தீர்மானித்தனர், மேலும் ஹிட்லருக்கு சலுகைகளை வழங்க செக் மக்கள் மீது பெரும் அழுத்தம் கொடுத்தனர். ஹிட்லருடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த சேம்பர்லென்

இரண்டு முறை ஜெர்மனிக்கு பறந்தார், ஆனால் எந்த முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை.

1938 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற முனிச் மாநாடு

ஜெர்மனியின் மியூனிக் நகரில் நடைபெற்ற ஒரு மாநாட்டில், செக்கோஸ்லோவாக்கியா இல்லாமல் ஐரோப்பாவின் முக்கிய சக்திகளிடையே ஒரு ஒப்பந்தம் பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்பட்டது . இந்த ஒப்பந்தத்தில் ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து மற்றும் இத்தாலி ஆகியவை கையெழுத்திட்டன. அடால்ஃப் ஹிட்லர் முன்வைத்த பிராந்திய கோரிக்கைகளை எதிர்கொண்டு சுடெட்டன்லாந்தின் எதிர்காலம் குறித்து விவாதிப்பதே மியூனிக் மாநாட்டின் முக்கிய நோக்கமாகும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இது நாஜி ஜெர்மனி செக்கோஸ்லோவாக்கியாவின் சுடெட்டன்லாந்தை இணைக்க அனுமதித்த ஒரு ஒப்பந்தமாகும். சுடெட்டன்லாந்து செக்கோஸ்லோவாக்கியாவின் எல்லைகளில் உள்ள பகுதிகளைக் கொண்டிருந்தது, அவை முக்கியமாக இன ஜெர்மானியர்கள் வசிக்கின்றன. செக்கோஸ்லோவாக்கியாவின் எல்லைப் பாதுகாப்புகள் மற்றும் அதன் கரைகள் பெரும்பாலானவை அல்லது அங்கு அமைந்திருந்ததால், இந்தப் பகுதிகள் செக்கோஸ்லோவாக்கியாவின் மிகப்பெரிய மூலோபாய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. போர் தவிர்க்க முடியாதது என்று தோன்றியபோது, சேம்பர்லைன் மற்றும் டலாடியரை ஹிட்லர் 1938 செப்டம்பர் 29 அன்று முனிச்சில் கூடிய நான்கு சக்தி மாநாட்டிற்கு அழைத்தார். இங்கே ஜெர்மன் வெளியுறவு அலுவலகத்தால் உண்மையில் எழுதப்பட்ட ஒரு திட்டம்

பெனிட்டோ முசோலினியால் தயாரிக்கப்பட்டது, அது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. மாநாட்டில் வெளியிடப்பட்ட திட்டத்தின்படி, சுடெட்டன்லாந்து உடனடியாக ஜெர்மனியிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும், ஆனால் ஜெர்மனியும் மற்ற மூன்று சக்திகளும் செக்கோஸ்லோவாக்கியாவின் மீதமுள்ள பகுதிகள் அப்படியே இருக்கும் என்பதை உறுதி செய்ய வேண்டியிருந்தது. செக் மக்களோ அல்லது ரஷ்யர்களோ மாநாட்டிற்கு அழைக்கப்படவில்லை. லோகார்னோவில் உள்ள செக் எல்லைகளுக்கு பிரான்ஸ் உத்தரவாதம் அளித்திருந்தாலும், மியூனிக் முடிவை எதிர்த்தால், கிரேட் பிரிட்டன் அல்லது பிரான்சிடமிருந்து எந்த உதவியும் பெற மாட்டார்கள் என்று செக் மக்களிடம் கூறப்பட்டது. மாநாட்டிற்கு கூட அழைக்கப்படாத செக்கோஸ்லோவாக்கியா மாநிலம், ஐக்கிய இராச்சியம் மற்றும் பிரான்சின் இந்த செயலால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டதாக உணர்ந்தது, மேலும் செக் மக்களும் ஸ்லோவாக்கியர்களும் மியூனிக் ஒப்பந்தத்தை 'முனிச் டிக்டேட்' என்று அழைத்தனர். சில நேரங்களில், செக்கோஸ்லோவாக்கியா பிரான்ஸ் மற்றும் ஐக்கிய இராச்சியத்துடன் கொண்டிருந்த இராணுவ கூட்டணி மதிக்கப்படாததால், மியூனிக் துரோகம் என்ற சொற்றொடர் பயன்படுத்தப்படுகிறது . நாஜிகளுடன் மட்டும் போராடுவதன் நம்பிக்கையற்ற தன்மையை உணர்ந்த செக்கோஸ்லோவாக் அரசாங்கம், ஒப்பந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விதிகளுக்குக் கீழ்ப்படிய தயக்கத்துடன் ஒப்புக்கொண்டது. சுய-அறிவுறுத்தல் பொருள் 167 இரண்டாம் உலகப் போர் மற்றும் போருக்குப் பிந்தைய இயக்கங்களின் படி

குடியேற்றம், அக்டோபர் 10, 1938 முதல் ஜெர்மனி சுடெட்டன்லாந்தை வாங்கியது, மேலும் ஹிட்லர் மேற்கொண்டு செல்ல ஒப்புக்கொள்ளும் வரை செக்கோஸ்லோவாக்கியாவின் மற்ற பகுதிகளின் மீதும் உண்மையான கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தது . செப்டம்பர் 30 அன்று சிறிது ஓய்வுக்குப் பிறகு, சேம்பர்லெய்ன் ஹிட்லரிடம் சென்று ஐக்கிய இராச்சியத்திற்கும் ஜெர்மனிக்கும் இடையே ஒரு சமாதான ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடுமாறு கேட்டார். இது ஹிட்லருக்கு விளக்கப்பட்ட பிறகு, அவர் மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக்கொண்டார். சேம்பர்லெய்ன் பிரிட்டனுக்குத் திரும்பியபோது, போர் தவிர்க்கப்பட்டதாக நினைத்த பொதுமக்களால் அவருக்கு மகிழ்ச்சியான மற்றும் மகிழ்ச்சியான வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. சேம்பர்லெய்ன், 'நமது காலத்திற்கு அமைதி என்று நான் நம்புகிறேன்' என்று குறிப்பிட்டார். பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சு, நாஜி இராணுவம் மற்றும் ஜெர்மன் ராஜதந்திரத் தலைமை மகிழ்ச்சியடைந்தாலும், ஹிட்லர் கோபமடைந்தார். தனது இராஜதந்திரிகளும் தளபதிகளும் ஒரு முதலாளித்துவ அரசியல்வாதியைப் போல செயல்பட கட்டாயப்படுத்தப்பட்டதாக அவர் உணர்ந்தார். சேம்பர்லெய்னுடனான சந்திப்புக்குப் பிறகு அவர் ஆவேசமாகக் கத்தினார், 'பண்பாளர்களே, இது எனது முதல் சர்வதேச மாநாடு, இது எனது கடைசி மாநாடு என்று நான் உங்களுக்கு உறுதியளிக்க முடியும்' என்று கூறினார். இருப்பினும், பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்சைப் போல எல்லோரும் அவ்வளவு உற்சாகமாக இல்லை. சர்ச்சில் மியூனிச்சை 'முழுமையான மற்றும் குறைவற்ற தோல்வி' என்று அழைத்தார். அட்மிரால்டியின் முதல் பிரபு டிஃப்

கூப்பர், 'ஹிட்லரை ஒப்பந்தத்தை காப்பாற்ற நம்ப முடியாது' என்று கூறி அமைச்சரவையில் இருந்து ராஜினாமா செய்தார். பின்னர், அவர்கள் சொன்னது சரி என்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

செக்கோஸ்லோவாக்கியாவின் ஜெர்மன் ஆக்கிரமிப்பு, 1939

மியூனிக் ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக , செக்கோஸ்லோவாக்கியா அதன் கரைக தொழில்துறையில் 70 சதவீதத்தையும், கிட்டத்தட்ட அனைத்து கோட்டைகளையும் ஜெர்மனியிடம் இழந்ததால் முடங்கியது. ஸ்லோவாக்கியா அரை சுதந்திரத்தைக் கோரத் தொடங்கியது, மேலும் நாடு உடைந்து போகப் போவது போல் தோன்றியது. ஒழுங்கை மீட்டெடுக்க ஜெர்மனியிடம் உதவி கோருமாறு செக்கோஸ்லோவாக்கிய ஜனாதிபதி ஹாச்சாவை ஹிட்லர் அழுத்தம் கொடுத்தார் . இதன் விளைவாக, மார்ச் 1939 இல் ஜெர்மன் துருப்புக்கள் செக்கோஸ்லோவாக்கியாவின் மற்ற பகுதிகளை ஆக்கிரமித்தன. பிரிட்டனும் பிரான்சும் எதிர்ப்பு தெரிவித்தன, ஆனால் வழக்கம் போல் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. மியூனிச்சில் கொடுக்கப்பட்ட செக்கோஸ்லோவாக்கிய எல்லையின் உத்தரவாதம் பொருந்தாது, ஏனெனில் தொழில்நுட்ப ரீதியாக நாடு படையெடுக்கப்படவில்லை, மாறாக ஜெர்மன் துருப்புக்கள் அழைப்பின் பேரில் நுழைந்தன என்று சேம்பர்லைன் கூறினார். இருப்பினும், ஜெர்மன் நடவடிக்கை பெரும் விமர்சனத்தை ஏற்படுத்தியது. முதல் முறையாக கூட சமாதானப் பிரிவினரால் ஹிட்லர் தனது வாக்குறுதியை மீறி ஜெர்மனி அல்லாத பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றியதால் ஹிட்லர் செய்ததை நியாயப்படுத்த முடியவில்லை. செக்கோஸ்லோவாக்கியா கூட இது

மிகையாகச் செல்வதாக உணர்ந்து, அதற்காக அது தனது நிலைப்பாட்டைக் கடுமையாக்கியது. லிதுவேனியாவின் மெமல் துறைமுகத்தைக் கைப்பற்றிய பிறகு, ஹிட்லர் போலந்தின் மீது தனது கவனத்தைத் திருப்பினார்.

டான்சிக் திரும்ப வேண்டும் என்ற ஹிட்லரின் கோரிக்கை

டான்சிக் மற்றும் வெர்சாய்ஸில் உள்ள போலந்து வழித்தடத்தை இழந்ததில் ஜெர்மானியர் கோபமடைந்தனர், இப்போது செக்கோஸ்லோவாக்கியா பாதுகாப்பாக வழியிலிருந்து விலகிவிட்டதால், போலந்து நடுநிலைமை இனி தேவையில்லை. ஏப்ரல் 1939 இல், டான்சிக் திரும்பவும், கிழக்கு பிரஷ்யாவை ஜெர்மனியின் மற்ற பகுதிகளுடன் இணைக்கும் ஒரு சாலை மற்றும் ரயில் பாதையையும் ஹிட்லர் கோரினார். டான்சிக் முக்கியமாக ஜெர்மன் மொழி பேசுவராக இருந்ததால், இந்தக் கோரிக்கை நியாயமற்றது அல்ல. இருப்பினும், செக்கோஸ்லோவாக்கியாவைக் கைப்பற்றிய பிறகு, ஜெர்மனியின் கோரிக்கைகள் படையெடுப்பிற்கு முதற்கட்டம் மட்டுமே என்று போலந்து மக்கள் உறுதியாக நம்பினர். போலந்து சுதந்திரத்திற்கு அச்சுறுத்தல் ஏற்படும் எந்தவொரு நடவடிக்கையும் ஏற்பட்டால் உதவி செய்வதாக பிரிட்டிஷ் உறுதிமொழியால் ஏற்கனவே பலப்படுத்தப்பட்ட வெளியுறவு அமைச்சர் கர்னல் பெக், ஜெர்மன் கோரிக்கைகளை நிராகரித்து ஒரு மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள மறுத்துவிட்டார். டான்சிக்கை சரணடையச் செய்ய பிரிட்டிஷ் அழுத்தம் போலந்துகள் மீது எந்த தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. போலந்தை காப்பாற்றுவதற்கான ஒரே வழி ரஷ்யாவுடனான பிரிட்டிஷ் கூட்டணியின் மூலம்

நடந்திருக்கலாம், ஆனால் பிரிட்டிஷ் பதில் மெதுவாக இருந்தது, கூட்டணிக்கான பேச்சுவார்த்தைகளில் அவர்கள் தயங்கினார், இது ஹிட்லரை முதலில் அணுகி சோவியத் ஒன்றியத்துடன் ஆக்கிரமிப்பு அல்லாத ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட அனுமதித்தது. போலந்தை ஜெர்மனிக்கும் சோவியத் ஒன்றியத்திற்கும் இடையில் பிரிக்கவும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ரஷ்யாவின் நடுநிலைமையுடன், பிரிட்டனும் பிரான்சும் தலையிடும் அபாயத்தை எதிர்கொள்ள மாட்டார்கள் என்று ஹிட்லர் இப்போது உறுதியாக நம்பினார். பிரிட்டிஷ் போலந்திற்கு தங்கள் உத்தரவாதத்தை உறுதிப்படுத்தியபோது, ஹிட்லர் அதை ஒரு ஏமாற்று வேலையாக எடுத்துக் கொண்டார். போலந்துகள் இன்னும் பேச்சுவார்த்தை நடத்த மறுத்தபோது, செப்டம்பர் 1, 1939 அன்று முழு அளவிலான ஜெர்மன் படையெடுப்பு தொடங்கியது. இந்த சூழ்நிலையில் கூட பிரிட்டிஷ் பிரதமர் சேம்பர்லைன் சமாதானத்தை முழுமையாக கைவிடவில்லை, மேலும் ஜெர்மன் துருப்புக்கள் திரும்பப் பெறப்பட்டால், ஒரு மாநாட்டை நடத்தலாம் என்று பரிந்துரைத்தார், ஆனால் ஜெர்மனி இது குறித்து அமைதியாக இருக்க விரும்பியது. பாராளுமன்றத்திலும் நாட்டிலும் அவர் மீது அழுத்தம் அதிகரித்தபோதுதான் சேம்பர்லைன் ஜெர்மனிக்கு ஒரு இறுதி எச்சரிக்கையை அனுப்பினார். இது செப்டம்பர் 3 அன்று காலாவதியானபோது, பிரிட்டன் ஜெர்மனியுடன் போரை அறிவித்தது. விரைவில், பிரான்சும் போரை அறிவித்தது.

இரண்டாம் உலகப் போரின் காரணங்கள்

1939 இல் தொடங்கிய இரண்டாம் உலகப் போர் 6 ஆண்டுகள் நீடித்தது. ஐரோப்பாவின் முக்கிய சக்திகள் இந்தப் போரில் ஈடுபட்டன, உலகின் அனைத்து மூலைகளிலும் போர்கள் நடத்தப்பட்டன, மேலும் 'இது வரலாற்றில் மிகவும் பரவலான போராக இருந்தது, அதைத் தொடர்ந்து 100 மில்லியனுக்கும் அதிகமான மக்கள் இராணுவப் பயிற்சியில் ஈடுபட்டனர்'. மொத்தப் போரின் நிலையில், முக்கிய பங்கேற்பு நாடுகள் தங்கள் முழு பொருளாதார, தொழில்துறை மற்றும் அறிவியல் திறன்களையும் திறன்களையும் போர் முயற்சியின் சேவையில் வைத்தன, மேலும் இது பொதுமக்கள் மற்றும் இராணுவ வளங்களுக்கு இடையிலான வேறுபாட்டை அழித்துவிட்டது. இந்தப் போர் பொதுமக்களின் பெருமளவிலான மரணத்தை உள்ளடக்கிய பல குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வுகளால் குறிக்கப்பட்டது, இதில் ஹாலோகாஸ்ட் மற்றும் போரில் அணு ஆயுதங்களை மட்டுமே பயன்படுத்தியது ஆகியவை அடங்கும். இந்தப் போர் 50 மில்லியன் முதல் 70 மில்லியன் வரையிலான இறப்புகளுக்கு வழிவகுத்தது. இந்த இறப்புகள் காரணமாக, இரண்டாம் உலகப் போர் மனித வரலாற்றில் மிகவும் கொடிய மோதலாகக் கருதப்படுகிறது. இரண்டாம் உலகப் போர் வெடித்ததற்கான உடனடி காரணம் ஜெர்மனியின் போலந்து மீதான படையெடுப்பு என்றாலும், உண்மையான காரணங்கள் மிகவும் ஆழமானவை மற்றும் இயற்கையில் வேறுபட்டவை.

முதல் உலகப் போரில் வெற்றியாளர்களின் முட்டாள்தனங்கள்

இரண்டாம் உலகப் போரின் தோற்றம் முதல் உலகப் போரிலேயே அடங்கியிருந்தது. முதல் உலகப் போரின் முடிவில், பல சர்ச்சைகள் தீர்க்கப்படாமல் இருந்தன, அவை இன்னும்

தீர்க்கப்பட வேண்டியிருந்தன. ஜெர்மனி சரணடைந்தபோது, மற்ற நாடுகள் தங்கள் விவகாரங்களில் தலையிடுவதைப் பற்றி ஜெர்மானியர்கள் பெரும் வெறுப்பை உணர்ந்தனர். ஜெர்மனிக்கும் பிற நாடுகளுக்கும் இடையிலான வெறுப்பு மற்றும் பிளவு மிகப் பெரியதாக இருந்ததால், போரின் முடிவில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அமைதி ஒப்பந்தங்களில் பங்கேற்க ஜெர்மனி அழைக்கப்படவில்லை. ஜெர்மனியின் எதிர்காலத்தை குறிப்பாகக் கையாண்ட வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம், ஜெர்மானியர்களின் தரப்பில் விவாதத்திற்கு இடமளிக்கவில்லை. இதன் விளைவாக, 1930 களில் ஹிட்லர் ஆட்சிக்கு வந்தபோது அவர் சுரண்டப் போகும் இன வெறுப்பு என்று இழிவுபடுத்த முயன்றவர்கள் மீது ஜெர்மனி கசப்பாகவும் வெறுப்புடனும் இருந்தது. 'ஜெர்மனியின் தோல்விக்காக ஹிட்லர் மற்ற நாடுகளுக்கு எதிராக பழிவாங்கும் கொடியின் கீழ் நின்றார். முதல் உலகப் போரில் சரணடைந்த அரசாங்கத்தை அகற்றிவிட்டு, அதை தனது சொந்த அமைப்பான தேசிய சோசலிச ஜெர்மன் தொழிலாளர் கட்சியால் மாற்ற விரும்புவதாகக் கூறி, 1918 க்குப் பிறகு ஜெர்மனியைக் கைப்பற்றிய ஐரோப்பிய சக்திகளின் முழு கட்டுப்பாட்டையும் பெற விரும்புவதாகக் கூறி, அதிகாரத்திற்கான அவரது ஆசை நியாயப்படுத்தப்பட்டது. எனவே, 1939 இல் போர் அறிவிப்புக்கு வழிவகுத்த நிகழ்வுகளின் சங்கிலியில் முதலாமது என்பதால், இரண்டாம் உலகப் போருக்கு இதுவே முக்கிய காரணம் என்று முடிவு செய்வது நியாயமானது.

சமாதானப்படுத்தும் கொள்கையின் தோல்வி

சர்வாதிகார அரசுகளை நோக்கி கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் ஏற்றுக்கொண்ட சமாதானக் கொள்கையும் இரண்டாம் உலகப் போர் வெடிப்பதற்குப் பெருமளவில் பங்களித்தது. 1930களில், சமாதானக் கொள்கையின் பல முக்கிய பிரமுகர்களும், பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் இரண்டிலும் உள்ள அரசியல்வாதிகளும், வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தின் விதிமுறைகள் ஜெர்மனி மீது நியாயமற்ற கட்டுப்பாடுகளை விதித்துள்ளன என்பதையும், சர்வாதிகாரிகள் மனக்கசப்புக்கு உண்மையான காரணத்தைக் கொண்டிருப்பதையும் உணர்ந்தனர். ஹிட்லரின் நடவடிக்கைகள் புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாகவும் நியாயமானதாகவும் காணப்பட்டன. 1934 ஆம் ஆண்டில், ஜெர்மனி மீண்டும் ஆயுதம் ஏந்தத் தொடங்கியபோது, பல அரசியல்வாதிகள் ஜெர்மனி தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக மீண்டும் ஆயுதம் ஏந்த உரிமை உண்டு என்று உணர்ந்தனர் மற்றும் நம்பினர். ஒரு வலுவான ஜெர்மனி மேற்கத்திய நாடுகளுக்கு கம்யூனிசம் பரவுவதைத் தடுக்கும் என்றும் வாதிடப்பட்டது அல்லது பராமரிக்கப்பட்டது.

1936 ஆம் ஆண்டில், பிரான்ஸ் ரஷ்யாவுடன் ஒரு புதிய ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டதால், ஜெர்மனி பிரான்ஸ் மற்றும் ஜெர்மனி இரண்டிலிருந்தும் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகியுள்ளது என்றும், ரைன்லேண்டில் நிறுத்தப்பட்டுள்ள துருப்புக்களுக்கு பாதுகாப்பை வழங்குவது ஜெர்மனிக்கு முக்கியம் என்றும் ஹிட்லர் வாதிட்டார். பிரிட்டிஷ் உதவியின்றி ஜெர்மனியை எதிர்த்துப் போராட பிரான்ஸ் போதுமான வலிமையைக் கொண்டிருக்கவில்லை, மேலும் இந்த கட்டத்தில்

பிரிட்டன் போருக்குச் செல்ல விரும்பவில்லை. மேலும், ரைன்லேண்ட் ஜெர்மனியின் ஒரு பகுதியாக இருந்ததால், ஜெர்மன் துருப்புக்கள் அங்கு நிறுத்தப்படுவது நியாயமானது என்று பலர் நம்பினர். மே 1937 இல் சேம்பர்லெய்ன் பிரிட்டனின் பிரதமரானார். அவரைப் பொறுத்தவரை வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் ஜெர்மனியை மோசமாக நடத்தியது, மேலும் ஒப்பந்தத்துடன் தொடர்புடைய பல சிக்கல்கள் சரிசெய்யப்பட வேண்டும் என்று சேம்பர்லெய்ன் கூறினார். சேம்பர்லெய்னின் கூற்றுப்படி, ஹிட்லரின் கோரிக்கைகளுக்கு அடிபணிவது மற்றொரு போரைத் தடுக்கும். சேம்பர்லெய்னின் அரசாங்கத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இந்தக் கொள்கை சமாதானக் கொள்கை என்று அழைக்கப்பட்டது. சமாதானப்படுத்தலின் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க உதாரணம் செப்டம்பர் 1938 இல் ஏற்பட்ட மியூனிக் ஒப்பந்தம். மியூனிக் ஒப்பந்தம் ஜெர்மனி, பிரிட்டன், பிரான்ஸ் மற்றும் இத்தாலி தலைவர்களால் கையெழுத்தானது, மேலும் சுடெட்டன்லாந்து ஜெர்மனிக்குத் திரும்ப வழங்கப்படும் என்றும், ஜெர்மனி மேலும் எந்த பிராந்திய உரிமைகோரல்களையும் செய்யாது என்றும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. செக் அரசாங்கம் மாநாட்டிற்கு அழைக்கப்படவில்லை, மேலும் அது சுடெட்டன்லாந்து இழப்பை எதிர்த்தது. கூட்டணிகள் செய்யப்பட்ட பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் இரண்டும் தங்களைக் காட்டிக் கொடுத்ததாக அவர்கள் உணர்ந்தனர். ஆனால், மியூனிக் ஒப்பந்தம் பொதுவாக ஒரு வெற்றியாகவும், போரை விட பேச்சுவார்த்தை மூலம் அமைதியைப் பெறுவதற்கான சிறந்த வழியாகவும் பார்க்கப்பட்டது.

மார்ச் 1939 இல், ஹிட்லர் செக்கோஸ்லோவாக்கியாவின் மற்ற பகுதிகளை ஆக்கிரமித்தபோது, மியூனிக் ஒப்பந்தத்தின் விதிமுறைகள் ஹிட்லரால் மீறப்பட்டன. சமாதானக் கொள்கை பலனளிக்கவில்லை என்பது உணரப்பட்டாலும் , அவரது அறிக்கையின்படி, சேம்பர்லெய்ன் இன்னும் நாட்டை போருக்கு அழைத்துச் செல்ல விரும்பவில்லை, 'நமக்கு எதுவும் தெரியாத மக்களிடையே ஒரு தொலைதூர நாட்டில் ஏற்பட்ட சண்டைக்காக'. அதற்கு பதிலாக, ஹிட்லரால் போலந்து படையெடுக்கப்பட்டால் அதன் உதவிக்கு வருவதாக அவர் உத்தரவாதம் அளித்தார். இந்தக் கொள்கையை விமர்சிப்பவர்களின் கூற்றுப்படி, இந்தக் கொள்கை தவறான அனுமானங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது மற்றும் அச்சு நாடுகளின் வடிவமைப்புகள் தெளிவாகத் தெரிந்தவுடன் அகற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும். 1937 க்குப் பிறகு நாஜி ஜெர்மனியின் வடிவமைப்புகள் தெளிவாகத் தெரிந்தபோது இந்தக் கொள்கையைத் தொடர்ந்தது அல்லது தொடர்ந்தது ஒரு முட்டாள்தனம். இருப்பினும், சமாதானக் கொள்கையின் பாதுகாவலர்களின் கூற்றுப்படி, மேற்கத்திய சக்திகள் எதிர்பார்த்த போராட்டத்திற்குத் தங்களைத் தயார்படுத்திக் கொள்ள நேரம் பெறுவதற்காக போரை ஒத்திவைப்பது கொள்கை அவசியமானது மற்றும் முக்கியமானது. 1937 க்குப் பிறகு இந்தக் கொள்கையைப் படிப்பதன் மூலம், சேம்பர்லெய்ன் நேரத்தை ஒதுக்கி வைத்து, பாசிச சக்திக்கு எதிரான போராட்டத்திற்குத் தயாராவதற்கு மேற்கத்திய சக்திகளுக்கு மிகவும் தேவையான நேரத்தை வழங்கினார். இது சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி மேற்கத்திய

சக்திகளுக்கு இராணுவ வலிமையை அதிகரிக்க நேரம் கொடுத்தது. ஆனால், அதே நேரத்தில் ஜெர்மனியும் பிற அச்ச நாடுகளும் சும்மா இருக்கவில்லை. ஜெர்மனி தனது இராணுவத்தின் எண்ணிக்கையையும் பலத்தையும் ஒப்பீட்டளவில் மிகவும் பயனுள்ள முறையில் அதிகரிக்க முடிந்ததால், நேச நாடுகளை விட அச்ச நாடுகளுக்கு சாதகமாக நேரம் இருந்தது . சில வரலாற்றாசிரியர்களின் கூற்றுப்படி, 1938 இல் போர் தொடங்கியிருந்தால், ஜெர்மனி விரைவில் தோற்கடிக்கப்பட்டிருக்கும் என்பது கிட்டத்தட்ட உறுதியாக இருந்தது . கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகள் செயல்படாமல் இருந்ததால், ஜனநாயக நாடுகள் மிகவும் மோசமான அல்லது மோசமான சூழ்நிலையில் போருக்குச் செல்ல வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. இவ்வாறு, இரண்டாம் உலகப் போர் வெற்றியாளர்களின் முட்டாள்தனங்கள், இத்தாலியில் பாசிசத்தின் எழுச்சி, ஜப்பானிய ஏகாதிபத்தியம், கூட்டுப் பாதுகாப்பின் சரிவு, ஆயுதக் குறைப்பு தோல்வி, சித்தாந்த மோதல் மற்றும் கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்சால் வற்புறுத்தப்பட்ட சமாதானக் கொள்கை ஆகியவற்றின் விளைவாகும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இரண்டாம் உலகப் போர் 'ஜெர்மனியால் தொடங்கப்பட்ட பழிவாங்கும் போர் மற்றும் நிச்சயமாக மிகப்பெரிய உலக வல்லரசாக மாறுவதற்கான ஜெர்மனியின் வளர்ந்து வரும் லட்சியம்' ஆகும். 1937 ஆம் ஆண்டில், ஜப்பான் ஏற்கனவே சீனக் குடியரசுடன் போரில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், இரண்டாம் உலகப் போர் பொதுவாக செப்டம்பர் 1, 1939 அன்று தொடங்கியதாகக் கூறப்படுகிறது, அப்போது ஜெர்மனி போலந்தை போர் அறிவிப்பு

இல்லாமல் ஆக்கிரமித்தது. கிரேட் பிரிட்டனும் பிரான்சும் செப்டம்பர் 3 அன்று ஜெர்மனி மீது போரை அறிவித்தன, அயர்லாந்து தவிர காமன்வெல்த் நாடுகளின் அனைத்து உறுப்பினர்களும் விரைவாக அதைப் பின்பற்றின.

ஐக்கிய நாடுகள் சபை – நோக்கங்கள் மற்றும் நோக்கங்கள்

1945 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 24 ஆம் தேதி ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு (UNO) நிறுவப்பட்டது . இது நியூயார்க்கை தலைமையிடமாகக் கொண்ட உலகின் மிகப்பெரிய சர்வதேச அமைப்பாகும் .

ஐ.நா.வின் நோக்கங்கள்

- ❖ போர்களைத் தடுத்து, மோதல்களை அமைதியான முறையில் தீர்ப்பதன் மூலம் சர்வதேச அமைதியையும் பாதுகாப்பையும் பேணுதல் .
- ❖ சம உரிமைகள் மற்றும் சுயநிர்ணய உரிமையை மதிப்பதன் அடிப்படையில் நாடுகளுக்கு இடையே நட்புறவை மேம்படுத்துதல் .
- ❖ பொருளாதார, சமூக, கலாச்சார மற்றும் மனிதாபிமான பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதில் சர்வதேச ஒத்துழைப்பை அடைதல் .
- ❖ இனம், மதம், பாலினம் அல்லது மொழி வேறுபாடின்றி அனைத்து மக்களுக்கும் மனித உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படை சுதந்திரங்களைப் பாதுகாக்க .

- ❖ நாடுகளின் செயல்களை ஒத்திசைப்பதற்கான மையமாகச் செயல்படுதல் , பொதுவான இலக்குகளுக்காக நாடுகள் ஒன்றிணைந்து செயல்பட உதவுதல்.

ஐ.நா.வின் நோக்கங்கள்

- ❖ பேச்சுவார்த்தை, மத்தியஸ்தம், நடுவர் மன்றம் மற்றும் தீர்ப்பு மூலம் தகராறுகளுக்கு அமைதியான தீர்வு .
- ❖ கூட்டுப் பாதுகாப்பு: போர்களைத் தடுக்க ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கு எதிராக கூட்டு நடவடிக்கை எடுப்பது.
- ❖ ஆயுதக் குறைப்பு: ஆயுதக் குறைப்பை ஊக்குவித்தல் மற்றும் அணு பரவலைத் தடுத்தல்.
- ❖ பொருளாதார மேம்பாடு: உதவி, வர்த்தகம் மற்றும் நிதி உதவி மூலம் வளரும் நாடுகளை ஆதரித்தல்.
- ❖ சமூக முன்னேற்றம்: கல்வி, சுகாதாரம், தொழிலாளர் நிலைமைகள் மற்றும் வாழ்க்கைத் தரங்களை மேம்படுத்துதல்.
- ❖ மனிதாபிமான உதவி: இயற்கை பேரழிவுகள், அகதிகள் நெருக்கடிகள் மற்றும் பஞ்சத்தின் போது உதவி வழங்குதல்.
- ❖ சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு: காலநிலை மாற்றத்தை எதிர்கொள்வது மற்றும் நிலையான வளர்ச்சியை ஊக்குவித்தல்.

❖ **சர்வதேச சட்டத்தை மேம்படுத்துதல்:** நாடுகளின் நடத்தையை வழிநடத்தும் விதிகளை உருவாக்குதல் மற்றும் மதித்தல் .

ஐ.நா.வின் சிறப்பு நிறுவனங்கள்

சிறப்பு நிறுவனங்கள் என்பவை ஒப்பந்தங்கள் மூலம் ஐக்கிய நாடுகள் சபையுடன் இணைக்கப்பட்ட சுயாதீனமான சர்வதேச அமைப்புகளாகும் . அவை சுகாதாரம், கல்வி, தொழிலாளர் , பொருளாதாரம், விவசாயம் மற்றும் கலாச்சாரம் போன்ற குறிப்பிட்ட துறைகளில் செயல்படுகின்றன . அவை ECOSOC (பொருளாதார மற்றும் சமூக கவுன்சில்) மூலம் UNO உடன் தங்கள் பணிகளை ஒருங்கிணைக்கின்றன .

ஐ.நா.வின் முக்கிய சிறப்பு நிறுவனங்கள்

1. ILO – சர்வதேச தொழிலாளர் அமைப்பு (1919)

- வேலை நிலைமைகளை மேம்படுத்துகிறது.
- தொழிலாளர் உரிமைகள் மற்றும் சமூக நீதியை ஊக்குவிக்கிறது .

2. FAO – உணவு மற்றும் வேளாண்மை அமைப்பு (1945)

- பசியைப் போக்க வேலை செய்கிறது.
- விவசாயம், வனவியல் மற்றும் உணவு உற்பத்தியை மேம்படுத்துகிறது.

3. WHO – உலக சுகாதார அமைப்பு (1948)

- சர்வதேச பொது சுகாதாரத்திற்கு பொறுப்பு.
- நோய்களைக் கட்டுப்படுத்துகிறது மற்றும் உலகளாவிய சுகாதாரத் தரங்களை ஊக்குவிக்கிறது.

4. யுனெஸ்கோ – ஐக்கிய நாடுகளின் கல்வி, அறிவியல் மற்றும் கலாச்சார அமைப்பு (1945)

- கல்வி, அறிவியல், கலாச்சாரம் மற்றும் தகவல்தொடர்பை ஊக்குவிக்கிறது.
- உலக பாரம்பரிய தளங்களைப் பாதுகாக்கிறது.

5. சர்வதேச நாணய நிதியம் – சர்வதேச நாணய நிதியம் (1944)

- உலகளாவிய நிதி ஸ்திரத்தன்மையை உறுதி செய்கிறது.
- பொருளாதார நெருக்கடிகளை எதிர்கொள்ளும் நாடுகளுக்கு கடன்களை வழங்குகிறது.

6. உலக வங்கி குழு (IBRD & IDA) (1944)

- வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கு நீண்டகால கடன்களை வழங்குகிறது.
- வறுமையைக் குறைக்கப் பாடுபடுகிறது.

7. ICAO – சர்வதேச சிவில் விமானப் போக்குவரத்து அமைப்பு (1944)

- உலகளாவிய விமானப் பாதுகாப்பு மற்றும் தரநிலைகளை அமைக்கிறது.
- விமானப் போக்குவரத்தை ஒழுங்குபடுத்துகிறது.

8. ITU – சர்வதேச தொலைத்தொடர்பு ஒன்றியம் (1865)

- உலகளாவிய தொலைத்தொடர்பு நெட் வொர்க்குகள் மற்றும் தரநிலைகளை நிர்வகிக்கிறது.
- ரேடியோ அதிர்வெண்களை ஒதுக்குகிறது.

9. WMO – உலக வானிலை அமைப்பு (1950)

- வானிலை, காலநிலை மற்றும் நீர் வளங்களைக் கையாள்கிறது.
- உலகளாவிய முன்னறிவிப்புகள் மற்றும் பேரிடர் எச்சரிக்கைகளை வழங்குகிறது.

10. UPU – யுனிவர்சல் போஸ்டல் யூனியன் (1874)

- சர்வதேச அஞ்சல் சேவைகளை சீராக உறுதி செய்கிறது.
- சர்வதேச அஞ்சல் பரிமாற்றத்தை தரப்படுத்துகிறது.

11. IFAD – வேளாண் மேம்பாட்டுக்கான சர்வதேச நிதியம் (1977)

- கிராமப்புற வறுமையைக் குறைக்கிறது.
- விவசாயம் மற்றும் கிராமப்புற வளர்ச்சியை ஆதரிக்கிறது.

12. UNIDO – ஐக்கிய நாடுகளின் தொழில்துறை மேம்பாட்டு அமைப்பு (1966)

- வளரும் நாடுகளில் தொழில்துறை வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கிறது.

13. IAEA – சர்வதேச அணுசக்தி நிறுவனம் (1957)

- அணுசக்தியை அமைதியான முறையில் பயன்படுத்துவதை ஊக்குவிக்கிறது.
- அணு ஆயுதப் பெருக்கத்தைத் தடுக்கிறது.

14. உலக வணிக அமைப்பு (ஐ.நா.வுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது, ஆனால் முறையாக ஒரு சிறப்பு நிறுவனம் அல்ல)

- உலகளாவிய வர்த்தக விதிகளைக் கையாள்கிறது.

பனிப்போர்

பனிப்போர் என்றால் என்ன?

பனிப்போர் என்பது சோவியத் யூனியன் மற்றும் அதன் துணை நாடுகள் (கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள்), மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு அமெரிக்கா மற்றும் அதன் நட்பு நாடுகள் (மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள்) இடையே புவிசார் அரசியல் பதற்றத்தின் ஒரு காலமாகும் (1945–1991). வது 1/8 இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு, உலகம் இரண்டு வல்லரசுகளால் ஆதிக்கம் செலுத்தும் இரண்டு சக்தி முகாம்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது, அதாவது சோவியத் யூனியன் மற்றும் அமெரிக்கா. இரண்டு வல்லரசுகளும் முதன்மையாக முதலாளித்துவ அமெரிக்காவிற்கும் கம்யூனிச சோவியத் யூனியனுக்கும்

இடையிலான ஒரு கருத்தியல் போரில் ஈடுபட்டன. இரு தரப்பினருக்கும் இடையே நேரடியாக பெரிய அளவிலான சண்டை இல்லாததால் "குளிர்" என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

குறிப்பு: பனிப்போர் என்பது அமெரிக்கா தலைமையிலான நேச நாடுகளுக்கும் (இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் போன்றவை) சோவியத் யூனியனுக்கும் இடையே நடந்தது. சோவியத் யூனியன் சோவியத் யூனியன், அதிகாரப்பூர்வமாக சோவியத் சோசலிச குடியரசுகளின் ஒன்றியம் (USSR) என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது 1922 இல் நிறுவப்பட்ட உலகின் முதல் கம்யூனிஸ்ட் நாடாகும்.

உலகப் போரின் போது பனிப்போருக்கான காரணங்கள் நேச நாடுகளும் (அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து மற்றும் பிரான்ஸ்) சோவியத் யூனியனும் அச்ச நாடுகளுக்கு (நாஜி ஜெர்மனி, ஜப்பான், ஆஸ்திரியா) எதிராக இணைந்து போராடின. இருப்பினும், இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு இந்தப் போர்க்கால கூட்டணி பல காரணிகளால் செயல்பட முடியவில்லை.

போட்ஸ்டாம் மாநாடு 1945 ஆம் ஆண்டு பெர்லினில் அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து மற்றும் சோவியத் யூனியன் இடையே போட்ஸ்டாம் மாநாடு நடைபெற்றது , இதில் தோற்கடிக்கப்பட்ட ஜெர்மனியின் உடனடி நிர்வாகம். போலந்தின் எல்லையை வரையறுத்தல். ஆஸ்திரியாவின் ஆக்கிரமிப்பு. கிழக்கு ஐரோப்பாவில் சோவியத் யூனியனின் பங்கு. சோவியத் யூனியன் போலந்தின் ஒரு பகுதியை (சோவியத் யூனியனின் எல்லையை

ஒட்டிய) ஒரு இடையக மண்டலமாக பராமரிக்க விரும்பியது. இருப்பினும், அமெரிக்காவும் இங்கிலாந்தும் இந்தக் கோரிக்கையை ஏற்கவில்லை. மேலும், ஜப்பான் மீது வீசப்பட்ட அணுகுண்டின் சரியான தன்மை குறித்து அமெரிக்கா சோவியத் யூனியனுக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. இது மேற்கத்திய நாடுகளின் நோக்கங்கள் குறித்து சோவியத் யூனியனில் சந்தேகத்தை உருவாக்கியது, கூட்டணியை எரிச்சலூட்டியது. இது சோவியத் தலைமைக்குள் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது.

ட்ரூமனின் கோட்பாடு

1947 அன்று அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஹாரி எஸ். ட்ரூமனால் அறிவிக்கப்பட்டது . 2/8 ட்ரூமன் கோட்பாடு என்பது சோவியத் யூனியனின் கம்யூனிச மற்றும் ஏகாதிபத்திய முயற்சிகளைத் தடுப்பதற்கான ஒரு அமெரிக்க கொள்கையாகும், இது பிற நாடுகளுக்கு பொருளாதார உதவி வழங்குவது போன்ற பல்வேறு வழிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. உதாரணமாக, கிரீஸ் மற்றும் துருக்கியின் பொருளாதாரங்கள் மற்றும் இராணுவங்களை ஆதரிக்க அமெரிக்கா நிதி உதவியைப் பெற்றது. இந்தக் கோட்பாட்டின் அறிவிப்பு பனிப்போரின் அதிகாரப்பூர்வ அறிவிப்பைக் குறித்தது என்று வரலாற்றாசிரியர்கள் நம்புகின்றனர். இரும்புத்திரை இரும்புத்திரை என்பது இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு சோவியத் யூனியனால் தன்னையும் அதன் சார்ந்த கிழக்கு மற்றும் மத்திய ஐரோப்பிய நட்பு நாடுகளையும் மேற்கு மற்றும் பிற கம்யூனிசமற்ற பகுதிகளுடனான வெளிப்படையான தொடர்பிலிருந்து

மூடுவதற்கு எழுப்பப்பட்ட அரசியல், இராணுவ மற்றும் சித்தாந்தத் தடையாகும். இரும்புத்திரையின் கிழக்குப் பக்கத்தில் சோவியத் யூனியனுடன் இணைக்கப்பட்ட அல்லது செல்வாக்கு செலுத்திய நாடுகள் இருந்தன, அதே நேரத்தில் மேற்குப் பக்கத்தில் அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து அல்லது பெயரளவில் நடுநிலை வகித்த நாடுகள் இருந்தன.

பெர்லின் முற்றுகை 1948

சோவியத் யூனியனுக்கும் நேச நாடுகளுக்கும் இடையிலான பதற்றம் அதிகரித்ததால், சோவியத் யூனியன் 1948 இல் பெர்லின் முற்றுகையைப் பயன்படுத்தியது. பெர்லின் முற்றுகை என்பது நேச நாடுகள் பெர்லினின் தங்கள் பகுதிகளுக்கு பயணிக்கும் திறனைக் கட்டுப்படுத்த சோவியத் யூனியனால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு முயற்சியாகும்.

மேலும், ஆகஸ்ட் 13, 1961 அன்று, ஜெர்மன் ஜனநாயகக் குடியரசின் கம்யூனிஸ்ட் அரசாங்கம் கிழக்கு மற்றும் மேற்கு பெர்லினுக்கு இடையில் முள்வேலி மற்றும் கான்கிரீட் சுவரை (பெர்லின் சுவர்) கட்டத் தொடங்கியது. இது முதன்மையாக கிழக்கு பெர்லினில் இருந்து மேற்கு பெர்லினுக்கு பெருமளவிலான குடியேற்றத்தைத் தடுக்கும் நோக்கத்திற்கு உதவியது. சிறப்பு சூழ்நிலைகளைத் தவிர, கிழக்கு மற்றும் மேற்கு பெர்லினில் இருந்து பயணிகள் எல்லையைத் தாண்டி அரிதாகவே அனுமதிக்கப்பட்டனர். இந்த பெர்லின் சுவர் 1989 இல்

வீழ்ச்சியடையும் வரை பனிப்போரின் (அமெரிக்கா மற்றும் சோவியத் யூனியன்) அடையாளமாக செயல்பட்டது.

பெர்லின் சுவரின் வரலாறு

1945 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் உலகப் போரில் நேச நாடுகள் (அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ்) மற்றும் சோவியத் யூனியன் இணைந்து நாஜி ஜெர்மனியை தோற்கடித்தன. அதன் பிறகு, ஜெர்மனியின் பிரதேசங்களின் தலைவிதியை தீர்மானிக்க சோவியத் யூனியனுக்கும் நேச நாடுகளுக்கும் இடையே யால்டா மற்றும் போட்ஸ்டாம் மாநாடுகள் (1945) நடத்தப்பட்டன.

மாநாட்டில், ஜெர்மனி ரஷ்ய, அமெரிக்க, பிரிட்டிஷ் மற்றும் பிரெஞ்சு செல்வாக்கின் கீழ் மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட இருந்தது.

நாட்டின் கிழக்குப் பகுதி சோவியத் யூனியனுக்கும், மேற்குப் பகுதி அமெரிக்கா, கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்சுக்கும் சென்றது. தலைநகராக பெர்லினும் இதேபோல் பிரிக்கப்பட இருந்தது. இருப்பினும், பெர்லின் ரஷ்ய மண்டலத்தின் நடுவில் இருந்தது.

மூன்று நேச நாடுகள் இணைந்த மண்டலங்கள் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு ஜெர்மனி கூட்டாட்சி குடியரசு (FRG) அல்லது மேற்கு ஜெர்மனியாக மாறியது, அதே நேரத்தில் முன்னாள் சோவியத் ஆக்கிரமிப்பு மண்டலம் ஜெர்மன் ஜனநாயக குடியரசு (GDR) அல்லது கிழக்கு ஜெர்மனியாக மாறியது.

மேற்கு பெர்லின் கம்யூனிஸ்ட் கிழக்கு ஜெர்மனிக்குள் ஒரு தீவாக மாறியதால், பெர்லினின் பிரிவு சோவியத் ஒன்றியத்திற்கும் நேச நாடுகளுக்கும் இடையிலான முக்கிய மோதலாக இருந்தது.

மார்ஷல் திட்டம் vs தி கோமின்ஃபார்ம்

மார்ஷல் திட்டம் 1947 ஆம் ஆண்டில், அமெரிக்க வெளியுறவுத்துறை செயலாளர் ஜார்ஜ் மார்ஷல், ஐரோப்பிய மீட்பு திட்டத்தை (ERP) அறிமுகப்படுத்தினார், இது தேவைப்படும் இடங்களில் பொருளாதார மற்றும் நிதி உதவியை வழங்கியது. ERP இன் நோக்கங்களில் ஒன்று ஐரோப்பாவின் பொருளாதார மீட்சியை ஊக்குவிப்பதாகும். இருப்பினும், இது ட்ரூமன் கோட்பாட்டின் பொருளாதார நீட்டிப்பாகும்.

தி கோமின்ஃபார்ம்

மார்ஷல் திட்டத்தின் முழு யோசனையையும் சோவியத் யூனியன் 'டாலர் ஏகாதிபத்தியம்' என்று கண்டித்தது. எனவே, மார்ஷல் திட்டத்திற்கு சோவியத் எதிர்வினையாக 1947 இல் காமின்ஃபார்ம் (கம்யூனிஸ்ட் தகவல் பணியகம்) தொடங்கப்பட்டது. இது முக்கியமாக கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளை ஒன்றிணைக்கும் ஒரு அமைப்பாகும்.

நேட்டோ (வடக்கு அட்லாண்டிக் ஒப்பந்த அமைப்பு)

பெர்லின் முற்றுகை மேற்கு நாடுகளின் இராணுவத் தயார்நிலையைக் காட்டியது மற்றும் திட்டவட்டமான தயாரிப்புகளைச் செய்ய அவர்களை பயமுறுத்தியது. எனவே, 1948

ஆம் ஆண்டில், முக்கியமாக மேற்கு ஐரோப்பாவின் நாடுகள் பிரஸ்ஸல்ஸ் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன, போர் ஏற்பட்டால் இராணுவ ஒத்துழைப்பை உறுதியளித்தன. பின்னர் பிரஸ்ஸல்ஸ் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தத்தில் அமெரிக்கா, கனடா, போர்ச்சுகல், டென்மார்க், ஐஸ்லாந்து, இத்தாலி மற்றும் நோர்வே ஆகியவை இணைந்தன. இது ஏப்ரல் 1949 இல் வடக்கு அட்லாண்டிக் ஒப்பந்த அமைப்பு (நேட்டோ) உருவாவதற்கு வழிவகுத்தது. நேட்டோ நாடுகள் அவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றின் மீதான தாக்குதலை அவர்கள் அனைவரின் மீதான தாக்குதலாகக் கருதி, தங்கள் பாதுகாப்புப் படைகளை ஒரு கூட்டுக் கட்டளையின் கீழ் வைக்க ஒப்புக்கொண்டன.

வார்சா ஒப்பந்தம்

வார்சா ஒப்பந்தம் (1955) கையெழுத்தானது. இந்த ஒப்பந்தம் ஒரு பரஸ்பர பாதுகாப்பு ஒப்பந்தமாகும், இது மேற்கு ஜெர்மனி நேட்டோவில் உறுப்பினராக இருப்பதற்கு எதிரான எதிர்வினையாக மேற்கத்திய நாடுகள் கருதின.

விண்வெளிப் பந்தயம்

பனிப்போர் போட்டிக்கான மற்றொரு வியத்தகு களமாக விண்வெளி ஆய்வு செயல்பட்டது. 1957 ஆம் ஆண்டில், சோவியத் யூனியன் உலகின் முதல் செயற்கை செயற்கைக்கோள் மற்றும் பூமியின் சுற்றுப்பாதையில் வைக்கப்பட்ட முதல் மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட பொருளான ஸ்புட்னிக் I ஐ ஏவியது. 1958 ஆம் ஆண்டில், அமெரிக்கா

எக்ஸ்ப்ளோரர் | என்ற அதன் சொந்த செயற்கைக்கோளை ஏவியது. இருப்பினும், இந்த விண்வெளிப் பந்தயத்தில் அமெரிக்கா வெற்றி பெற்றது, அது 1969 ஆம் ஆண்டில் சந்திரனின் மேற்பரப்பில் முதல் மனிதனை (நீல் ஆம்ஸ்ட்ராங்) வெற்றிகரமாக தரையிறக்கியபோது.

ஆயுதப் பந்தயம்

அமெரிக்காவின் கட்டுப்பாட்டு உத்தி, அமெரிக்காவில் முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு ஆயுதக் குவிப்புக்கு காரணத்தை வழங்கியது, இதற்கு சோவியத் யூனியனும் பிரதிபலனாக இருந்தது. அணு ஆயுதங்களின் வளர்ச்சி மிகப்பெரிய அளவில் நடந்தது, உலகம் அணு ஆயுத யுகத்திற்குள் நுழைந்தது.

கியூபா ஏவுகணை நெருக்கடி, 1962

1961 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்கா கியூபாவுடனான தனது இராஜதந்திர உறவுகளை முறித்துக் கொண்டதால் கியூபா பனிப்போரில் ஈடுபட்டது, மேலும் சோவியத் யூனியன் கியூபாவிற்கு தனது பொருளாதார உதவியை அதிகரித்தது. 1961 ஆம் ஆண்டு, கியூபாவின் மீது பன்றிகள் விரிகுடா படையெடுப்பை அமெரிக்கா திட்டமிட்டது, சோவியத் யூனியனால் ஆதரிக்கப்பட்ட கியூப அரசின் தலைவரை (ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ) கவிழ்க்கும் நோக்கத்துடன். இருப்பினும், அந்த நடவடிக்கை தோல்வியடைந்தது. பின்னர் பிடல் காஸ்ட்ரோ இராணுவ உதவிக்காக சோவியத் யூனியனிடம் முறையிட்டார், அதற்கு

சோவியத் யூனியன் அமெரிக்காவை இலக்காகக் கொண்டு கியூபாவில் அணு ஏவுகணை ஏவுகணைகளை அமைக்க முடிவு செய்தது . 6/8 கியூப ஏவுகணை நெருக்கடி, இரண்டு வல்லரசுகளை அணு ஆயுதப் போரின் விளிம்பில் கொண்டு வந்தது. இருப்பினும், நெருக்கடி ராஜதந்திர ரீதியாகத் தவிர்க்கப்பட்டது.

பனிப்போரின் முடிவு

1991 ஆம் ஆண்டில், சோவியத் யூனியன் பல காரணிகளால் சரிந்தது, இது பனிப்போரின் முடிவைக் குறித்தது, ஏனெனில் வல்லரசுகளில் ஒன்று பலவீனமடைந்தது.

சோவியத் ஒன்றியத்தின் சரிவுக்கான காரணங்கள்

இராணுவ காரணங்கள்

விண்வெளிப் போட்டியும் ஆயுதப் போட்டியும் சோவியத் ஒன்றியத்தின் இராணுவத் தேவைகளுக்கான வளங்களில் கணிசமான பகுதியைக் குறைத்தன.

மிகைல் கோர்பச்சேவின் கொள்கைகள்

நலிவடைந்த	சோவியத்	பொருளாதாரத்தைத்
தொடங்குவதற்காக,	கோர்பச்சேவ்	கிளாஸ்னோஸ்ட்
("வெளிப்படைத்தன்மை")	மற்றும்	பெரெஸ்ட்ரோயிகா
("மறுசீரமைப்பு") கொள்கைகளை நிறுவினார்.		

அரசியல் நிலப்பரப்பை தாராளமயமாக்குவதே கிளாஸ்கோஸ்ட்டின் நோக்கமாகும். அரசாங்கத்தால் நடத்தப்படும் தொழில்களுக்குப் பதிலாக அரை சுதந்திர சந்தைக் கொள்கைகளை அறிமுகப்படுத்த பெரெஸ்ட் ரோயிகா நோக்கமாகக் கொண்டது.

இது பல்வேறு அமைச்சகங்களிலிருந்து அதிக சுயாதீனமான நடவடிக்கைகளை அனுமதித்தது மற்றும் பல சந்தை போன்ற சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்தியது.

கம்யூனிச சிந்தனையில் மறுமலர்ச்சியைத் தூண்டுவதற்குப் பதிலாக, இந்தப் படிகள் முழு சோவியத் எந்திரத்தின் மீதான விமர்சனத்திற்கு வழிவகுத்தன. அரசு ஊடகங்கள் மற்றும் பொதுத் துறைகள் இரண்டின் மீதும் கட்டுப்பாட்டை இழந்தது, மேலும் ஜனநாயக சீர்திருத்த இயக்கங்கள் சோவியத் யூனியன் முழுவதும் வேகமெடுத்தன.

மேலும், பொருளாதார வீழ்ச்சி, வறுமை, வேலையின்மை போன்றவற்றால் பொதுமக்களிடையே ஏமாற்றம் அதிகரித்து வந்தது. இது சோவியத் யூனியனின் மக்களை மேற்கத்திய சித்தாந்தம் மற்றும் வாழ்க்கை முறையின் மீது ஈர்க்கச் செய்தது.

சோவியத் ஒன்றியத்தின் பொருளாதார மற்றும் இராணுவ வளங்களை வடிகட்டியதால், சோவியத் ஒன்றியத்தின் உடைவுக்கு சோவியத்-ஆப்கான் (1979-89) மற்றொரு முக்கிய காரணியாக இருந்தது .

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. இரண்டாம் உலகப் போரின் முக்கிய காரணங்களை விளக்குங்கள். லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸின் தோல்விகள் அதற்கு எவ்வாறு பங்களித்தன?
2. இரண்டாம் உலகப் போரின் போக்கை முக்கிய அரங்குகள் (ஐரோப்பா, ஆப்பிரிக்கா மற்றும் ஆசியா) மற்றும் முக்கியமான திருப்புமுனைகளைக் குறிப்பிட்டு விவரிக்கவும்.
3. ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் (UNO) நோக்கங்கள் மற்றும் நோக்கங்களைப் பற்றி விவாதிக்கவும். ஐக்கிய நாடுகள் சபை லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸிலிருந்து எவ்வாறு வேறுபடுகிறது?
4. சர்வதேச அமைதி மற்றும் வளர்ச்சியை மேம்படுத்துவதில் UNO இன் சிறப்பு நிறுவனங்களின் (WHO, UNESCO, UNICEF, ILO போன்றவை) பங்கை மதிப்பிடுங்கள்.
5. இரண்டாம் உலகப் போரின் முக்கிய விளைவுகள் என்ன? போருக்குப் பிந்தைய குடியேற்றங்கள் எவ்வாறு பனிப்போரின் தொடக்கத்திற்கு வழிவகுத்தன என்பதை விளக்குங்கள்.

அலகு III

காலனித்துவ எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் - ஆசிய மற்றும் ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் காலனித்துவ நீக்க செயல்முறை - இந்தோனேசியா - இந்தோ-சீனா - பிலிப்பைன்ஸ் - மேற்கு ஆசியா & ஆப்பிரிக்கா.

நோக்கங்கள்

- ❖ ஆசியா மற்றும் ஆப்பிரிக்காவில் காலனித்துவ எதிர்ப்புப் போராட்டங்களின் காரணங்களையும் தன்மையையும் புரிந்துகொள்வது.
- ❖ இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய காலனித்துவ நீக்கச் செயல்முறையை பகுப்பாய்வு செய்வது.

காலனித்துவ நீக்கம், பொருள், வகைகள், மாதிரிகள், நோக்கம்

உலகப் போருக்குப் பிறகு, ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா மற்றும் அமெரிக்கா முழுவதும் பல்வேறு மாதிரிகள் மற்றும் வகைகளுடன் காலனித்துவ நீக்கம் தொடங்கியது . பிரெஞ்சு மற்றும் பிரிட்டிஷ் தங்கள் காலனிகளை விடுவிப்பதற்கு வெவ்வேறு அணுகுமுறைகளை எடுத்தன. காலனித்துவ நீக்கம் என்பது ஒரு காலனி அல்லது ஒரு வெளிநாட்டு சக்தியின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார கட்டுப்பாட்டின் கீழ் முன்னர் இருந்த ஒரு பகுதி சுதந்திரம் மற்றும் இறையாண்மையைப்

பெறும் செயல்முறையைக் குறிக்கிறது. இது காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து விலகி சுயராஜ்யம் மற்றும் சுயநிர்ணய உரிமையை மீட்டெடுப்பதை உள்ளடக்கியது.

20 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், குறிப்பாக இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு, காலனித்துவ எதிர்ப்பு இயக்கங்களும் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டங்களும் மிகவும் பரவலாக மாறியபோது, காலனித்துவ நீக்கம் வேகம் பெற்றது....

காலனித்துவ நீக்க செயல்முறை எப்போது தொடங்கியது?

போர்களுக்கு இடையிலான காலகட்டத்தில் (1919–1939), மூன்றாம் உலக மக்களை காலனித்துவப்படுத்தவும் ஒடுக்கவும் காலனித்துவவாதியின் உரிமையை காலனித்துவ நாடுகள் கேள்விக்குள்ளாக்கின. இரண்டாம் உலகப் போர் முடிந்து ஐக்கிய நாடுகள் சபை நிறுவப்பட்ட பிறகுதான், பல ஆசிய, ஆப்பிரிக்க மற்றும் பசிபிக் நாடுகள் இறையாண்மை கொண்ட சுதந்திர நாடுகளாக உருவெடுத்தபோது காலனித்துவ நீக்க செயல்முறை தொடங்கியது.

காலனித்துவ நீக்கம் என்றால் என்ன ?

இந்த சொல் இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய ஆண்டுகளைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகிறது, அப்போது அரசியல் எழுச்சிகள் ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா மற்றும் பசிபிக் முழுவதும் கிட்டத்தட்ட நூறு புதிய தேசிய அரசுகளை நிறுவ வழிவகுத்தன. காலனித்துவ நீக்கம் என்பது நேரடி அரசியல்

கட்டுப்பாட்டை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதை விட அதிகமாக உள்ளடக்கியது; இது அனைத்து வகையான காலனித்துவத்தையும் முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதையும் குறிக்கிறது.

காலனித்துவ நீக்கத்தின் வகைகள்

காலனித்துவ நீக்கத்தில் நான்கு வகைகள் பரவலாக உள்ளன :

- ❖ கனடா மற்றும் ஆஸ்திரேலியாவில் நடந்தது போல் வெள்ளையர் குடியேற்றக் காலனிகளுக்கு சுயராஜ்யம்.
- ❖ இந்தியாவைப் போலவே சுதந்திர ஆட்சியைத் தொடர்ந்து பேரரசுக்கு முறையான முடிவு.
- ❖ லத்தீன் அமெரிக்காவைப் போல, முறைசாரா பேரரசு அல்லது நவ-காலனித்துவத்தால் மாற்றப்பட்ட முறையான பேரரசு.
- ❖ ஏகாதிபத்திய எஜமானர்களின் வெறும் மாற்றம் - இந்தோ-சீனாவில் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தயக்கத்துடன் வெளியேறியபோது, அமெரிக்கா உள்ளே நுழைந்தது..

காலனித்துவ நீக்க மாதிரிகள்

- ❖ சுதந்திரம் அடைய வெவ்வேறு நாடுகள் பயன்படுத்தும் குறிப்பிட்ட முறைகள் ஒவ்வொரு நாட்டின் சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்து மாறுபடும்.
- ❖ அரசியலமைப்பு நடைமுறைகள் மற்றும் சீர்திருத்தங்கள் மூலம்: அரசியலமைப்பு

நடைமுறைகள் மற்றும் சீர்திருத்தங்கள் மூலம்
சுதந்திரம் பெற்ற காலனிகள் இருந்தன.

- ❖ உதாரணமாக இந்தியா , காணா மற்றும் கென்யா.
- ❖ ஆயுத விடுதலைப் போராட்டங்கள்: ஆயுதமேந்திய
விடுதலைப் போராட்டங்கள் மூலம் சுதந்திரம்
அடைந்த சில இருந்தன.
- ❖ உதாரணமாக அல்ஜீரியா , மொசாம்பிக் மற்றும்
ஜிம்பாப்வே
- ❖ லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் மற்றும் ஐக்கிய நாடுகள் சபை
போன்ற அமைப்புகளின் தலையீடு காரணமாக சிலர்
சுதந்திரம் அடைந்தனர் .
- ❖ உதாரணமாக இந்தோனேசியா , காங்கோ, நமீபியா.

காலனித்துவ நீக்க செயல்முறை

காலனித்துவ நீக்க செயல்முறை என்பது காலனித்துவ
பேரரசுகளை அகற்றி முன்னாள் காலனிகளுக்கு சுதந்திரம்
வழங்குவதைக் குறிக்கிறது. குறிப்பிட்ட செயல்முறை காலனிக்கு
காலனி மாறுபடும் அதே வேளையில், சில பொதுவான கூறுகள்
மற்றும் உத்திகள் இதில் அடங்கும். காலனித்துவ நீக்க
செயல்முறை சோவியத் யூனியனுக்கும் அமெரிக்காவிற்கும்
இடையிலான புதிய பனிப்போருடன் ஒத்துப்போனது. இது
பெரும்பாலும் வல்லரசு போட்டியால் பாதிக்கப்பட்டது மற்றும்
அந்தப் போட்டியின் பரிணாம வளர்ச்சியில் ஒரு திட்டவட்டமான
தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

உள்ளூர் மக்கள் தங்கள் கலாச்சார அடையாளம், பொருளாதார சுரண்டல் மற்றும் சுயராஜ்யத்திற்கான விருப்பம் குறித்து அதிக விழிப்புணர்வு பெற்றதால், பல காலனித்துவ பகுதிகளில் தேசியவாத உணர்வுகள் வளரத் தொடங்கின. இந்த இயக்கங்களைத் திரட்டுவதில் அறிவுஜீவிகள், அரசியல் தலைவர்கள் மற்றும் அடிமட்ட அமைப்புகள் முக்கிய பங்கு வகித்தன .

அரசியல் அணிதிரட்டல் : தேசியவாதத் தலைவர்களும் அமைப்புகளும் அரசியல் கட்சிகள், தொழிற்சங்கங்கள், மாணவர் அமைப்புகள் மற்றும் ஆயுதமேந்திய எதிர்ப்பு இயக்கங்கள் போன்ற பல்வேறு வழிகள் மூலம் உள்ளூர் மக்களிடையே ஆதரவைத் திரட்டினர் . அவர்கள் ஒரு பொதுவான தேசிய அடையாளத்தைச் சுற்றி மக்களை ஒன்றிணைக்கவும், காலனித்துவ ஆட்சிக்கு எதிரான தங்கள் குறைகளை வெளிப்படுத்தவும் முயன்றனர்.

எதிர்ப்பு மற்றும் எதிர்ப்புகள்: காலனித்துவ மக்கள் அமைதியான போராட்டங்கள், சிவில் ஒத்துழையாமை, வேலைநிறுத்தங்கள், புறக்கணிப்புகள் மற்றும் ஆர்ப்பாட்டங்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர். இந்த எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் காலனித்துவ அதிகாரத்தை சவால் செய்வதையும், அரசியல் உரிமைகளைக் கோருவதையும், காலனித்துவ ஆட்சியின் அநீதிகளை முன்னிலைப்படுத்துவதையும் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன.

சர்வதேச ஆதரவு: மாறிவரும் சர்வதேச இயக்கவியல் மற்றும் உலகளவில் காலனித்துவ எதிர்ப்பு உணர்வு எழுச்சி ஆகியவற்றால் காலனித்துவ நீக்க செயல்முறை பாதிக்கப்பட்டது. 1945 இல் நிறுவப்பட்ட ஐக்கிய நாடுகள் சபை, சுயநிர்ணயத்தை உள்க்குவிப்பதிலும் காலனித்துவத்தை கண்டிப்பதிலும் குறிப்பிடத்தக்க பங்கைக் கொண்டிருந்தது.

பேச்சுவார்த்தைகள் மற்றும் சீர்திருத்தங்கள்: சில சந்தர்ப்பங்களில், காலனித்துவ சக்திகள் சுதந்திரத்திற்கான வளர்ந்து வரும் கோரிக்கையை அங்கீகரித்து தேசியவாத தலைவர்களுடன் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடங்கின. வரையறுக்கப்பட்ட சுயராஜ்யம் அல்லது அதிகரித்த அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் போன்ற சீர்திருத்தங்களும் சலுகைகளும் சில நேரங்களில் வழங்கப்பட்டன.

சுதந்திரம் மற்றும் அதிகார பரிமாற்றம்: இறுதியில், காலனித்துவ சக்திகள் சுதந்திரத்தை வழங்க முடிவு செய்ய வேண்டியிருந்தது அல்லது நீண்டகால மோதல்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அதிகாரத்தை மாற்றும் செயல்முறை பேச்சுவார்த்தைகள், அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகள் மற்றும் புதிய அரசாங்கங்களை நிறுவுதல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. சுதந்திரத்தைத் தொடர்ந்து பெரும்பாலும் புதிய அரசியலமைப்புகள் வரைவு, தேசிய நிறுவனங்கள் உருவாக்கம் மற்றும் சுயராஜ்யத்திற்கு மாறுதல் ஆகியவை நடந்தன.

இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவிற்குப் பிறகு, ஏராளமான பகுதிகள் ஐரோப்பிய காலனித்துவ ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்தன. இருப்பினும், அடுத்த இரண்டு தசாப்தங்களில், பல ஆசிய மற்றும் ஆப்பிரிக்க காலனிகள் வெற்றிகரமாக சுதந்திரம் பெற்று, இறையாண்மை கொண்ட நாடுகளாக மாறின. இந்தப் புதிய சுதந்திரம் இருந்தபோதிலும், இந்த நாடுகள் வறுமை, வரையறுக்கப்பட்ட வளங்கள் மற்றும் நீண்டகால காலனித்துவ ஆட்சியின் நீடித்த விளைவுகள் போன்ற கணிசமான சவால்களை எதிர்கொண்டன, இது அவர்களின் பொருளாதார மற்றும் சமூக முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருந்தது....

ஆசியாவின் காலனித்துவ நீக்கம்

தென்கிழக்கு ஆசியாவின் காலனித்துவப்படுத்தப்பட்ட மக்கள், ஐரோப்பியர்கள் வெளியேற வேண்டும் என்றும், அவர்களின் சுதந்திர உரிமையை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்றும் கோருவதில் முன்னணியில் இருந்தனர்.

வரலாற்றுப் பின்னணி: ஆசியாவில் காலனித்துவ நீக்க செயல்முறை பல காரணிகளால் பாதிக்கப்பட்டது, அவற்றில் இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு காலனித்துவ சக்திகள் பலவீனமடைந்தது, தேசியவாத இயக்கங்களின் எழுச்சி மற்றும் காலனித்துவ எதிர்ப்பு சித்தாந்தங்களின் பரவல் ஆகியவை அடங்கும்.

இந்திய சுதந்திர இயக்கம்: மகாத்மா காந்தி மற்றும் ஜவஹர்லால் நேரு போன்ற பிரமுகர்கள் தலைமையிலான

இந்திய சுதந்திர இயக்கம் ஆசியா முழுவதும் தேசியவாத இயக்கங்களைத் தூண்டுவதிலும் அணிதிரட்டுவதிலும் முக்கிய பங்கு வகித்தது . 1947 இல் பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றது, சுயநிர்ணய உரிமையை நாடும் பிற ஆசிய நாடுகளுக்கு ஒரு ஊக்கியாக மாறியது.

தென்கிழக்கு ஆசியா: இந்தியாவுக்குப் பிறகு, இந்தோனேசியா 1949 இல் டச்சு காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து சுதந்திரம் பெற்றது, அதே நேரத்தில் வியட்நாம், லாவோஸ் மற்றும் கம்போடியா 1950கள் மற்றும் 1960களில் பிரெஞ்சு காலனித்துவ கட்டுப்பாட்டிலிருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொண்டன.

ஆப்பிரிக்காவின் காலனித்துவ நீக்கம்

காலனித்துவ நீக்கத்தை விட மிக நீண்ட செயல்முறையாகும் . இது பல நாடுகளின் சுதந்திரத்தை உள்ளடக்கியது, மேலும் இது பெரும்பாலும் வன்முறையுடன் சேர்ந்தது.

ஆப்பிரிக்காவில் காலனித்துவ நீக்கத்தின் மூன்று முக்கிய அலைகள் இருந்தன :

- ❖ முதலாவது: 1940களின் பிற்பகுதியிலும் 1950களின் முற்பகுதியிலும், காணா, நைஜீரியா மற்றும் கோல்ட் கோஸ்ட்டின் சுதந்திரத்துடன்.

- ❖ இரண்டாவது: 1950களின் நடுப்பகுதி மற்றும் 1960களின் முற்பகுதி, கென்யா, தான்சானியா மற்றும் சாம்பியாவின் சுதந்திரத்துடன்.
- ❖ மூன்றாவது: 1960களின் பிற்பகுதியிலும் 1970களின் முற்பகுதியிலும், மொசாம்பிக், அங்கோலா மற்றும் ஜிம்பாப்வே ஆகியவற்றின் சுதந்திரத்துடன்.

அமெரிக்காவின் காலனித்துவ நீக்கம்

அமெரிக்க புரட்சிகரப் போர்: 1775 மற்றும் 1783 க்கு இடையில் நடந்த அமெரிக்க புரட்சிகரப் போர், அமெரிக்காவின் காலனித்துவ நீக்கத்தில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வைக் குறித்தது.

லத்தீன் அமெரிக்க சுதந்திரப் போர்கள்: 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், லத்தீன் அமெரிக்கா முழுவதும் சுதந்திர இயக்கங்கள் பரவின. அமெரிக்க மற்றும் பிரெஞ்சு புரட்சிகளின் கொள்கைகளால் பாதிக்கப்பட்டது.

கனடிய கூட்டமைப்பு: கனடாவில் காலனித்துவ நீக்க செயல்முறை அமெரிக்காவின் பிற பகுதிகளிலிருந்து வேறுபட்டது. கனடாவின் பிரிட்டிஷ் காலனிகள் படிப்படியாக சுயாட்சியை அடைந்து 1867 இல் ஒரு கூட்டமைப்பை உருவாக்கின, இது கனடாவின் டொமினியன் உருவாக்கத்திற்கு வழிவகுத்தது. கனடா அதிகரித்து வரும் சுயாட்சியைப்

பெற்றாலும், 1982 இல் முழு சட்டப்பூர்வ சுதந்திரத்தைப் பெறும் வரை அது பிரிட்டிஷ் பேரரசின் ஒரு பகுதியாகவே இருந்தது.

இந்தோனேசியாவில் காலனித்துவ நீக்கம்

- 300 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக டச்சுக்காரர்களால் (டச்சு கிழக்கு இந்திய தீவுகள்) காலனித்துவப்படுத்தப்பட்டது .
- 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் புடி உடோமோ (1908) மற்றும் சரேகட் இஸ்லாம் போன்ற அமைப்புகளுடன் தேசியவாதம் வளர்ந்தது .
- சுகர்ணோவும் முகமது ஹட்டாவும் முன்னணி தேசியவாதத் தலைவர்களாக உருவெடுத்தனர்.
- இரண்டாம் உலகப் போரின் போது , ஜப்பான் இந்தோனேசியாவை (1942-45) ஆக்கிரமித்தது, டச்சு கட்டுப்பாட்டை பலவீனப்படுத்தியது.
- ஜப்பானின் சரணடைதலுக்குப் பிறகு, சுகர்ணோ ஆகஸ்ட் 17, 1945 அன்று சுதந்திரத்தை அறிவித்தார் .
- டச்சுக்காரர்கள் மீண்டும் கட்டுப்பாட்டைக் கைப்பற்ற முயன்றனர் → இந்தோனேசிய தேசியப் புரட்சிக்கு (1945 – 49) வழிவகுத்தது.
- சர்வதேச அழுத்தம் (குறிப்பாக ஐ.நா மற்றும் அமெரிக்காவிலிருந்து) டச்சுக்காரர்களை பேச்சுவார்த்தை நடத்த கட்டாயப்படுத்தியது.
- ஹேக் ஒப்பந்தம் (1949) இந்தோனேசியாவின் இறையாண்மையை அங்கீகரித்தது .

- வெற்றிகரமான காலனித்துவ நீக்கத்தைக் குறிக்கும் வகையில் சுகர்னோ முதல் ஜனாதிபதியானார்.

2. இந்தோ-சீனாவில் (வியட்நாம், லாவோஸ், கம்போடியா) காலனித்துவ நீக்கம்

பிரெஞ்சு காலனித்துவ ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது .

வியட்நாம்

- வியட் மின் (1941) நிறுவனர் ஹோ சி மின் தலைமையில் தேசியவாதம் எழுச்சி பெற்றது .
- இரண்டாம் உலகப் போரின் போது ஜப்பான் வியட்நாமை ஆக்கிரமித்தது; ஜப்பானின் தோல்விக்குப் பிறகு, ஹோ சி மின் 1945 செப்டம்பர் 2 அன்று சுதந்திரத்தை அறிவித்தார் .
- பிரான்ஸ் திரும்ப முயன்றது → இதன் விளைவாக முதல் இந்திய-சீனப் போர் (1946-54) ஏற்பட்டது .
- டியன் பியன் பூ (1954) : வியட்நாமிய வெற்றி பிரான்னை பின்வாங்க கட்டாயப்படுத்தியது.
- ஜெனீவா ஒப்பந்தம் (1954) வியட்நாமை வடக்கு (கம்யூனிஸ்ட்) மற்றும் தெற்கு (கம்யூனிஸ்ட் அல்லாத) எனப் பிரித்தது.
- வியட்நாம் போருக்கு வழிவகுத்தது , ஆனால் பிரெஞ்சு காலனித்துவ ஆட்சி 1954 இல் முடிவுக்கு வந்தது.

லாவோஸ்

- பிரெஞ்சு ஆட்சியின் கீழ்.
- லாவோ இசாரா இயக்கம் சுதந்திரத்தைக் கோரியது.
- 1954 ஆம் ஆண்டு ஜெனீவா ஒப்பந்தத்தின் மூலம் சட்டப்பூர்வமாக சுதந்திரம் பெற்றது .

கம்போடியா

- ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்பு பிரெஞ்சு சக்தியை பலவீனப்படுத்தியது.
- மன்னர் சிஹானாக் பிரான்சுடன் அமைதியான பேச்சுவார்த்தைக்கு தலைமை தாங்கினார்.
- 1953 இல் முழு சுதந்திரம் பெற்றது .

3. பிலிப்பைன்ஸில் காலனித்துவ நீக்கம்

- முதலில் ஒரு ஸ்பானிஷ் காலனி .
- ஸ்பானிஷ்-அமெரிக்கப் போருக்குப் பிறகு (1898) , பிலிப்பைன்ஸ் அமெரிக்காவின் காலனியாக மாறியது .
- எமிலியோ அகுனால்டோ போன்ற பிலிப்பைன்ஸ் தலைவர்கள் ஸ்பானிஷ் மற்றும் அமெரிக்க ஆட்சிக்கு எதிராகப் போராடினர்.
- அமெரிக்க நிர்வாகத்தின் கீழ் படிப்படியான அரசியல் சீர்திருத்தங்கள்:
 - பிலிப்பைன்ஸ் சட்டமன்றம் (1907)

○ பிலிப்பைன்ஸ் காமன்வெல்த்தை நிறுவுதல்

டைடிங்ஸ்-மெக்டஃபி சட்டம் (1934)

- இரண்டாம் உலகப் போரின் போது, ஜப்பான் பிலிப்பைன்ஸை ஆக்கிரமித்தது (1942-45).
- ஜப்பானின் தோல்விக்குப் பிறகு, அமெரிக்கா ஜூலை 4, 1946 அன்று பிலிப்பைன்ஸ் சுதந்திரத்தை அங்கீகரித்தது .
- சுதந்திர பிலிப்பைன்ஸின் முதல் ஜனாதிபதியாக மானுவல் ரோக்சாஸ் பதவியேற்றார்.

ஆப்பிரிக்காவின் காலனித்துவ நீக்கம் - பின்னணி, வெளிப்புற மற்றும் உள் காரணங்கள், காலவரிசை, சவால்கள்

ஆப்பிரிக்காவின் காலனித்துவ நீக்கம் என்பது ஆப்பிரிக்க காலனிகள் காலனித்துவ பேரரசுகளிலிருந்து தங்களை விடுவித்து புதிய "உலக ஒழுங்கில்" இணைத்துக் கொள்ளும் செயல்முறையாகும். பனிப்போரின் போது ,__ஆப்பிரிக்கா 1950களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து 1975 வரை காலனித்துவ நீக்கத்திற்கு உட்பட்டது. 1945 மற்றும் 1960 க்கு இடையில், ஆசியா மற்றும் ஆப்பிரிக்காவில் மூன்று டஜன் புதிய மாநிலங்கள் தங்கள் ஐரோப்பிய காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து சுயாட்சியைப் பெற்றன. காலனித்துவ அரசாங்கங்கள் சுதந்திர நாடுகளாக மாறியதால், கண்டம் வியத்தகு ஆட்சி மாற்றங்களைச் சந்தித்தது.

ஆப்பிரிக்காவின் காலனித்துவ நீக்கம் பற்றி

காலனித்துவ நீக்கம் என்பது ஒரு காலனி ஒரு காலனித்துவ சக்தியிடமிருந்து சுதந்திரம் பெறும் செயல்முறையாகும். சுதந்திரம், ஆளும் சக்தி அல்லது மற்றொரு அரசுடன் இணைதல் அல்லது "சுதந்திர சங்கம்" நிலையை உருவாக்குதல் மூலம் காலனித்துவ நீக்கம் அடையப்படலாம்.

1950களின் நடுப்பகுதி முதல் 1975 வரையிலான பனிப்போரின் போது ஆப்பிரிக்காவின் காலனித்துவ நீக்கம் நடந்தது. காலனிகள் ஆப்பிரிக்க சுதந்திரத்தை நோக்கி மாறியதால், இந்த செயல்முறையின் போது ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் திடீரெனவும் தீவிரமாகவும் இருந்தன, சில சமயங்களில் அரசியல் வன்முறையால் பாதிக்கப்பட்டன. பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரி ஹரோல்ட் மேக்மில்லன், காலனித்துவ நீக்கத்தைத் தொடங்க உதவினார். காலனிகளில் இருந்து சுதந்திர நாடுகளுக்கு மாறுவது திடீரெனவும் தீவிரமாகவும் இருந்தது, எப்போதாவது அரசியல் வன்முறையால் பாதிக்கப்பட்டது. இரண்டாம் உலகப் போர் ஆப்பிரிக்காவின் காலனித்துவ நீக்கத்திற்கு முக்கிய காரணங்களில் ஒன்றாகும். போருக்குப் பிறகு ஆப்பிரிக்காவில் தங்கள் உடைமைகளைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள பல ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு உதவி தேவைப்பட்டது. இதன் காரணமாக, தேசியவாதிகள் ஆப்பிரிக்காவின் காலனித்துவ நீக்கத்தை விரைவாகவும் சில உயிரிழப்புகளுடனும் பேச்சுவார்த்தை நடத்த முடிந்தது. ஐரோப்பிய நாடுகளில் எழுச்சிகளை அடக்குவதற்குத் தேவையான செல்வமும் அரசியல் ஆதரவும் மேம்படுத்தப்பட வேண்டும்.

ஆப்பிரிக்காவின் காலனித்துவ நீக்கத்தின் வரலாற்று பின்னணி

- தென்னாப்பிரிக்காவில் குடியேற்றங்களை நிறுவிய பிரிட்டிஷ் மற்றும் டச்சுக்காரர்களைத் தவிர, ஐரோப்பிய நாடுகள் ஆரம்பத்தில் ஆப்பிரிக்காவில் கடலோர வர்த்தக காலனிகளில் கவனம் செலுத்தின.
- 1880 வாக்கில், ஆப்பிரிக்காவின் 5% க்கும் குறைவான பகுதி ஐரோப்பிய ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது, ஆனால் "ஆப்பிரிக்காவுக்கான போராட்டம்" 20 ஆண்டுகளுக்குள் நிலைமையை மாற்றியது.
- லைபீரியா மற்றும் எத்தியோப்பியாவைத் தவிர, ஆப்பிரிக்கா முழுவதும் ஏழு ஐரோப்பிய நாடுகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது: பெல்ஜியம், பிரிட்டன், பிரான்ஸ், போர்ச்சுகல், ஸ்பெயின், ஜெர்மனி மற்றும் இத்தாலி.
- 1884 ஆம் ஆண்டில், இந்த காலனித்துவ சக்திகள் பெர்லின் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டன, அங்கு அவர்கள் ஆப்பிரிக்க மக்கள், கலாச்சாரங்கள் அல்லது இயற்கை எல்லைகளைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் ஆப்பிரிக்காவை தங்களுக்குள் பிரித்துக் கொண்டனர்.
- ஐரோப்பியப் படைகள் ஆப்பிரிக்க எதிர்ப்பை எளிதில் முறியடித்தன, இது பரவலான காலனித்துவத்திற்கு வழிவகுத்தது.
- இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு, ஐரோப்பிய நாடுகள் தங்கள் ஆப்பிரிக்க உடைமைகளைக் கட்டுப்படுத்த போராடின.

- 1950களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து 1975 வரை ஆப்பிரிக்காவில் காலனித்துவ நீக்கம் நடைபெற்றது.

ஆப்பிரிக்காவின் காலனித்துவ நீக்கத்திற்கான காரணங்கள்

ஆப்பிரிக்காவின் காலனித்துவ நீக்கத்திற்கு இரண்டாம் உலகப் போர் , புதிய வல்லரசுகளின் தோற்றம், ஆசிய நாடுகளின் சுதந்திரம், ஆப்பிரிக்காவில் அறிவொளி பெற்ற தலைவர்களின் தோற்றம் போன்ற பல வெளிப்புற மற்றும் உள் காரணங்கள் இருந்தன. சில வெளிப்புற மற்றும் உள் காரணங்கள்:

வெளிப்புற காரணங்கள்

- இரண்டாம் உலகப் போர் ஐரோப்பிய சக்திகளைப் பலவீனப்படுத்தியது, இதனால் அவர்களால் தங்கள் பேரரசுகளைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.
- வலிமையான, வெற்றிகரமான நாடுகளான அமெரிக்காவும் சோவியத் யூனியனும் காலனித்துவத்தை எதிர்த்தன.
- ஐக்கிய நாடுகள் சபையும் பிற சர்வதேச அமைப்புகளும் காலனித்துவ நீக்கத்தை ஆதரித்தன.
- மான்டெஸ்கியூ மற்றும் வால்டேர் போன்ற சிந்தனையாளர்கள் சமத்துவத்தையும் சமூக விழிப்புணர்வையும் ஊக்குவித்தனர், இது காலனித்துவ நீக்க இயக்கங்களைத் தூண்ட உதவியது.
- ஆசியாவின் சமூக, அரசியல் மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சி ஆப்பிரிக்காவில் காலனித்துவ நீக்கத்தை பாதித்தது.

- ஆப்பிரிக்க சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, மேற்கு ஆப்பிரிக்காவில் காலனித்துவ நீக்கத்தை இந்தியா ஆதரித்தது.
- இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு உலக வல்லரசாக உருவெடுத்த அமெரிக்கா, சந்தைகள் மற்றும் முதலீட்டு வாய்ப்புகளைப் பெறுவதற்காக காலனித்துவ நீக்கத்தை ஆதரித்தது.

உள் காரணங்கள்

- இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு, பல மேற்கு ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் ஆப்பிரிக்க தேசியவாதம் தோன்றியது. இது பல காரணிகளால் ஏற்பட்டது, அவற்றுள்:
- மேற்கத்தியக் கல்வியின் பரவல், தங்கள் உரிமைகளைப் பற்றி அறிந்தவர்களாகவும், மக்களை ஒழுங்கமைத்து அணிதிரட்டக்கூடியவர்களாகவும் இருந்த ஒரு படித்த உயரடுக்கின் எழுச்சிக்கு வழிவகுத்தது.
- காலனித்துவ சக்திகளால் ஆப்பிரிக்காவின் பொருளாதார சுரண்டல் பரவலான வறுமை மற்றும் வெறுப்புக்கு வழிவகுத்தது.
- காலனித்துவ சக்திகளால் ஆப்பிரிக்கர்கள் மீதான அரசியல் ஒடுக்குமுறை, இது அவர்களுக்கு அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களை மறுத்தது.
- ஆப்பிரிக்க தேசியவாதிகள் சுதந்திரத்திற்காகப் போராட அரசியல் கட்சிகள், சமூக நல அமைப்புகள் மற்றும் தொழிலாளர் சங்கங்களை உருவாக்கினர். அவர்கள்

புறக்கணிப்புகள், வேலைநிறுத்தங்கள் மற்றும்
போராட்டங்களையும் ஏற்பாடு செய்தனர்.

- 1957 ஆம் ஆண்டு கானாவில் நாடு சுதந்திரம் பெற்றபோது ஆப்பிரிக்க தேசியவாதத்திற்கான முதல் பெரிய வெற்றி கிடைத்தது. இந்த வெற்றி மற்ற ஆப்பிரிக்க நாடுகளை தங்கள் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடத் தூண்டியது.
- 1960களின் முற்பகுதியில், ஆப்பிரிக்காவின் பெரும்பகுதி சுதந்திரம் பெற்றிருந்தது. இது ஆப்பிரிக்க வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய திருப்புமுனையாக அமைந்தது, மேலும் இது கண்டத்தின் அரசியல், பொருளாதார மற்றும் சமூக வளர்ச்சியை ஆழமாக பாதித்தது.

ஆப்பிரிக்காவுக்கான போராட்டம் காலனித்துவ நீக்கத்திற்கு வழிவகுத்தது

- ஆப்பிரிக்காவின் காலனித்துவம் அனைத்து கண்டங்களையும் உள்ளடக்கிய உலகளாவிய ஐரோப்பிய திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும். ஐரோப்பிய காலனித்துவம் மற்றும் ஆதிக்கத்தின் தாக்கம் உலகில் ஆழமானது.
- ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்தை ஐரோப்பிய சக்திகள் அவசரமாக கைப்பற்றியது பெல்ஜியத்தின் மன்னர் இரண்டாம் லியோபோல்ட் காலத்தில் இருந்தே தொடங்கியதாக வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். பெல்ஜியத்தில் மரியாதை பெறுவதற்காக அவர் ஐரோப்பியப் படைகளை இணைத்தார்.

- 1881 மற்றும் 1914 க்கு இடையில், புதிய ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் ஆப்பிரிக்காவுக்கான போராட்டம் நடந்தது. பெர்லின் மாநாடு மற்றும் பிரிட்டிஷ் 'புதிய' ஏகாதிபத்தியம், பெரும்பாலும் "காங்கோ மாநாடு" என்று அழைக்கப்படுகிறது, தொடங்கியது. போர்ச்சுகலின் அழைப்பின் பேரில், ஜெர்மன் அதிபர் ஓட்டோ வான் பிஸ்மார்க் 1884 இல் உலகின் முன்னணி மேற்கத்திய நாடுகளின் கூட்டத்தைக் கூட்டினார். ஆப்பிரிக்க ஆதிக்கம் குறித்த பிரச்சினைகளைப் பற்றி விவாதித்து தீர்ப்பு இதைக் கூட்டத்தின் நோக்கமாகும்.
- பின்னர் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படும் நாடுகளில் பின்வருவன அடங்கும்:
 - ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி,
 - பெல்ஜியம்,
 - டென்மார்க்,
 - பிரான்ஸ்,
 - ஜெர்மனி,
 - கிரேட் பிரிட்டன்,
 - இத்தாலி,
 - நெதர்லாந்து,
 - போர்ச்சுகல்,
 - ரஷ்யா,
 - ஸ்பெயின்,
 - ஸ்வீடன்-நோர்வே (1814-1905 வரை ஒன்றுபட்டது),

- துருக்கி, மற்றும்
- அமெரிக்கா.

காலனித்துவ நீக்கத்தின் போது ஆப்பிரிக்கா எதிர்கொள்ளும் சவால்கள்

காலனித்துவ நீக்கத்தால் ஆப்பிரிக்க நாடுகள் எதிர்கொள்ளும் சில சவால்கள்:

- காலனித்துவவாதிகளின் மகத்தான இராணுவ சக்தி பல ஆப்பிரிக்க நாடுகளை ஒன்றிணைத்தது. ஆனால் காலனித்துவ நீக்கத்திற்குப் பிறகு, அவர்கள் இந்த விதிக்கப்பட்ட செயற்கை எல்லைகளுக்குள் ஒருவரையொருவர் படுகொலை செய்தனர். இது அவர்களின் பகிரப்பட்ட கலாச்சார வரலாறு இல்லாததாலும், பழங்குடி விரோதத்தாலும் ஏற்பட்டது. ருவாண்டா, புருண்டி, காங்கோ (ஜைர்) மற்றும் நைஜீரியாவில் மிக மோசமான இனப்படுகொலைகள் நடந்தன.
- பெரும்பாலான ஆப்பிரிக்க நாடுகள் வளங்கள் நிறைந்தவையாக இருந்தன. எனவே, இரண்டு பெரிய கூட்டணிகளும் தங்கள் போட்டி அதிகாரக் கோளத்திற்குள் அதிக நாடுகள் நழுவுவதை விரும்பவில்லை. இதன் விளைவாக நீடித்த உள்நாட்டுப் போர்கள் ஏற்பட்டன. உதாரணமாக, அங்கோலா, உகாண்டா, புருண்டி போன்ற நாடுகளுக்கு இடையிலான போர்.

- காலனித்துவவாதிகள் ஆப்பிரிக்க நாடுகளை மூலப்பொருட்களின் ஆதாரங்களாகப் பயன்படுத்தினர். இதன் விளைவாக, இந்த நாடுகள் தொழிற்சாலைகள் இல்லாததாலும், விவசாயம் மோசமாக இருந்ததாலும் புதிய காலனித்துவத்திற்கு ஆளாக நேரிட்டது.
- அவர்களின் பெரும்பாலான பொருளாதாரங்கள் ஒன்று அல்லது இரண்டு பொருட்களின் ஏற்றுமதியை மட்டுமே நம்பியிருந்தன. உலகளாவிய விலைகள் வீழ்ச்சியடைந்ததன் விளைவாக நாடுகளில் அரசியல் அமைதியின்மை மற்றும் உள்நாட்டுப் போர்கள் வெடித்தன.
- பெரும்பாலான காலனித்துவ நாடுகள் ஆப்பிரிக்கர்கள் கல்வி பெறுவதைத் தடை செய்தன. இதன் விளைவாக, ஜனநாயக செயல்முறைகளில் புத்திசாலித்தனமான தலைமைத்துவமும் நம்பிக்கையும் இல்லாதது. இதன் காரணமாக, பெரும்பாலான நாடுகள் சுதந்திரம் பெற்ற சிறிது நேரத்திலேயே உள்நாட்டுப் போரையும் ஊழலையும் சந்தித்தன.
- 1980களின் பேரழிவு தரும் பஞ்சங்களாலும், காலநிலை மாற்றத்தால் ஏற்பட்ட தொடர்ச்சியான பஞ்சங்களாலும் ஆப்பிரிக்க நாடுகள் அழிவைச் சந்திக்கின்றன. இந்த நிகழ்வுகள் இறுதியில் பொருளாதாரங்களை அழித்து அரசாங்கங்களை சீர்குலைக்கின்றன. 1990கள் முழுவதும் எச்.ஐ.வி/எய்ட்ஸ் தொற்றுநோயின் பரவலும் இந்த நாடுகளுக்கு கடுமையான அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்தியது.

- கடந்த 20 ஆண்டுகளில், காலநிலை மாற்றத்தால் ஏற்படும் பேரழிவுகள் மூன்றாம் உலக நாடுகளை, குறிப்பாக ஆப்பிரிக்காவில் உள்ள நாடுகளை பாதிப்பதாக தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.
- காலனித்துவ நீக்க செயல்முறை சில நாடுகளில் இன மோதலுக்கு வழிவகுத்தது. கணிசமான வெள்ளையர் குடியேறிகள் இருந்த நாடுகளில் இதைக் காணலாம். ஜிம்பாப்வேயில் நடந்தது போல, அவர்கள் தங்கள் தோட்டங்களிலிருந்து வலுக்கட்டாயமாக வெளியேற்றப்பட்டனர். இதன் விளைவாக உற்பத்தித்திறன் பொதுவாகக் குறைந்து நிதி நெருக்கடி ஏற்பட்டது.

ஆப்பிரிக்காவின் சுதந்திரம்

- இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு ஆப்பிரிக்காவில் தங்கள் உடைமைகளைப் பராமரிப்பது பல ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு சவாலாக இருந்தது.
- சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய காலகட்டத்தில் சில ஆப்பிரிக்க நாடுகள் அமைதியான முறையில் சுதந்திரம் பெற்றன. இருப்பினும், மற்ற சந்தர்ப்பங்களில், அவர்கள் தங்கள் இறையாண்மை உரிமைகளை மீட்டெடுக்க பலத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டியிருந்தது.
- போருக்குப் பிறகு பிரெஞ்சு ஆட்சி மீண்டும் நிலைநாட்டப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் மற்றும் அமெரிக்கப் படைகளால் பிரெஞ்சு வட ஆபிரிக்க காலனிகள்

ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது அதன் சொந்த சிக்கல்களைக் கொண்டு வந்தது. 1956 ஆம் ஆண்டில், மொராக்கோ மற்றும் துனிசியா சுதந்திரம் பெற்றன.

- உள்நாட்டில் உள்நாட்டுப் போரைத் தடுக்க, பிரெஞ்சு ஜனாதிபதி 1962 இல் அல்ஜீரியாவிற்கு முழு சுதந்திரத்தை வழங்கினார். இது எட்டு ஆண்டுகள் இரத்தக்களரி சண்டைக்குப் பிறகு:
 - பிரெஞ்சு குடியேறிகள்,
 - அல்ஜீரிய தேசியவாதிகள்,
 - இஸ்லாமிய கிளர்ச்சியாளர்கள், மற்றும்
 - பிரெஞ்சு இராணுவம்.
- இத்தாலியின் முன்னாள் காலனிகள் 1951 இல் ஐ.நா.வில் இணைக்கப்பட்டன, லிபியா ஒரு புதிய நாடாகவும், 1960 இல் சோமாலியாவாகவும் மாறியது.
- கென்யாவில் நடந்த மிருகத்தனமான மௌ-மௌ எழுச்சியைத் தொடர்ந்து, மலாவி மற்றும் சாம்பியா 1964 இல் சுதந்திரம் பெற்றன. அவை டாங்கன்யிகா மற்றும் கென்யாவுடன் சேர்ந்து சுதந்திரம் பெற்றன.
- 1958 மற்றும் 1960 க்கு இடையில் பிரான்ஸ் வெப்பமண்டல ஆப்பிரிக்காவில் தனது உடைமைகளை விட்டுச் சென்றது, மேலும் பெல்ஜியம் 1960 இல் காங்கோவை விட்டு வெளியேறியது.
- 1980 ஆம் ஆண்டு பிரிட்டன் ஜிம்பாப்வேக்கு சுதந்திரம் வழங்கியபோது, அதன் காலனித்துவ உடைமைகளை விட்டுக்கொடுத்த கடைசி நாடு அதுதான்.

UPSC-க்கான உலகளாவிய அடிமைத்தன குறியீட்டை இங்கே பாருங்கள் .

ஆப்பிரிக்காவின் காலனித்துவ நீக்கத்தின் பின்விளைவுகள்

1980களின் முற்பகுதியில் ஆப்பிரிக்கா சுதந்திரம் பெற்றது, ஆனால் பிரச்சனைக்குரிய எல்லைகள் மற்றும் நாடுகளுக்குள் விரோதமான பழங்குடியினர் காரணமாக உள்நாட்டுப் போர்கள் வெடித்தன. காலனித்துவக் கொள்கைகள், அரசியல் உறுதியற்ற தன்மை மற்றும் மத/பழங்குடி மோதல்கள் நிலைமையை மோசமாக்கி, வறுமை மற்றும் ஒடுக்குமுறைக்கு வழிவகுத்தன. ஐரோப்பிய குடியேறிகளின் கட்டுப்பாட்டு ஆசை அல்ஜீரியா, ஜிம்பாப்வே மற்றும் தென்னாப்பிரிக்காவில் பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்தியது. தென்னாப்பிரிக்கா 1948 முதல் 1990 வரை நிறுவெறியை அனுபவித்தது, உள்ளூர்வாசிகளுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமையை மறுத்தது. நிறுவெறி முடிவுக்கு வந்த பிறகு, நெல்சன் மண்டேலா 1994 இல் தென்னாப்பிரிக்காவின் முதல் கறுப்பின ஜனாதிபதியானார்.

பனிப்போர் சகாப்தத்தின் அரசியல் இயக்கவியல் ஆப்பிரிக்க நாடுகளின் ஒற்றுமையின்மைக்கு மேலும் பங்களித்தது. இதன் விளைவாக சூடான் மற்றும் எரித்திரியா போன்ற பிரிவினை இயக்கங்கள் தோன்றின. துரதிர்ஷ்டவசமாக, பல ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் வன்முறை இன்னும் தொடர்கிறது, இதனால் அவர்களின் மக்களுக்கு பெரும் துன்பம் ஏற்படுகிறது.

சுய மதிப்பீட்டு வினாக்கள்

- 1) 20 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆசியா மற்றும் ஆப்பிரிக்காவில் காலனித்துவ எதிர்ப்பு இயக்கங்கள் எழுச்சி பெற வழிவகுத்த முக்கிய காரணங்களை விவரிக்கவும்.
- 2) இந்தோனேசியாவின் காலனித்துவ நீக்கச் செயல்பாட்டில் தேசியவாதத் தலைவர்களின் பங்கை விளக்கவும். ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்பு இந்தோனேசியாவின் சுதந்திரத்தை எவ்வாறு பாதித்தது?
- 3) இந்தோ-சீனாவில் நடந்த காலனித்துவ எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் காரணங்கள், போக்கு மற்றும் விளைவுகளைப் பற்றி விவாதிக்கவும். ஹோ சி மின் மற்றும் வியட் மின் இயக்கம் எவ்வாறு இந்த இயக்கத்தை வடிவமைத்தன?
- 4) பிலிப்பைன்ஸில் நடந்த காலனித்துவ எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் தன்மையை மதிப்பிடுங்கள். ஸ்பானிய, அமெரிக்க மற்றும் ஜப்பானிய ஆதிக்கத்தை எதிர்ப்பதில் பிலிப்பைன்ஸ் மக்களின் பங்களிப்புகள் என்னவாக இருந்தன?

அலகு IV

1949 சீனப் புரட்சி - பனிப்போர் காலத்தில் அமெரிக்கா மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்கா - அரபு தேசியவாதம் மற்றும் இஸ்ரேல் - பாலஸ்தீனப் போர்கள்

நோக்கங்கள்

- ❖ 1949 ஆம் ஆண்டு சீனப் புரட்சியின் காரணங்களையும் அதன் போக்கையும் ஆராய்வது.
- ❖ மா சேதுங் மற்றும் சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் பங்கைப் புரிந்துகொள்வது.
- ❖ சீனப் புரட்சியின் தேசிய மற்றும் சர்வதேச தாக்கங்களை பகுப்பாய்வு செய்வது.

சீன வரலாறு பரந்த மற்றும் சிக்கலானது, ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் பழமையானது. இது பாரம்பரியமாக தொடர்ச்சியான வம்சங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது, அவை ஒவ்வொன்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட குடும்பம் பேரரசை ஆண்ட காலத்தைக் குறிக்கிறது. மேலும் அறிய இங்கே படியுங்கள் . சீனா பண்டைய கலாச்சாரம் மற்றும் பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட ஒரு நாடு. பல நாடுகளைப் போலல்லாமல், கிட்டத்தட்ட முழு சீனாவும் பல நூற்றாண்டுகளாக ஒரே அதிகாரத்தின் கீழ் இருந்தது. சியா, ஷாங், ஹான், டாங் போன்ற பல வம்சங்கள் சீனாவை ஆண்டன. சீனாவை ஆண்ட கடைசி வம்சம் கிங் வம்சம் (மஞ்சு வம்சம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) .

1644 முதல் 1912 வரை சீனாவை மஞ்சு வம்சம் ஆட்சி செய்தது. அதன் பிறகு, 1949 ஆம் ஆண்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சீன மக்கள் குடியரசை நிறுவுவதற்கு முன்பு, கோமிண்டாங் மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு இடையே அவ்வப்போது சர்வாதிகார காலங்கள், உள்நாட்டுப் போர் ஆகியவை இருந்தன. சீனாவின் வரலாற்றில் நடந்த முக்கிய நிகழ்வுகளைப் பார்ப்போம்.

சீன வரலாறு

வரலாற்றுக்கு முந்தைய சீனா மற்றும் ஆரம்பகால நாகரிகம்

- புதிய கற்காலம் : ஆரம்பகால குடியேற்றங்கள் மற்றும் விவசாய வளர்ச்சிக்கான சான்றுகள்.
- சியா வம்சம் (கி.மு. 2070–1600) : சீனாவின் முதல் வம்சமாகக் கருதப்படுகிறது, இருப்பினும் வரலாற்றுச் சான்றுகள் குறைவாகவே உள்ளன, மேலும் இது சில சமயங்களில் புராணக் கதையாகவும் கருதப்படுகிறது.

ஷாங் வம்சம் (கி.மு. 1600–1046)

- முதல் வம்சம் தொல்பொருள் சான்றுகளால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.
- வெண்கல வேலைப்பாடு, வானியல் மற்றும் உலகின் ஆரம்பகால எழுத்து முறைகளில் ஒன்றின் உருவாக்கம் ஆகியவற்றில் அதன் முன்னேற்றங்களுக்கு பெயர் பெற்றது.

சோவ் வம்சம் (கிமு 1046–256)

- ஆட்சியாளரின் அதிகாரத்தை நியாயப்படுத்தும் வகையில், சொர்க்கத்தின் ஆணை என்ற கருத்தை அறிமுகப்படுத்தினார்.
- கன்பூசியனிசம் மற்றும் தாவோயிசத்தின் தோற்றத்தைக் கண்டார்.
- மேற்கு சௌ (கிமு 1046–771) மற்றும் கிழக்கு சௌ (கிமு 771–256) என இரண்டு காலகட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது, பிந்தையது வசந்த மற்றும் இலையுதிர் காலம் மற்றும் போரிடும் நாட்கள் காலம் என மேலும் பிரிக்கப்பட்டது.

சின் வம்சம் (கிமு 221–206)

- பேரரசர் கின் ஷி ஹுவாங்கின் கீழ் முதல் முறையாக சீனா ஒன்றிணைக்கப்பட்டது.
- பெரிய சுவரின் கட்டுமானத்தைத் தொடங்கி, டெர்ரகோட்டா இராணுவத்தை நியமித்தார்.
- ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரத்துவ அமைப்பை நிறுவினார்.

ஹான் வம்சம் (கிமு 206 – கிபி 220)

- சீனாவிற்கு ஒரு பொற்காலமாக அமைந்தது, கலாச்சாரம், கலை மற்றும் அறிவியலில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றங்களைக் கண்டது.
- மேற்கு நாடுகளுடனான சீனாவின் வர்த்தகத்தை விரிவுபடுத்தி, பட்டுப்பாதை திறக்கப்பட்டது.

ஒற்றுமையின்மை மற்றும் மீண்டும் ஒன்றிணைந்த காலம்

- மூன்று ராஜ்ஜியங்கள் (கிபி 220–280) : ஹான் வம்சத்தின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து துண்டு துண்டாகக் கூடிய காலம்.
- ஜின் வம்சம் (கிபி 265–420) மற்றும் வடக்கு மற்றும் தெற்கு வம்சங்கள் (கிபி 420–589) : பிரிவினை மற்றும் அவ்வப்போது மீண்டும் ஒன்றிணைந்த காலங்கள்.

சூய் (கிபி 581–618) மற்றும் டாங் வம்சங்கள் (கிபி 618–907)

- சூய் வம்சம் சீனாவை மீண்டும் ஒன்றிணைத்தது, ஆனால் டாங் வம்சத்தின் கீழ்தான் சீன கலாச்சாரம் செழித்து, அண்டை பகுதிகளைப் பாதித்தது.

சாங் வம்சம் (கிபி 960–1279)

- துப்பாக்கி குண்டு, திசைகாட்டி மற்றும் அச்சிடுதல் உள்ளிட்ட தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்களுக்கு பெயர் பெற்றது.

- பொருளாதார செழிப்பு மற்றும் கலாச்சார மலர்ச்சியின் காலம்.

யுவான் வம்சம் (கிபி 1271–1368)

- சீனாவைக் கைப்பற்றிய பிறகு குப்லாய் காணின் கீழ் மங்கோலியர்களால் நிறுவப்பட்டது.
- இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் மார்கோ போலோவின் சீனா பயணங்கள் நிகழ்ந்தன.

மிங் வம்சம் (கிபி 1368–1644)

- ஜெங் ஹேவின் கீழ் அதன் கடற்படைப் பயணங்கள், தடைசெய்யப்பட்ட நகரத்தின் கட்டுமானம் மற்றும் பெரிய சுவரை வலுப்படுத்துதல் ஆகியவற்றிற்கு பெயர் பெற்றது.
- அதன் பிந்தைய ஆண்டுகளில் வலுவான மத்திய அரசு மற்றும் தனிமைப்படுத்தும் கொள்கைகளின் காலம்.

கிங் வம்சம் (கிபி 1644–1912)

- சீனாவின் கடைசி ஏகாதிபத்திய வம்சம், மஞ்சுகளால் நிறுவப்பட்டது.
- குறிப்பிடத்தக்க பிராந்திய விரிவாக்கத்தைக் கண்டது, ஆனால் உள் கிளர்ச்சிகளையும் வெளிப்புற

அழுத்தங்களையும் எதிர்கொண்டது, இது "அவமான நூற்றாண்டுக்கு" வழிவகுத்தது.

பாக்ஸர் கலகம் (1898–1900)

பாக்ஸர் கிளர்ச்சி அல்லது யிஹெதுவான் இயக்கம் என்பது 1898 மற்றும் 1900 க்கு இடையில் கிங் வம்சத்தின் முடிவில் சீனாவில் நடந்த ஒரு வன்முறை இனவெறி மற்றும் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு இயக்கமாகும்.

யிஹெதுவான்) ஆல் தொடங்கப்பட்டது , மேலும் இது முன்னோடி தேசியவாத உணர்வுகளாலும் வெளிநாட்டு ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிரான எதிர்ப்பாலும் தூண்டப்பட்டது. பெரும் வல்லரசுகள் தலையிட்டு சீனப் படைகளைத் தோற்கடித்தன.

சீனப் புரட்சி (1911–12)

1911 ஆம் ஆண்டு ஜின்ஹாய் புரட்சி தெற்கு சீனா முழுவதும் பரவலான கலகத்தைக் கொண்டு வந்தது. இது சீனப் புரட்சி (1911–12) என்று பரவலாக அறியப்பட்டது , 1912 இல் கிங் (அல்லது மஞ்சு) வம்சத்தை தூக்கியெறிந்து ஒரு குடியரசை உருவாக்கிய தேசியவாத ஜனநாயகக் கிளர்ச்சி.

தற்காலிக குடியரசு அரசாங்கம்: சன் யாட்-சென் (1912)

அடுத்த ஆண்டு சன் யாட்-சென் தலைமையில் நான்ஜிங்கில் ஜின்ஹாய் கிளர்ச்சிப் படைகள் ஒரு தற்காலிக அரசாங்கத்தை நிறுவின .

ஒரு தற்காலிக குடியரசு அரசாங்கம் நிறுவப்பட்டது. டாக்டர் சன் – யாட்-சென் நான்ஜிங்கில் ஜனாதிபதியானார். அது சில மாதங்கள் மட்டுமே நீடித்தது. சன் யாட் சென் பதவி விலகி, ஜெனரல் யுவான் ஷி காய்க்கு பொறுப்பேற்றார்.

சர்வாதிகாரம்: யுவான் ஷி காய் (1912-1916)

யுவான் ஷி காய் மஞ்சு வம்சத்தின் கீழ் ஒரு அமைச்சராக இருந்தார். அவர் வாழ்நாள் முழுவதும் தன்னை ஜனாதிபதியாக்க திட்டமிட்டார், பின்னர் 1915-16ல் தன்னை பேரரசராகக் கொண்ட ஒரு புதிய ஏகாதிபத்திய வம்சத்தை தைரியமாக அறிவித்தார். அவர் பெய்ஜிங்கிலிருந்து ஆட்சி செய்தார்.

போர்வீரர் சகாப்தம்: 1916-1928

சீனக் குடியரசின் வரலாற்றில் போர்வீரர் சகாப்தம் என்பது நாட்டின் கட்டுப்பாடு பிரதான நிலப்பகுதிகளில் உள்ள அதன் இராணுவக் குழுக்களிடையே பிரிக்கப்பட்ட ஒரு காலமாகும்.

முதல் ஐக்கிய முன்னணி: 1923-1927

சீனாவில் போர் பிரபுத்துவத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான ஒரு கூட்டணியாக 1923 ஆம் ஆண்டு கோமின்டாங் (KMT) மற்றும் சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (CPC) ஆகியவற்றின் முதல் ஐக்கிய முன்னணி (KMT-CPC கூட்டணி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) உருவாக்கப்பட்டது .

- அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து தேசிய புரட்சிகர இராணுவத்தை உருவாக்கி 1926 இல் வடக்குப் பயணத்தில் புறப்பட்டனர். சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, கம்யூனிசத்தைப் பரப்புவதற்கு KMT இன் எண்ணிக்கையில் மேன்மையைப் பயன்படுத்தி, KMT இல் தனிநபர்களாக இணைந்தது.
- மறுபுறம், KMT, கம்யூனிஸ்டுகளை உள்ளிருந்து கட்டுப்படுத்த விரும்பியது.
- இரு கட்சிகளும் தங்கள் சொந்த இலக்குகளைக் கொண்டிருந்தன, அந்த முன்னணி நிலைத்து நிற்க முடியாததாக இருந்தது.
- 1927 ஆம் ஆண்டில், தேசியவாத ஃபீல்ட் மார்ஷல் (ஜெனரலிசிமோ) சியாங் கை-ஷேக், வடக்குப் படையெடுப்பு இன்னும் பாதி முடிந்த நிலையில், கம்யூனிஸ்டுகளை முன்னணியில் இருந்து வெளியேற்றினார்.
- இது இரு கட்சிகளுக்கும் இடையே ஒரு உள்நாட்டுப் போரை ஆரம்பித்து வைத்தது, இது வரவிருக்கும் இரண்டாம் சீன-ஜப்பானியப் போருக்குத் தயாராக 1936 ஆம் ஆண்டில் இரண்டாம் ஐக்கிய முன்னணி அமைக்கப்படும் வரை நீடித்தது.

வடக்குப் பயணம் (1926–1928)

வடக்குப் பயணம் என்பது 1926 முதல் 1928 வரை கோமின்டாங் (KMT) தலைமையிலான ஒரு இராணுவப் பிரச்சாரமாகும்.

பியாங் அரசாங்கத்தின் ஆட்சியையும் உள்ளூர் போர்வீரர்களையும் முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து, சீனாவை அதன் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் ஒன்றிணைப்பதாகும் .

இது போர்வீரர் சகாப்தத்தின் முடிவுக்கும், 1928 இல் சீனா மீண்டும் ஒன்றிணைவதற்கும், நான்ஜிங் அரசாங்கத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கும் வழிவகுத்தது .

நான்ஜிங் தசாப்தம் மற்றும் உள்நாட்டுப் போர்: 1927–1937

நீங்கள் இங்கே இருக்கிறீர்கள்: [முகப்பு](#) / [உலக வரலாற்று குறிப்புகள்](#) / சீன வரலாறு: சீனப் புரட்சி, உள்நாட்டுப் போர் மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் புரட்சி

சீன வரலாறு: சீனப் புரட்சி, உள்நாட்டுப் போர் மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் புரட்சி

1644 முதல் 1912 வரை சீனாவை மஞ்சு வம்சம் ஆட்சி செய்தது. அதன் பிறகு, 1949 ஆம் ஆண்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சீன மக்கள் குடியரசை நிறுவுவதற்கு முன்பு, கோமிண்டாங் மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு இடையே அவ்வப்போது சர்வாதிகார காலங்கள், உள்நாட்டுப் போர் ஆகியவை இருந்தன. சீனாவின் வரலாற்றில் நடந்த முக்கிய நிகழ்வுகளைப் பார்ப்போம்.

சீன வரலாறு

வரலாற்றுக்கு முந்தைய சீனா மற்றும் ஆரம்பகால நாகரிகம்

- **புதிய கற்காலம் :** ஆரம்பகால குடியேற்றங்கள் மற்றும் விவசாய வளர்ச்சிக்கான சான்றுகள்.
- **சியா வம்சம் (கி.மு. 2070–1600) :** சீனாவின் முதல் வம்சமாகக் கருதப்படுகிறது, இருப்பினும் வரலாற்றுச் சான்றுகள் குறைவாகவே உள்ளன, மேலும் இது சில சமயங்களில் புராணக் கதையாகவும் கருதப்படுகிறது.

ஷாங் வம்சம் (கி.மு. 1600–1046)

- முதல் வம்சம் தொல்பொருள் சான்றுகளால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.
- வெண்கல வேலைப்பாடு, வானியல் மற்றும் உலகின் ஆரம்பகால எழுத்து முறைகளில் ஒன்றின் உருவாக்கம் ஆகியவற்றில் அதன் முன்னேற்றங்களுக்கு பெயர் பெற்றது.

சோங் வம்சம் (கிமு 1046–256)

- ஆட்சியாளரின் அதிகாரத்தை நியாயப்படுத்தும் வகையில், சொர்க்கத்தின் ஆணை என்ற கருத்தை அறிமுகப்படுத்தினார்.
- கன்பூசியனிசம் மற்றும் தாவோயிசத்தின் தோற்றத்தைக் கண்டார்.
- மேற்கு செள (கிமு 1046–771) மற்றும் கிழக்கு செள (கிமு 771–256) என இரண்டு காலகட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது, பிந்தையது வசந்த மற்றும் இலையுதிர்

காலம் மற்றும் போரிடும் நாடுகள் காலம் என மேலும்
பிரிக்கப்பட்டது.

சின் வம்சம் (கிமு 221-206)

- பேரரசர் கின் ஷி ஹுவாங்கின் கீழ் முதல் முறையாக
சீனா ஒன்றிணைக்கப்பட்டது.
- பெரிய சுவரின் கட்டுமானத்தைத் தொடங்கி,
டெர்ரகோட்டா இராணுவத்தை நியமித்தார்.
- ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரத்துவ அமைப்பை
நிறுவினார்.

ஹான் வம்சம் (கிமு 206 – கிபி 220)

- சீனாவிற்கு ஒரு பொற்காலமாக அமைந்தது,
கலாச்சாரம், கலை மற்றும் அறிவியலில்
குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றங்களைக் கண்டது.
- மேற்கு நாடுகளுடனான சீனாவின் வர்த்தகத்தை
விரிவுபடுத்தி, பட்டுப்பாதை திறக்கப்பட்டது.

ஒற்றுமையின்மை மற்றும் மீண்டும் ஒன்றிணைந்த காலம்

- மூன்று ராஜ்ஜியங்கள் (கிபி 220-280) : ஹான்
வம்சத்தின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து துண்டு
துண்டாகக் கூடிய காலம்.
- ஜின் வம்சம் (கிபி 265-420) மற்றும் வடக்கு மற்றும்
தெற்கு வம்சங்கள் (கிபி 420-589) : பிரிவினை

மற்றும் அவ்வப்போது மீண்டும் ஒன்றிணைந்த காலங்கள்.

சூய் (கிபி 581-618) மற்றும் டாங் வம்சங்கள் (கிபி 618-907)

- சூய் வம்சம் சீனாவை மீண்டும் ஒன்றிணைத்தது, ஆனால் டாங் வம்சத்தின் கீழ்தான் சீன கலாச்சாரம் செழித்து, அண்டை பகுதிகளைப் பாதித்தது.

சாங் வம்சம் (கிபி 960-1279)

- துப்பாக்கி குண்டு, திசைகாட்டி மற்றும் அச்சிடுதல் உள்ளிட்ட தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்களுக்கு பெயர் பெற்றது.
- பொருளாதார செழிப்பு மற்றும் கலாச்சார மலர்ச்சியின் காலம்.

யுவான் வம்சம் (கிபி 1271-1368)

- சீனாவைக் கைப்பற்றிய பிறகு குப்லாய் கானின் கீழ் மங்கோலியர்களால் நிறுவப்பட்டது.
- இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் மார்கோ போலோவின் சீனா பயணங்கள் நிகழ்ந்தன.

மிங் வம்சம் (கிபி 1368-1644)

- ஜெங் ஹேவின் கீழ் அதன் கடற்படைப் பயணங்கள், தடைசெய்யப்பட்ட நகரத்தின் கட்டுமானம் மற்றும்

பெரிய சுவரை வலுப்படுத்துதல் ஆகியவற்றிற்கு பெயர் பெற்றது.

- அதன் பிந்தைய ஆண்டுகளில் வலுவான மத்திய அரசு மற்றும் தனிமைப்படுத்தும் கொள்கைகளின் காலம்.

கிங் வம்சம் (கிபி 1644–1912)

- சீனாவின் கடைசி ஏகாதிபத்திய வம்சம், மஞ்சுகளால் நிறுவப்பட்டது.
- குறிப்பிடத்தக்க பிராந்திய விரிவாக்கத்தைக் கண்டது, ஆனால் உள் கிளர்ச்சிகளையும் வெளிப்புற அழுத்தங்களையும் எதிர்கொண்டது, இது "அவமான நூற்றாண்டுக்கு" வழிவகுத்தது.

பாக்ஸர் கலகம் (1898–1900)

பாக்ஸர் கிளர்ச்சி அல்லது யிஹெதுவான் இயக்கம் என்பது 1898 மற்றும் 1900 க்கு இடையில் கிங் வம்சத்தின் முடிவில் சீனாவில் நடந்த ஒரு வன்முறை இனவெறி மற்றும் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு இயக்கமாகும்.

யிஹெதுவான்) ஆல் தொடங்கப்பட்டது , மேலும் இது முன்னோடி தேசியவாத உணர்வுகளாலும் வெளிநாட்டு ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிரான எதிர்ப்பாலும் தூண்டப்பட்டது. பெரும் வல்லரசுகள் தலையிட்டு சீனப் படைகளைத் தோற்கடித்தன.

சீனப் புரட்சி (1911-12)

1911 ஆம் ஆண்டு ஜின்ஹாய் புரட்சி தெற்கு சீனா முழுவதும் பரவலான கலகத்தைக் கொண்டு வந்தது. இது சீனப் புரட்சி (1911-12) என்று பரவலாக அறியப்பட்டது , 1912 இல் கிங் (அல்லது மஞ்சு) வம்சத்தை தூக்கியெறிந்து ஒரு குடியரசை உருவாக்கிய தேசியவாத ஜனநாயகக் கிளர்ச்சி.

தற்காலிக குடியரசு அரசாங்கம்: சன் யாட்-சென் (1912)

அடுத்த ஆண்டு சன் யாட்-சென் தலைமையில் நான்ஜிங்கில் ஜின்ஹாய் கிளர்ச்சிப் படைகள் ஒரு தற்காலிக அரசாங்கத்தை நிறுவின .

ஒரு தற்காலிக குடியரசு அரசாங்கம் நிறுவப்பட்டது. டாக்டர் சன் - யாட்-சென் நான்ஜிங்கில் ஜனாதிபதியானார். அது சில மாதங்கள் மட்டுமே நீடித்தது. சன் யாட் சென் பதவி விலகி, ஜெனரல் யுவான் ஷி காய்க்கு பொறுப்பேற்றார்.

சர்வாதிகாரம்: யுவான் ஷி காய் (1912-1916)

யுவான் ஷி காய் மஞ்சு வம்சத்தின் கீழ் ஒரு அமைச்சராக இருந்தார். அவர் வாழ்நாள் முழுவதும் தன்னை ஜனாதிபதியாக்க திட்டமிட்டார், பின்னர் 1915-16ல் தன்னை பேரரசராகக் கொண்ட ஒரு புதிய ஏகாதிபத்திய வம்சத்தை தைரியமாக அறிவித்தார். அவர் பெய்ஜிங்கிலிருந்து ஆட்சி செய்தார்.

போர்வீரர் சகாப்தம்: 1916-1928

சீனக் குடியரசின் வரலாற்றில் போர்வீரர் சகாப்தம் என்பது நாட்டின் கட்டுப்பாடு பிரதான நிலப்பகுதிகளில் உள்ள அதன் இராணுவக் குழுக்களிடையே பிரிக்கப்பட்ட ஒரு காலமாகும்.

முதல் ஐக்கிய முன்னணி: 1923–1927

சீனாவில் போர் பிரபுத்துவத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான ஒரு கூட்டணியாக 1923 ஆம் ஆண்டு கோமின்டாங் (KMT) மற்றும் சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (CPC) ஆகியவற்றின் முதல் ஐக்கிய முன்னணி (KMT-CPC கூட்டணி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) உருவாக்கப்பட்டது .

- அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து தேசிய புரட்சிகர இராணுவத்தை உருவாக்கி 1926 இல் வடக்குப் பயணத்தில் புறப்பட்டனர். சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, கம்யூனிசத்தைப் பரப்புவதற்கு KMT இன் எண்ணிக்கையில் மேன்மையைப் பயன்படுத்தி, KMT இல் தனிநபர்களாக இணைந்தது.
- மறுபுறம், KMT, கம்யூனிஸ்டுகளை உள்ளிருந்து கட்டுப்படுத்த விரும்பியது.
- இரு கட்சிகளும் தங்கள் சொந்த இலக்குகளைக் கொண்டிருந்தன, அந்த முன்னணி நிலைத்து நிற்க முடியாததாக இருந்தது.
- 1927 ஆம் ஆண்டில், தேசியவாத ஃபீல்ட் மார்ஷல் (ஜெனரலிசிமோ) சியாங் கை-ஷேக், வடக்குப் படையெடுப்பு இன்னும் பாதி முடிந்த நிலையில்,

கம்யூனிஸ்டுகளை முன்னணியில் இருந்து வெளியேற்றினார்.

- இது இரு கட்சிகளுக்கும் இடையே ஒரு உள்நாட்டுப் போரை ஆரம்பித்து வைத்தது. இது வரவிருக்கும் இரண்டாம் சீன-ஜப்பானியப் போருக்குத் தயாராக 1936 ஆம் ஆண்டில் இரண்டாம் ஐக்கிய முன்னணி அமைக்கப்படும் வரை நீடித்தது.

வடக்குப் பயணம் (1926–1928)

வடக்குப் பயணம் என்பது 1926 முதல் 1928 வரை கோமின்டாங் (KMT) தலைமையிலான ஒரு இராணுவப் பிரச்சாரமாகும்.

பியாங் அரசாங்கத்தின் ஆட்சியையும் உள்ளூர் போர்வீரர்களையும் முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து, சீனாவை அதன் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் ஒன்றிணைப்பதாகும் .

இது போர்வீரர் சகாப்தத்தின் முடிவுக்கும், 1928 இல் சீனா மீண்டும் ஒன்றிணைவதற்கும், நான்ஜிங் அரசாங்கத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கும் வழிவகுத்தது .

நான்ஜிங் தசாப்தம் மற்றும் உள்நாட்டுப் போர்: 1927–1937

நான்ஜிங் தசாப்தம் அல்லது பொற்காலம் என்பது சீனக் குடியரசில் 1927 (அல்லது 1928) முதல் 1937 வரையிலான தசாப்தமாகும்.

1927 ஆம் ஆண்டு வடக்குப் பயணத்தின் பாதியிலேயே தேசியவாத ஜெனரல் அலிசிமோ சியாங் கை-வேக், ஜிலி குழு போர்த் தலைவரான சன் சுவான்ஃபாங்கிடமிருந்து நகரத்தைக் கைப்பற்றியபோது இது தொடங்கியது. அவர் அதை தேசிய தலைநகராக அறிவித்தார்.

1928 ஆம் ஆண்டு பெய்ஜிங்கில் போட்டியாளரான பியாங் அரசாங்கம் தோற்கடிக்கப்படும் வரை இந்தப் பயணம் தொடர்ந்தது.

ஆனால் அதே நேரத்தில், சீன தேசியவாதக் கட்சிக்கும் (கோமின்டாங்) சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கும் இடையே ஒரு சீன உள்நாட்டுப் போர் நடந்தது.

1927 ஆம் ஆண்டு கம்யூனிஸ்டுகளின் ஒழிப்புடன் தொடங்கிய சீன உள்நாட்டுப் போர், டிசம்பர் 1936 இல் இரண்டாவது ஐக்கிய முன்னணி உருவாகும் வரை தொடர்ந்தது.

, கொரில்லாப் போரை ஆதரித்த மாவோ சேதுங்கின் எழுச்சிக்கு வழிவகுத்தது .

இரண்டாவது ஐக்கிய முன்னணி (1937-1941)

1937 முதல் 1941 வரை சீன உள்நாட்டுப் போரை இடைநிறுத்திய இரண்டாம் சீன-ஜப்பானியப் போரின் போது ஜப்பானிய படையெடுப்பை எதிர்ப்பதற்கு சீன தேசியவாதிகள் கட்சி (கோமின்டாங், அல்லது கேஎம்டி) மற்றும் சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி

(சிபிசி) ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான சுருக்கமான கூட்டணியே இரண்டாம் ஐக்கிய முன்னணி ஆகும்.

சீன உள்நாட்டுப் போர் (1927-1950)

சீன உள்நாட்டுப் போர், கோமிண்டாங் தலைமையிலான சீனக் குடியரசின் அரசாங்கத்திற்கு விசுவாசமான படைகளுக்கும், சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு (CPC) விசுவாசமான படைகளுக்கும் இடையே நடந்தது.

- இந்தப் போர் ஆகஸ்ட் 1927 இல் சியாங் கை-ஷேக்கின் வடக்குப் பயணத்துடன் தொடங்கியது, மேலும் 1950 இல் முக்கிய தீவிரப் போர்கள் நிறுத்தப்பட்டபோது அடிப்படையில் முடிவுக்கு வந்தது.
- தைவானில் சீனக் குடியரசு (ROC) மற்றும் சீனாவின் பிரதான நிலப்பகுதியில் சீன மக்கள் குடியரசு (PRC) என இரண்டு நடைமுறை நாடுகள் உருவாகின , இரண்டும் சீனாவின் சட்டபூர்வமான அரசாங்கம் என்று கூறிக்கொண்டன.

இந்தப் போர் கம்யூனிஸ்ட் சிபிசிக்கும் கோமிண்டாங்கின் தேசியவாத வகைக்கும் இடையிலான ஒரு கருத்தியல் பிளவைக் குறித்தது.

- 1937 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதி வரை உள்நாட்டுப் போர் இடைவிடாது தொடர்ந்தது, அப்போது இரு

கட்சிகளும் ஜப்பானிய படையெடுப்பை எதிர்கொள்ள இரண்டாவது ஐக்கிய முன்னணியை உருவாக்கின. ஜப்பானுடனான விரோதப் போக்கு முடிவடைந்த ஒரு வருடம் கழித்து, 1946 ஆம் ஆண்டில் சீனாவின் முழு அளவிலான உள்நாட்டுப் போர் மீண்டும் தொடங்கியது.

- மேலும் நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, 1950 ஆம் ஆண்டு பெரிய இராணுவப் போர்கள் முடிவுக்கு வந்தன, புதிதாக நிறுவப்பட்ட சீன மக்கள் குடியரசு சீனாவின் பிரதான நிலப்பகுதியை (ஹைனான் உட்பட) கட்டுப்படுத்தியது, மேலும் சீனக் குடியரசின் அதிகார வரம்பு தைவான், பெங்கு, குமோய், மாடீசு மற்றும் பல வெளிப்புறத் தீவுகளுக்கு மட்டுமே.

சீன கம்யூனிஸ்ட் புரட்சி (1921–1949)

சீன கம்யூனிஸ்ட் புரட்சி அல்லது 1949 புரட்சி என்பது 1921 ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டதிலிருந்து சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அதிகாரத்திற்கான உந்துதலுக்கும், சீன உள்நாட்டுப் போரின் இரண்டாம் பகுதிக்கும் (1946–1949) உச்சக்கட்டமாகும். அதிகாரப்பூர்வ ஊடகங்களில், இந்தக் காலம் விடுதலைப் போர் என்று அழைக்கப்படுகிறது .

சீனாவில் உள்ள முக்கிய கருப்பு புள்ளிகள்

கலாச்சாரப் புரட்சியின் போது (1966–1976) நடந்த படுகொலைகள் மற்றும் தியனன்மென் சதுக்கப் பேராட்டங்கள் ஆகும் .

கலாச்சாரப் புரட்சி (1966-1976)

பெரும் பாட்டாளி வர்க்க கலாச்சாரப் புரட்சி , பொதுவாக கலாச்சாரப் புரட்சி என்று அழைக்கப்படுகிறது, இது 1966 முதல் 1976 வரை சீன மக்கள் குடியரசில் நடைபெற்ற ஒரு சமூக-அரசியல் இயக்கமாகும்.

- மாவோ சேதுங்கால் தொடங்கப்பட்ட இதன் குறிக்கோள், சீன சமூகத்திலிருந்து முதலாளித்துவ மற்றும் பாரம்பரிய கூறுகளின் எச்சங்களை அகற்றுவதன் மூலம் நாட்டில் 'உண்மையான' கம்யூனிஸ்ட் சித்தாந்தத்தைப் பாதுகாப்பதும், கட்சிக்குள் மாவோயிச சிந்தனையை ஆதிக்க சித்தாந்தமாக மீண்டும் திணிப்பதும் ஆகும்.
- இந்தப் புரட்சி, மாபெரும் முன்னோக்கிய பாய்ச்சலுக்குப் பிறகு மாவோ சேதுங் அதிகாரப் பதவிக்கு திரும்பியதைக் குறித்தது. இந்த இயக்கம் சீனாவை அரசியல் ரீதியாகவும், கணிசமாக நாட்டை பொருளாதார ரீதியாகவும் சமூக ரீதியாகவும் முடக்கியது.

1644 முதல் 1912 வரை சீனாவை மஞ்சு வம்சம் ஆட்சி செய்தது. அதன் பிறகு, 1949 ஆம் ஆண்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சீன மக்கள் குடியரசை நிறுவுவதற்கு முன்பு, கோமிண்டாங் மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு இடையே அவ்வப்போது சர்வாதிகார

காலங்கள், உள்நாட்டுப் போர் ஆகியவை இருந்தன. சீனாவின் வரலாற்றில் நடந்த முக்கிய நிகழ்வுகளைப் பார்ப்போம்.

சீன வரலாறு

வரலாற்றுக்கு முந்தைய சீனா மற்றும் ஆரம்பகால நாகரிகம்

- **புதிய கற்காலம் :** ஆரம்பகால குடியேற்றங்கள் மற்றும் விவசாய வளர்ச்சிக்கான சான்றுகள்.
- **சியா வம்சம் (கி.மு. 2070–1600) :** சீனாவின் முதல் வம்சமாகக் கருதப்படுகிறது, இருப்பினும் வரலாற்றுச் சான்றுகள் குறைவாகவே உள்ளன, மேலும் இது சில சமயங்களில் புராணக் கதையாகவும் கருதப்படுகிறது.

ஷாங் வம்சம் (கி.மு. 1600–1046)

- முதல் வம்சம் தொல்பொருள் சான்றுகளால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.
- வெண்கல வேலைப்பாடு, வானியல் மற்றும் உலகின் ஆரம்பகால எழுத்து முறைகளில் ஒன்றின் உருவாக்கம் ஆகியவற்றில் அதன் முன்னேற்றங்களுக்கு பெயர் பெற்றது.

சோங் வம்சம் (கிமு 1046–256)

- ஆட்சியாளரின் அதிகாரத்தை நியாயப்படுத்தும் வகையில், சொர்க்கத்தின் ஆணை என்ற கருத்தை அறிமுகப்படுத்தினார்.
- கன்பூசியனிசம் மற்றும் தாவோயிசத்தின் தோற்றத்தைக் கண்டார்.
- மேற்கு செள (கிமு 1046-771) மற்றும் கிழக்கு செள (கிமு 771-256) என இரண்டு காலகட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது, பிந்தையது வசந்த மற்றும் இலையுதிர் காலம் மற்றும் போரிடும் நாட்கள் காலம் என மேலும் பிரிக்கப்பட்டது.

சின் வம்சம் (கிமு 221-206)

- பேரரசர் கின் ஷி ஹுவாங்கின் கீழ் முதல் முறையாக சீனா ஒன்றிணைக்கப்பட்டது.
- பெரிய சுவரின் கட்டுமானத்தைத் தொடங்கி, டெர்ரகோட்டா இராணுவத்தை நியமித்தார்.
- ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரத்துவ அமைப்பை நிறுவினார்.

ஹான் வம்சம் (கிமு 206 – கிபி 220)

- சீனாவிற்கு ஒரு பொற்காலமாக அமைந்தது, கலாச்சாரம், கலை மற்றும் அறிவியலில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றங்களைக் கண்டது.

- மேற்கு நாடுகளுடனான சீனாவின் வர்த்தகத்தை விரிவுபடுத்தி, பட்டுப்பாதை திறக்கப்பட்டது.

ஒற்றுமையின்மை மற்றும் மீண்டும் ஒன்றிணைந்த காலம்

- மூன்று ராஜ்ஜியங்கள் (கிபி 220–280) : ஹான் வம்சத்தின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து துண்டு துண்டாகக் கூடிய காலம்.
- ஜின் வம்சம் (கிபி 265–420) மற்றும் வடக்கு மற்றும் தெற்கு வம்சங்கள் (கிபி 420–589) : பிரிவினை மற்றும் அவ்வப்போது மீண்டும் ஒன்றிணைந்த காலங்கள்.

சூய் (கிபி 581–618) மற்றும் டாங் வம்சங்கள் (கிபி 618–907)

- சூய் வம்சம் சீனாவை மீண்டும் ஒன்றிணைத்தது, ஆனால் டாங் வம்சத்தின் கீழ்தான் சீன கலாச்சாரம் செழித்து, அண்டை பகுதிகளைப் பாதித்தது.

சாங் வம்சம் (கிபி 960–1279)

- துப்பாக்கி குண்டு, திசைகாட்டி மற்றும் அச்சிடுதல் உள்ளிட்ட தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்களுக்கு பெயர் பெற்றது.
- பொருளாதார செழிப்பு மற்றும் கலாச்சார மலர்ச்சியின் காலம்.

யுவான் வம்சம் (கிபி 1271–1368)

- சீனாவைக் கைப்பற்றிய பிறகு குப்லாய் கானின் கீழ் மங்கோலியர்களால் நிறுவப்பட்டது.
- இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் மார்கோ போலோவின் சீனா பயணங்கள் நிகழ்ந்தன.

மிங் வம்சம் (கிபி 1368–1644)

- ஜெங் ஹேவின் கீழ் அதன் கடற்படைப் பயணங்கள், தடைசெய்யப்பட்ட நகரத்தின் கட்டுமானம் மற்றும் பெரிய சுவரை வலுப்படுத்துதல் ஆகியவற்றிற்கு பெயர் பெற்றது.
- அதன் பிந்தைய ஆண்டுகளில் வலுவான மத்திய அரசு மற்றும் தனிமைப்படுத்தும் கொள்கைகளின் காலம்.

கிங் வம்சம் (கிபி 1644–1912)

- சீனாவின் கடைசி ஏகாதிபத்திய வம்சம், மஞ்சுகளால் நிறுவப்பட்டது.
- குறிப்பிடத்தக்க பிராந்திய விரிவாக்கத்தைக் கண்டது, ஆனால் உள் கிளர்ச்சிகளையும் வெளிப்புற அழுத்தங்களையும் எதிர்கொண்டது, இது "அவமான நூற்றாண்டுக்கு" வழிவகுத்தது.

பாக்ஸர் கலகம் (1898–1900)

பாக்ஸர் கிளர்ச்சி அல்லது யிஹெதுவான் இயக்கம் என்பது 1898 மற்றும் 1900 க்கு இடையில் கிங் வம்சத்தின் முடிவில் சீனாவில் நடந்த ஒரு வன்முறை இனவெறி மற்றும் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு இயக்கமாகும்.

யிஹெதுவான்) ஆல் தொடங்கப்பட்டது , மேலும் இது முன்னோடி தேசியவாத உணர்வுகளாலும் வெளிநாட்டு ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிரான எதிர்ப்பாலும் தூண்டப்பட்டது. பெரும் வல்லரசுகள் தலையிட்டு சீனப் படைகளைத் தோற்கடித்தன.

சீனப் புரட்சி (1911-12)

1911 ஆம் ஆண்டு ஜின்ஹாய் புரட்சி தெற்கு சீனா முழுவதும் பரவலான கலகத்தைக் கொண்டு வந்தது. இது சீனப் புரட்சி (1911-12) என்று பரவலாக அறியப்பட்டது , 1912 இல் கிங் (அல்லது மஞ்சு) வம்சத்தை தூக்கியெறிந்து ஒரு குடியரசை உருவாக்கிய தேசியவாத ஜனநாயகக் கிளர்ச்சி.

தற்காலிக குடியரசு அரசாங்கம்: சன் யாட்-சென் (1912)

அடுத்த ஆண்டு சன் யாட்-சென் தலைமையில் நான்ஜிங்கில் ஜின்ஹாய் கிளர்ச்சிப் படைகள் ஒரு தற்காலிக அரசாங்கத்தை நிறுவின .

ஒரு தற்காலிக குடியரசு அரசாங்கம் நிறுவப்பட்டது. டாக்டர் சன் – யாட் –சென் நான்ஜிங்கில் ஜனாதிபதியானார். அது சில மாதங்கள் மட்டுமே நீடித்தது. சன் யாட் சென் பதவி விலகி, ஜெனரல் யுவான் ஷி காய்க்கு பொறுப்பேற்றார்.

சர்வாதிகாரம்: யுவான் ஷி காய் (1912–1916)

யுவான் ஷி காய் மஞ்சு வம்சத்தின் கீழ் ஒரு அமைச்சராக இருந்தார். அவர் வாழ்நாள் முழுவதும் தன்னை ஜனாதிபதியாக்க திட்டமிட்டார், பின்னர் 1915–16ல் தன்னை பேரரசராகக் கொண்ட ஒரு புதிய ஏகாதிபத்திய வம்சத்தை தைரியமாக அறிவித்தார். அவர் பெய்ஜிங்கிலிருந்து ஆட்சி செய்தார்.

போர்வீரர் சகாப்தம்: 1916–1928

சீனக் குடியரசின் வரலாற்றில் போர்வீரர் சகாப்தம் என்பது நாட்டின் கட்டுப்பாடு பிரதான நிலப்பகுதிகளில் உள்ள அதன் இராணுவக் குழுக்களிடையே பிரிக்கப்பட்ட ஒரு காலமாகும்.

முதல் ஐக்கிய முன்னணி: 1923–1927

சீனாவில் போர் பிரபுத்துவத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான ஒரு கூட்டணியாக 1923 ஆம் ஆண்டு கோமின்டாங் (KMT) மற்றும் சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (CPC) ஆகியவற்றின் முதல் ஐக்கிய முன்னணி (KMT–CPC கூட்டணி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) உருவாக்கப்பட்டது .

- அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து தேசிய புரட்சிகர இராணுவத்தை உருவாக்கி 1926 இல் வடக்குப் பயணத்தில் புறப்பட்டனர். சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, கம்யூனிசத்தைப் பரப்புவதற்கு KMT இன் எண்ணிக்கையில் மேன்மையைப் பயன்படுத்தி, KMT இல் தனிநபர்களாக இணைந்தது.
- மறுபுறம், KMT, கம்யூனிஸ்டுகளை உள்ளிருந்து கட்டுப்படுத்த விரும்பியது.
- இரு கட்சிகளும் தங்கள் சொந்த இலக்குகளைக் கொண்டிருந்தன, அந்த முன்னணி நிலைத்து நிற்க முடியாததாக இருந்தது.
- 1927 ஆம் ஆண்டில், தேசியவாத ஃபீல்ட் மார்ஷல் (ஜெனரலிசிமோ) சியாங் கை-ஷேக், வடக்குப் படையெடுப்பு இன்னும் பாதி முடிந்த நிலையில், கம்யூனிஸ்டுகளை முன்னணியில் இருந்து வெளியேற்றினார்.
- இது இரு கட்சிகளுக்கும் இடையே ஒரு உள்நாட்டுப் போரை ஆரம்பித்து வைத்தது, இது வரவிருக்கும் இரண்டாம் சீன-ஜப்பானியப் போருக்குத் தயாராக 1936 ஆம் ஆண்டில் இரண்டாம் ஐக்கிய முன்னணி அமைக்கப்படும் வரை நீடித்தது.

வடக்குப் பயணம் (1926–1928)

வடக்குப் பயணம் என்பது 1926 முதல் 1928 வரை கோமின்டாங் (KMT) தலைமையிலான ஒரு இராணுவப் பிரச்சாரமாகும்.

பியாங் அரசாங்கத்தின் ஆட்சியையும் உள்ளூர் போர்வீரர்களையும் முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து, சீனாவை அதன் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் ஒன்றிணைப்பதாகும் .

இது போர்வீரர் சகாப்தத்தின் முடிவுக்கும், 1928 இல் சீனா மீண்டும் ஒன்றிணைவதற்கும், நான்ஜிங் அரசாங்கத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கும் வழிவகுத்தது .

நான்ஜிங் தசாப்தம் மற்றும் உள்நாட்டுப் போர்: 1927–1937

நான்ஜிங் தசாப்தம் அல்லது பொற்காலம் என்பது சீனக் குடியரசில் 1927 (அல்லது 1928) முதல் 1937 வரையிலான தசாப்தமாகும்.

1927 ஆம் ஆண்டு வடக்குப் பயணத்தின் பாதியிலேயே தேசியவாத ஜெனரல் அலிசிமோ சியாங் கை-ஷேக், ஜிலி குழு போர்த் தலைவரான சன் சுவான்-பாங்கிடமிருந்து நகரத்தைக் கைப்பற்றியபோது இது தொடங்கியது. அவர் அதை தேசிய தலைநகராக அறிவித்தார்.

1928 ஆம் ஆண்டு பெய்ஜிங்கில் போட்டியாளரான பியாங் அரசாங்கம் தோற்கடிக்கப்படும் வரை இந்தப் பயணம் தொடர்ந்தது.

ஆனால் அதே நேரத்தில், சீன தேசியவாதக் கட்சிக்கும் (கோமின்டாங்) சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கும் இடையே ஒரு சீன உள்நாட்டுப் போர் நடந்தது.

1927 ஆம் ஆண்டு கம்யூனிஸ்டுகளின் ஒழிப்புடன் தொடங்கிய சீன உள்நாட்டுப் போர், டிசம்பர் 1936 இல் இரண்டாவது ஐக்கிய முன்னணி உருவாகும் வரை தொடர்ந்தது.

, கொரில்லாப் போரை ஆதரித்த மாவோ சேதுங்கின் எழுச்சிக்கு வழிவகுத்தது .

இரண்டாவது ஐக்கிய முன்னணி (1937-1941)

1937 முதல் 1941 வரை சீன உள்நாட்டுப் போரை இடைநிறுத்திய இரண்டாம் சீன-ஜப்பானியப் போரின் போது ஜப்பானிய படையெடுப்பை எதிர்ப்பதற்கு சீன தேசியவாதிகள் கட்சி (கோமிண்டாங், அல்லது கேஎம்டி) மற்றும் சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (சிபிசி) ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான சுருக்கமான கூட்டணியே இரண்டாம் ஐக்கிய முன்னணி ஆகும்.

சீன உள்நாட்டுப் போர் (1927-1950)

சீன உள்நாட்டுப் போர், கோமிண்டாங் தலைமையிலான சீனக் குடியரசின் அரசாங்கத்திற்கு விசுவாசமான படைகளுக்கும், சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு (CPC) விசுவாசமான படைகளுக்கும் இடையே நடந்தது.

- இந்தப் போர் ஆகஸ்ட் 1927 இல் சியாங் கை-ஷேக்கின் வடக்குப் பயணத்துடன் தொடங்கியது, மேலும் 1950 இல் முக்கிய தீவிரப் போர்கள்

நிறுத்தப்பட்டபோது அடிப்படையில் முடிவுக்கு வந்தது.

- தைவானில் சீனக் குடியரசு (ROC) மற்றும் சீனாவின் பிரதான நிலப்பகுதியில் சீன மக்கள் குடியரசு (PRC) என இரண்டு நடைமுறை நாடுகள் உருவாகின , இரண்டும் சீனாவின் சட்டபூர்வமான அரசாங்கம் என்று கூறிக்கொண்டன.

இந்தப் போர் கம்யூனிஸ்ட் சிபிசிக்கும் கோமிண்டாங்கின் தேசியவாத வகைக்கும் இடையிலான ஒரு கருத்தியல் பிளவைக் குறித்தது.

- 1937 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதி வரை உள்நாட்டுப் போர் இடைவிடாது தொடர்ந்தது, அப்போது இரு கட்சிகளும் ஜப்பானிய படையெடுப்பை எதிர்கொள்ள இரண்டாவது ஐக்கிய முன்னணியை உருவாக்கின. ஜப்பானுடனான விரோதப் போக்கு முடிவடைந்த ஒரு வருடம் கழித்து, 1946 ஆம் ஆண்டில் சீனாவின் முழு அளவிலான உள்நாட்டுப் போர் மீண்டும் தொடங்கியது.
- மேலும் நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, 1950 ஆம் ஆண்டு பெரிய இராணுவப் போர்கள் முடிவுக்கு வந்தன, புதிதாக நிறுவப்பட்ட சீன மக்கள் குடியரசு சீனாவின் பிரதான நிலப்பகுதியை (ஹைனான் உட்பட) கட்டுப்படுத்தியது, மேலும் சீனக் குடியரசின்

அதிகார வரம்பு தைவான், பெங்கு, குமோய், மாட்சு
மற்றும் பல வெளிப்புறத் தீவுகளுக்கு மட்டுமே.

சீன கம்யூனிஸ்ட் புரட்சி (1921-1949)

சீன கம்யூனிஸ்ட் புரட்சி அல்லது 1949 புரட்சி என்பது 1921 ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டதிலிருந்து சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அதிகாரத்திற்கான உந்துதலுக்கும், சீன உள்நாட்டுப் போரின் இரண்டாம் பகுதிக்கும் (1946-1949) உச்சக்கட்டமாகும். அதிகாரப்பூர்வ ஊடகங்களில், இந்தக் காலம் விடுதலைப் போர் என்று அழைக்கப்படுகிறது .

சீனாவில் உள்ள முக்கிய கருப்பு புள்ளிகள்

கலாச்சாரப் புரட்சியின் போது (1966-1976) நடந்த படுகொலைகள் மற்றும் தியனன்மென் சதுக்கப் போராட்டங்கள் ஆகும்.

கலாச்சாரப் புரட்சி (1966-1976)

பெரும் பாட்டாளி வர்க்க கலாச்சாரப் புரட்சி , பொதுவாக கலாச்சாரப் புரட்சி என்று அழைக்கப்படுகிறது, இது 1966 முதல் 1976 வரை சீன மக்கள் குடியரசில் நடைபெற்ற ஒரு சமூக-அரசியல் இயக்கமாகும்.

- மாவோ சேதுங்கால் தொடங்கப்பட்ட இதன் குறிக்கோள், சீன சமூகத்திலிருந்து முதலாளித்துவ மற்றும் பாரம்பரிய கூறுகளின் எச்சங்களை

அகற்றுவதன் மூலம் நாட்டில் 'உண்மையான' கம்யூனிஸ்ட் சித்தாந்தத்தைப் பாதுகாப்பதும், கட்சிக்குள் மாவோயிச சிந்தனையை ஆதிக்க சித்தாந்தமாக மீண்டும் திணிப்பதும் ஆகும்.

- இந்தப் புரட்சி, மாபெரும் முன்னோக்கிய பாய்ச்சலுக்குப் பிறகு மாவோ சேதுங் அதிகாரப் பதவிக்கு திரும்பியதைக் குறித்தது. இந்த இயக்கம் சீனாவை அரசியல் ரீதியாக முடக்கியது மற்றும் நாட்டை பொருளாதார ரீதியாகவும் சமூக ரீதியாகவும் கணிசமாகப் பாதித்தது.

1989 ஆம் ஆண்டு தியானன்மென் சதுக்கப் போராட்டங்கள்

ஜூன் நான்காம் சம்பவம் அல்லது '89 ஜனநாயக இயக்கம் என்று பொதுவாக அழைக்கப்படும் 1989 ஆம் ஆண்டு தியானன்மென் சதுக்கப் போராட்டங்கள் , 1989 ஆம் ஆண்டு வசந்த காலத்தில் பெய்ஜிங்கில் மாணவர்கள் தலைமையிலான பிரபலமான ஆர்ப்பாட்டங்களாகும், மேலும் நகரவாசிகளிடமிருந்து பரந்த ஆதரவைப் பெற்றன, சீனாவின் அரசியல் தலைமைக்குள் ஆழமான பிளவுகளை அம்பலப்படுத்தின.

போராட்டங்கள் வலுக்கட்டாயமாக அடக்கப்பட்டன.

ஜூன் 3-4 தேதிகளில் தொடங்கப்பட்ட அடக்குமுறை தியானன்மென் சதுக்கப் படுகொலை அல்லது ஜூன் 4 படுகொலை என்று அறியப்பட்டது, ஏனெனில் பெய்ஜிங்கின்

மையப்பகுதியில் உள்ள தியானன்மென் சதுக்கத்தை நோக்கி இராணுவத்தின் முன்னேற்றத்தைத் தடுக்க முயன்ற நிராயுதபாணியான பொதுமக்கள் மீது தாக்குதல் துப்பாக்கிகள் மற்றும் டாங்கிகள் கொண்ட துருப்புக்கள் உயிரிழப்புகளைத் தாக்கின. மாணவர்களும் பிற ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களும் ஏழு வாரங்களாக அந்த சதுக்கத்தை ஆக்கிரமித்திருந்தனர்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. 1949 ஆம் ஆண்டு சீனப் புரட்சியின் முக்கிய காரணங்களை விளக்கவும். சமூக, அரசியல் மற்றும் பொருளாதார காரணிகள் சீனாவில் பொதுவுடைமை எழுச்சிக்கு எவ்வாறு பங்களித்தன?
2. சீனப் பொதுவுடைமைப் புரட்சியின் வெற்றியில் மாசேதுங்கின் தலைமைப் பண்பை மதிப்பிடுங்கள். பொதுவுடைமைவாதிகள் தேசியவாதிகளைத் தோற்கடிக்க எந்த உத்திகள் உதவின?
3. 1949 ஆம் ஆண்டு சீனப் புரட்சியின் உடனடி விளைவுகளை சீனாவின் உள்நாட்டு மற்றும் வெளியுறவுக் கொள்கைகளில் விவாதிக்கவும்.
4. பனிப்போர் எவ்வாறு அமெரிக்காவிற்கும் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளுக்கும் இடையிலான உறவை வடிவமைத்தது என்பதை விவரிக்கவும். அதன் அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரத் தாக்கங்கள் என்னவாக இருந்தன?

அலகு V

சோவியத் ஒன்றியத்தின் வீழ்ச்சி: காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகள்

சோவியத் ஒன்றியத்தின் கலைப்பு 1991, காரணிகள், விளைவுகள்

ரஷ்யாவின் 1917 சோசலிசப் புரட்சிக்குப் பிறகு உருவான சோவியத் யூனியன், பொருளாதார நெருக்கடி, அரசியல் பிரச்சினைகள் மற்றும் கோர்ப்ச்சேவின் சீர்திருத்தங்கள் காரணமாக சரிந்தது....

ரஷ்யாவில் சோசலிசப் புரட்சிக்குப் பிறகு 1922 இல் உருவாக்கப்பட்ட சோவியத் சோசலிச குடியரசுகளின் ஒன்றியம் (USSR), ரஷ்யாவின் தலைமையில் 15 குடியரசுகளின் கூட்டமைப்பாக இருந்தது. இது 1991 இல் சிறிய அலகுகளாக உடைந்தது, முக்கியமாக மிக் கேல் கோர்ப்ச்சேவின் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் சீர்திருத்தங்கள். இது இரண்டு வல்லரசுகளான அமெரிக்கா மற்றும் சோவியத் ஒன்றியத்திற்கு இடையிலான பனிப்போர் முடிவுக்கு வழிவகுத்தது. சோவியத் ஒன்றியத்தின் கலைப்பு பெர்லின் சுவரின் வீழ்ச்சி மற்றும் சோவியத் மையத்திலிருந்து குடியரசுகளுக்கு அதிகார மாற்றம் போன்ற நிகழ்வுகளால் குறிக்கப்படுகிறது.

சோவியத் ஒன்றியத்தின் வீழ்ச்சியுடன், அமெரிக்கா ஒற்றை உலகளாவிய சக்தியாக மாறியது, உலகின் இருமுனைத்தன்மைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது.

சோவியத் ஒன்றியம் நிறுவப்பட்டது

1917 ஆம் ஆண்டு போல்ஷிவிக் புரட்சி ரஷ்யாவில் பேரரசை வீழ்த்துவதில் வெற்றி பெற்றது, ரஷ்யா தொடர்ச்சியான உள்நாட்டுப் போர்களைக் கண்டது, பின்னர் 1922 இல் சோவியத் ஒன்றியம் உருவாக்கப்பட்டது.

அடித்தளம்: ஆரம்பத்தில், 1922 இல் சோவியத் யூனியன் ஆறு உறுப்பு நாடுகளைக் கொண்டிருந்தது - ரஷ்யா, உக்ரைன், பெலார்ஸ், அஜர்பைஜான், ஆர்மீனியா மற்றும் ஜார்ஜியா.

மேலும் 1940 வாக்கில், உறுப்பினர் நாடுகளின் எண்ணிக்கை 15 ஆக அதிகரித்து, மத்திய ஆசியா மற்றும் பால்டிக் நாடுகளுக்குள் அதன் செல்வாக்கை விரிவுபடுத்தியது.

இரண்டாம் உலகப் போரில் வெற்றி பெற்றதைத் தொடர்ந்து, 1980களின் நடுப்பகுதி வரை சோவியத் ஒன்றியம் ஒரு வலுவான உலகளாவிய சக்தியாக உருவெடுத்தது.

சுமார் 70 ஆண்டுகளாக சோவியத் யூனியன் உலகின் முக்கிய சக்தியாக இருந்தது. இருப்பினும், பல்வேறு காரணங்களுக்காக, சோவியத் யூனியனின் சரிவு 1980களின் பிற்பகுதியில் தொடங்கியது....

சோசலிச தொகுதி

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு, சோவியத் இராணுவம் பாசிசப் படைகளிடமிருந்து (ஜெர்மன் படைகள்) விடுவித்த மத்திய

மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் சோவியத் ஒன்றியத்தின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தன. இந்த நாடுகள் சோவியத் செயற்கைக்கோள் நாடுகள் என்றும் அழைக்கப்பட்டன. ஏழு சோவியத் செயற்கைக்கோள் நாடுகள்: அல்பேனியா, பல்கேரியா, செக்கோஸ்லோவாக்கியா, கிழக்கு ஜெர்மனி, ஹங்கேரி, போலந்து மற்றும் ருமேனியா.

இரண்டாம் உலகப் போரைத் தொடர்ந்து, ஜெர்மனி சோசலிச சோவியத் ஒன்றியத்திற்கும் முதலாளித்துவ மேற்கத்திய சக்திகளுக்கும் இடையில் பிரிக்கப்பட்டது.

இந்த நாடுகள் அனைத்தின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார அமைப்புகளும் சோவியத் யூனியனை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன.

வார்சா ஒப்பந்தம்: நட்பு, ஒத்துழைப்பு மற்றும் பரஸ்பர உதவி ஒப்பந்தம் என்றும் அழைக்கப்படும் வார்சா ஒப்பந்தம், மே 14, 1955 அன்று சோவியத் ஒன்றியமும் ஏழு சோவியத் துணை நாடுகளும் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டபோது உருவாக்கப்பட்டது.

1968 இல் அல்பேனியா வெளியேறியது.

வார்சா ஒப்பந்த நாடுகள் இணைந்து 'சோசலிச முகாம்' அல்லது 'கிழக்கு முகாம்' அல்லது 'இரண்டாம் உலகம்' என்ற அமைப்பை உருவாக்கின.

1991 ஆம் ஆண்டு வார்சா ஒப்பந்த முறிவு ஏற்பட்டது, அதைத் தொடர்ந்து சோவியத் ஒன்றியம் கலைக்கப்பட்டது.

சோவியத் ஒன்றியத்தின் கலைப்புக்கு வழிவகுத்த காரணிகள்

பொருளாதார நெருக்கடி, அரசியல் மற்றும் நிர்வாகப் பிரச்சினைகள், தேசிய அடையாளங்களின் எழுச்சி மற்றும் கோர்ப்ச்சேவ்-கிளாஸ்னோஸ்ட் மற்றும் பெரெஸ்ட்ரோயிகா சீர்திருத்தத்தால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சீர்திருத்தங்களின் தாக்கம் போன்ற பல காரணிகள் சோவியத் ஒன்றியத்தின் முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தன.

அரசியல் காரணிகள்:

உரையாடலை வளர்ப்பதற்காக கோர்ப்ச்சேவ் கிளாஸ்னோஸ்ட் அல்லது அரசியல் வெளிப்படைத்தன்மை கொள்கைகளை நிறுவினார். இந்தக் கொள்கையின் விளைவாக அரசு ஊடகங்கள் மற்றும் பொதுத் துறை இரண்டின் மீதும் கட்டுப்பாட்டை இழந்தது.

சோவியத் அமைப்பு மிகவும் அதிகாரத்துவமாகவும் சர்வாதிகாரமாகவும் மாறியது, ஜனநாயகமின்மையும் பேச்சு சுதந்திரமின்மையும் மக்களை மூச்சுத் திணறச் செய்தன.

ரஸ்சிய கம்யுனிஸ்ட் கட்சி பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய ஒரு கட்சி அமைப்பு அனைத்து நிறுவனங்களின் மீதும் இறுக்கமான கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தது மற்றும் மக்களுக்குக் கணக்குக் கொடுக்க முடியாததாக இருந்தது.

அதிகார மாற்றம்: 1980களின் பிற்பகுதியில் , அதிகாரம் சோவியத் மையத்திலிருந்து குடியரசுகளுக்கு மாறத் தொடங்கியது, குறிப்பாக தங்களை இறையாண்மை கொண்ட நாடுகளாகக் கருதிய சோவியத் ஒன்றியத்தின் ஐரோப்பியமயமாக்கப்பட்ட பகுதியில்....

சோவியத் விரிவாக்கத்திற்கும் ஆயுதப் போட்டிக்கும் ஊட்டமளித்த அமெரிக்காவுடனான பனிப்போர் போட்டி, சரிவுக்கு முந்தைய பொருளாதார நிலைமைகளை உருவாக்கியது.

விவசாயம் மற்றும் தொழில்துறை துறைகளில் பொருளாதார மையமயமாக்கலின் தவறான கொள்கை காரணமாக, சோவியத் ஒன்றியத்தின் பொருளாதாரம் எதிர்பார்த்த செழிப்பைக் கொண்டுவரத் தவறிவிட்டது.

சோவியத் பொருளாதாரம் அதன் வளங்களில் கணிசமான பகுதியை அணுசக்தி மற்றும் இராணுவ ஆயுதக் களஞ்சியத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும், கிழக்கு ஐரோப்பாவில் செயற்கைக்கோள் நாடுகளை வளர்ப்பதற்கும் செலவிட்டது, இதன் விளைவாக கடுமையான பொருளாதாரச் சுமை ஏற்பட்டது.

1979 ஆம் ஆண்டு ஆப்கானிஸ்தானின் மீதான சோவியத் படையெடுப்பு இந்த அமைப்பை இன்னும் பலவீனப்படுத்தியது. கூலிகள் தொடர்ந்து வளர்ந்தாலும், உற்பத்தித்திறன் மற்றும் தொழில்நுட்பம் சரிந்தது. இது அனைத்து நுகர்வோர் பொருட்களிலும் பற்றாக்குறைக்கு வழிவகுத்தது, மேலும் 1970 களின் பிற்பகுதியில் பொருளாதாரம் தேக்கமடைந்தது.

கோர்பச்சேவின் பெரெஸ்ட்ரோயிகா கொள்கை அல்லது பொருளாதார மறுசீரமைப்பு, அரசாங்கத்தால் நடத்தப்படும் தொழில்களுக்கு அரை-இலவச சந்தைக் கொள்கைகளை அறிமுகப்படுத்தியது.

சமூகக் காரணிகள்: சோவியத் யூனியனில் வேறுபட்ட இன, மொழி மற்றும் மத அடையாளங்களை ஒருங்கிணைப்பது ஒரு சிக்கலான செயல்முறையாகும், மேலும் ஒருங்கிணைப்பு செயல்முறைகளில் கருத்து வேறுபாடுகளுக்கான சாத்தியக்கூறுகள் இயல்பாகவே இருந்தன.

ஒரு சூழ்நிலையில், மத்திய அதிகாரம் பலவீனமடைந்தபோது, சுற்றளவில் உள்ள நாடுகள் சுயாட்சிக்காகக் குரல் எழுப்பின.

பல்வேறு இனக்குழுக்கள் ரஷ்யமயமாக்கலை எதிர்த்தன, அரசியல் மற்றும் பொருளாதார சுயாட்சி மற்றும் இன கலாச்சார மறுமலர்ச்சியை வலியுறுத்தின.

தேசியவாதத்தின் எழுச்சி: ரஷ்யா, பால்டிக் குடியரசுகள், உக்ரைன் மற்றும் ஜார்ஜியா போன்ற நாடுகளில் தேசியவாதத்தின் எழுச்சி ஏற்பட்டுள்ளது.

முரண்பாடாக, சோவியத் ஒன்றியத்தின் மிகவும் வளமான நாடுகளில், வலுவான தேசியவாத உணர்வு இருந்தது.

இதுவே சோவியத் ஒன்றியத்தின் வீழ்ச்சிக்கு இறுதியான மற்றும் உடனடி காரணமாக நிரூபிக்கப்பட்டது.

கோர்பச்சேவின் சீர்திருத்தங்கள்
துரிதப்படுத்தப்பட்டதாகவும், தேசியவாத அதிருப்தியை
அதிகரித்ததாகவும் பல ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்....

சோவியத் ஒன்றியத்தின் சரிவுக்கு வழிவகுத்த நிகழ்வுகள்

1989 முதல் 1991 வரையிலான தொடர் நிகழ்வுகள்
சோவியத் ஒன்றியத்தின் இறுதி சரிவுக்கு வழிவகுத்தன, பால்டிக்
மற்றும் மத்திய ஆசியாவில் புதிய, சுதந்திர குடியரசுகளை
நிறுவுவதற்கும் ரஷ்ய கூட்டமைப்பு உருவாக்குவதற்கும் வழி
வகுத்தன. சோவியத் ஒன்றியத்தின் சிதைவுக்கு வழிவகுத்த
முக்கிய நிகழ்வுகள் பின்வருமாறு:

கோர்பச்சேவ் சீர்திருத்தங்களின் தாக்கம்: 1985 ஆம்
ஆண்டு சோவியத் ஒன்றிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச்
செயலாளராக ஆன மிகைல் கோர்பச்சேவ், அமைப்பை
நவீனமயமாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தார் .
கோர்பச்சேவின் சீர்திருத்தம், அவரோ அல்லது வேறு எவரோ
எதிர்பார்க்காத அல்லது எதிர்பார்க்காத வேறு சில விளைவுகளை
ஏற்படுத்தியது.

நாட்டிற்குள் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் சீர்திருத்தம்
மற்றும் ஜனநாயகமயமாக்கலுக்கான கொள்கைகளை
கோர்பச்சேவ் தொடங்கினார் . கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குள் இருந்த
தலைவர்கள் இந்த சீர்திருத்தங்களை எதிர்த்தனர்.

அணுசக்தி பேரழிவு: பனிப்போர் முழுவதும், சோவியத் யூனியனும் அமெரிக்காவும் பரஸ்பர அணுசக்தி அழிவின் விளிம்பில் தத்தளித்தன.

1986 ஆம் ஆண்டில், பிரிப்பாட்டில் (தற்போது உக்ரைனில் உள்ளது) உள்ள செர்னோபில் மின் நிலையம் வெடித்து ஒரு பேரழிவை ஏற்படுத்தியது, இது சோவியத் ஒன்றியத்தின் மத்திய அதிகாரிகளின் நேரடி கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அதிகாரிகள் பேரழிவின் தீவிரம் குறித்த தகவல்களை மறைக்க விரைவாக செயல்பட்டனர், ஆனால் உண்மையை நிலைநிறுத்த முடியவில்லை.

இதன் விளைவாக, நாடுகள் மற்றும் உலகின் பார்வையில் சோவியத் ஒன்றிய அரசாங்கத்தின் மீதான நம்பிக்கை மற்றும் சட்டபூர்வமான தன்மை இழக்கப்பட்டது.

சோசலிச முகாம் நெருக்கடி: பல கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் மக்கள் தங்கள் சொந்த ஆட்சிகளை விமர்சிக்கத் தொடங்கினர்.

1988 ஆம் ஆண்டில், போலந்து, பால்டிக் நாடுகள், ஹங்கேரி போன்ற நாடுகளில் சுதந்திர இயக்கங்கள் தொடங்கி, பின்னர் பிற சோவியத் ஒன்றியம் மற்றும் சோவியத் துணை நாடுகளுக்கும் பரவின.

கலவரங்கள் ஏற்பட்டபோது சோவியத் யூனியன் தலையிடவில்லை, கம்யூனிச ஆட்சிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக சரிந்தன.

பெர்லின் சுவர் வீழ்ச்சி: பெர்லின் வீழ்ச்சி என்பது சோவியத் ஒன்றியத்தின் அடையாளச் சிதைவாகும், இது சோவியத் ஒன்றியத்தின் சரிவு உட்பட தொடர்ச்சியான நிகழ்வுகளைத் தூண்டியது.

இறுதிச் சிதைவு: ரஷ்யா, பெலாரஸ் மற்றும் உக்ரைன் ஆகியவை டிசம்பர் 8, 1991 அன்று பெலோவெஷா ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட்டன, இதன் மூலம் சோவியத் ஒன்றியம் நடைமுறையில் இல்லாமல் போய்விட்டதாக அறிவித்தது, அதற்கு பதிலாக, சுதந்திர நாடுகளின் காமன்வெல்த் (CIS) நிறுவப்பட்டது.

ரஷ்யா அதிகாரப்பூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது . ஐ.நா. பாதுகாப்பு கவுன்சிலில் சோவியத் இடத்தை அது பெற்றது. எனவே முன்னாள் சோவியத் யூனியன் இறந்துவிட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டு அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

சோவியத் ஒன்றியத்தின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை யெல்ட்சின் தடை செய்தார்.

தற்போது, CIS இல் ஒன்பது முழு உறுப்பு நாடுகள் உள்ளன. மூன்று பால்டிக் நாடுகள் இந்த ஒப்பந்தத்தில்

கையெழுத்திடவில்லை, மேலும், மால்டோவா, ஜார்ஜியா மற்றும் உக்ரைன் பின்னர் விலகின.

சோவியத் ஒன்றியத்தின் கலைப்பின் விளைவுகள்

சோவியத் ஒன்றியத்தின் இரண்டாம் உலக மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பாவின் சோசலிச அமைப்புகளின் வீழ்ச்சி உலக அரசியலில் நீண்டகால தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது.

புதிய நாடுகளின் தோற்றம்: இந்த சிதைவு ரஷ்யா உட்பட 15 குடியரசுகளின் தோற்றத்திற்கு வழிவகுத்தது.

சோசலிச மற்றும் முதலாளித்துவ சர்ச்சையின் முடிவு: கம்யூனிச அமைப்பு முதலாளித்துவ அமைப்பை தோற்கடிக்க முடியுமா என்பது குறித்த அறிவுசார் விவாதம் இனி ஒரு பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை. இது சோசலிசத்திற்கு எதிரான முதலாளித்துவத்தின் வெற்றியாக விளக்கப்பட்டது, இது பொதுவாக 'வரலாற்றின் முடிவு' (எஃப். ஃபுரூயாமாவால் அழைக்கப்படுகிறது) என்று அழைக்கப்படுகிறது.

பனிப்போரின் முடிவு: இந்த சர்ச்சை இரு குழுக்களின் இராணுவத்தையும் உள்ளடக்கியதால், அது ஒரு மிகப்பெரிய ஆயுதப் போட்டியையும் அணு ஆயுதங்களை குவிப்பதையும் உருவாக்கியது, இதன் விளைவாக இராணுவ முகாம்கள் உருவாகின.

மோதலின் முடிவு ஆயுதப் போட்டியை நிறுத்தவும், புதிய அமைதிக்கான சாத்தியத்தையும் அவசியமாக்கியது.

ஒற்றை துருவ உலகம்: பனிப்போரின் முடிவு அமெரிக்காவை ஒரே வல்லரசாக மாற்றியது. அமெரிக்காவின் வலிமை மற்றும் கௌரவத்தால் ஆதரிக்கப்பட்ட முதலாளித்துவ பொருளாதாரம், உலக அளவில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் பொருளாதார அமைப்பாக மாறியிருந்தது.

நிதி நிறுவனங்களின் ஆதிக்கம்: உலக வங்கி மற்றும் சர்வதேச நாணய நிதியம் போன்ற நிறுவனங்கள் இந்த நாடுகள் அனைத்திற்கும் முதலாளித்துவத்திற்கு மாறுவதற்கு கடன்களை வழங்கிய பிறகு குறிப்பிடத்தக்க ஆலோசகர்களாக மாறின....

இந்தியா மீதான தாக்கம்

அணிசேரா இயக்கத்தின் (NAM) நிறுவனர் என்றாலும், 1971 ஆம் ஆண்டு இந்தோ-சோவியத் அமைதி, நட்பு மற்றும் ஒத்துழைப்பு ஒப்பந்தத்தின்படி, இந்தியா சோவியத் ஒன்றியத்துடன் பரஸ்பர மூலோபாய ஒத்துழைப்பைக் கொண்டிருந்தது. பாதுகாப்பு பொருட்கள், காஷ்மீர் தகராறுகள் உள்ளிட்ட பல முனைகளில் சோவியத் ஒன்றியம் இந்தியாவிற்கு உதவியது. 1991 இல் சோவியத் ஒன்றியத்தின் சிதைவு இந்தியாவை பின்வரும் பரிமாணங்களில் பாதித்தது: பொருளாதார தாக்கம்: சோவியத் ஒன்றியத்தின் கலைப்பின் விளைவாக, சோவியத் ஒன்றியத்திலிருந்து இந்தியாவிற்கு நிதி உதவி மற்றும் வர்த்தக அளவு வெகுவாகக் குறைந்தது.

1991 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவின் அந்நியச் செலாவணி நெருக்கடிக்கு இவை சில காரணங்களாகும்.

வெளியுறவுக் கொள்கையை மறுவடிவமைத்தல்: சோவியத் ஒன்றியத்தின் சரிவும், பனிப்போரின் முடிவும் இந்தியாவை அதன் வெளியுறவுக் கொள்கையை மறுபரிசீலனை செய்ய கட்டாயப்படுத்தியது.

அமெரிக்கா மற்றும் பிற மேற்கத்திய நாடுகளுடனான தனது உறவுகளை இந்தியா மேம்படுத்தியது.

இந்தியாவின் ஜனநாயக அரசியல் காரணமாக, மேற்கத்திய கூட்டமைப்பு நாடுகளுக்கு, குறிப்பாக அமெரிக்காவிற்கு, இந்தியா இப்போது இயற்கையான கூட்டாளியாகக் காணப்படுகிறது.

இஸ்ரேல், ஜப்பான், தென் கொரியா மற்றும் தென்னாப்பிரிக்காவுடன் முறையான இராஜதந்திர உறவுகளையும் அது உருவாக்கியது. அதே நேரத்தில், சீனா மற்றும் பாகிஸ்தானுடனான அதன் உறவுகளை மீண்டும் கட்டியெழுப்ப முயன்றது.

ரஷ்யாவை ஒரு சுதந்திர நாடாகவும், முந்தைய சோவியத் ஒன்றியத்தின் தவிர்க்க முடியாத வாரிசாகவும் அங்கீகரித்த முதல் நாடுகளில் இந்தியாவும் ஒன்றாகும் .

அதைத் தொடர்ந்து, இரு நாடுகளும் இருதரப்பு உறவுகள் மற்றும் உலகளாவிய அரசியல் பிரச்சினைகள் குறித்து வலுவான புரிதலை வெளிப்படுத்தின.

இந்த வழியில். ரஷ்யாவுடன் நட்புறவு கொள்ள வேண்டும் என்ற முந்தைய கொள்கையை இந்தியா தக்க வைத்துக் கொண்டது.

பாதுகாப்பு கொள்முதல்: சோவியத் யூனியனின் உடைவு இந்தியாவின் மிக முக்கியமான பாதுகாப்பு விநியோக ஆதாரத்தை சீர்குலைத்து, ஒரு பெரிய இந்திய ஏற்றுமதி சந்தையை பறித்தது.

பாதுகாப்பு கொள்முதலை பன்முகப்படுத்தியுள்ளது , இருப்பினும், ரஷ்யா இன்னும் அதன் மிகப்பெரிய ஆயுத சப்ளையராக உள்ளது....

குறிப்பு புத்தகங்கள்

1. ஆண்ட்ரூ போர்ட்டர், ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியம், பால்கிரேவ், 1994.

2. அந்தோணி உட், ஐரோப்பா 1815 - 1945, லாங்மேன், 1984.

3. பேசில் டேவிட்சன், ஆப்பிரிக்காவில் நவீன வரலாறு, லாங்மேன், 1994.

4. கிறிஸ் வாரன், உலக மக்கள் வரலாறு, புத்தகக்குறிகள், 1999 திலிப்

5. ஹிரோ, இன்சைட் தி மிடில் ஈஸ்ட், ரூட்லெட்ஜ், 1982.

6. ஹாப்ஸ்பான், இ.ஜே., வயது

எக்ஸ்ட்ரீம்ஸ், விண்டேஜ் புக்ஸ், 1994.

7. ஹௌரானி, ஏ., அரபு மக்களின் வரலாறு, ஃபேபர் மற்றும்
ஃபேபர், 1991

8. டெய்லர், ஏ.ஜே.பி., இரண்டாம் உலகப் போரின் தோற்றம்
பெங்குயின் புத்தகங்கள்,

நியூயார்க், 1963.